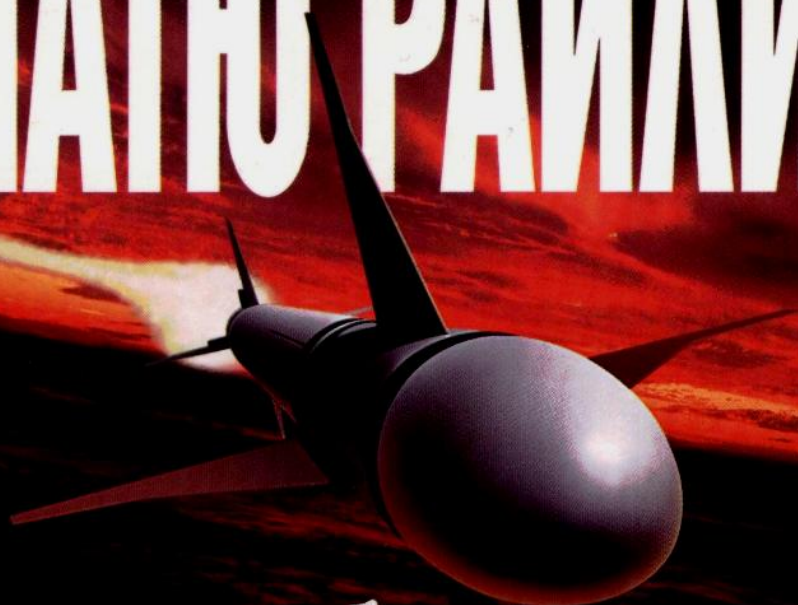

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

От автора на ЕКСПЛОЗИВНО и ОБЕКТ СЕДЕМ

МАТЮ РАЙЛИ

ПЛАШИЛОТО

Главолмно преследване по цялото земно кълбо!

Матю Райли

Плашилото

ПРОЛОГ

*Лондон, Англия
20 октомври, 19:00*

Общо бяха дванайсет души.

Само мъже.

Само милиардери.

Десетима от тях бяха над шейсетгодишни. Другите двама бяха на около трийсет, но като наследници на предишни членове, тяхната лоялност беше гарантирана. Макар че членството в Съвета не бе задължително наследствено, с времето беше станало обичайно синовете да наследяват бащите си.

Иначе член се ставаше само с покана, а покани се отправяха рядко – както трябваше да се очаква в такава височайша компания:

Съоснователят на най-голямата софтуерна фирма в света.

Саудитски петролен магнат.

Патриарх на швейцарска банкерска фамилия.

Най-преуспяващият стоков брокер в света.

Заместник-председателят на федералния резерв на САЩ.

Новият наследник на военнопromишления комплекс, който произвеждаше самолетоносачи по поръчка на американското правителство.

В Съвета нямаше медийни магнати, тъй като всеки знаеше, че техните богатства най-често се градят върху дългове и колебаещи се борсови цени. Съветът контролираше медиите просто като управляваше банките, които отпускаха пари на медийните магнати.

Не участваха и държавни ръководители: Съветът беше наясно, че политиките притежават най-нисшия вид власт – краткосрочната. Също като медийните магнати, те са задължени на други за своето влияние. Пък и Съветът бе издигал и свалял достатъчно президенти и диктатори.

Нямаше и жени.

Съветът смяташе, че все още не се е родила жена, достойна да седне на масата. Дори кралицата. Дори наследницата на френската козметична империя Лириан Матенкор с нейните двайсет и шест милиарда лично състояние.

От 1918 година Съветът се събираше два пъти годишно.

Тази година обаче се бяха събрали девет пъти.

В края на краищата тази година беше крайно особена.

Въпреки че Съветът бе тайна организация, срещите му никога не бяха обгръщани от секретност. Не. Съветът винаги беше смятал, че най-добре пазените тайни съществуват в публичното пространство, гледани от целия свят, без всъщност да бъдат *виждани*.

Ето защо срещите на Съвета обикновено се провеждаха по време на важни международни събития – ежегодния Световен икономически форум в Давос, Швейцария и различни заседания на Световната търговска организация. Веднъж дори се бяха събрали в Кемп Дейвид, когато президентът не се намираше там.

Днес бяха избрали официалната заседателна зала на лондонския хотел „Дорчестър“.

Вече бяха гласували и бяха стигнали до единодушно решение.

– Значи се разбрахме – каза председателят. – Ловът ще започне утре. Довечера по обичайните канали ще разпратим списъка на жертвите и ще платим награда на онези изпълнители, които представят на мосу Ж. П. Делакроа от АЖМ-Суис обичайната форма на доказателство за премахването на дадена жертва. Жертвите са петнайсет. Наградата за всяка е определена на осемнайсет милиона и шестстотин хиляди щатски долара.

Заседанието свърши след час и членовете на Съвета се оттеглиха, за да пийнат по чаша.

На заседателната маса останаха записките от срещата им. Един от листовете на мястото на председателя беше обърнат с лицето нагоре.

На него имаше списък с имена.

Име	Нац.	ОРГ.
1. АШКРОФТ, Уилям Х.	Великобритания	СВС
2. КРИСТИ, Алек П.	Великобритания	МИ6
3. ФАРБЛ, Грегъри С.	САЩ	Делта
4. ХАЛИФ, Иман	Афганистан	Ал Кайда
5. КИНГСГЕЙТ, Найджъл И.	Великобритания	СВС
6. МАККЕЙБ, Дийн П.	САЩ	Делта
7. НАЗАР, Юсеф М.	Ливан	ХАМАС
8. НИКЪЛСЪН. Франсис К.	САЩ	ЦМПТЧ

9. ОЛИФАНТ, Томпсън Дж.	САЩ	ЦМПТЧ
10. ПОЛАНСКИ, Деймиън Дж.	САЩ	СРС
11. РОЗЕНТАЛ, Бенямин И.	Израел	Мосад
12. СКОФИЙЛД, Шейн М.	САЩ	Морска пехота
13. Уайцман, Ронсън Х.	САЩ	Морска пехота
14. ЗАВАХИРИ, Хасан М.	Саудитска Арабия	Ал Кайда
15. ЗЕМИР, Шимон Б.	Израел	ВВС

Наистина внушителен списък, меко казано.

Състоеше се от представители на елитните бойни части в света – британската Специална военновъздушна служба, подразделението „Делта“ на сухопътните сили на САЩ и американската морска пехота.

Правеха впечатление израелските военновъздушни сили, както и разузнавателни служби като Мосад и СРС – Службата за разузнаване и сигурност, новото име на ЦРУ. Плюс представители на терористичните организации ХАМАС и Ал Кайда.

Това бе списък от хора – особени хора, блестящи в гибелните си професии, – които трябваше да бъдат премахнати от лицето на земята до дванайсет часа на обяд, 26 октомври, американско източно стандартно време.

ПЪРВА АТАКА

26 октомври, 09:00 (местно време)

ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 21:00 (25 октомври)

Днешните наемници си приличат по много неща със своите предшественици в някогашния американски Запад.

Те са *единаци* – обикновено бивши военни, професионални убийци или бегълци от правосъдието, известни със сложните си оръжия, транспортни средства и методи.

Съществуват *организации* – компании, които превръщат лова на бягащи хора в бизнес. Със своите квазивоенни инфраструктури наемническите организации често участват в международен лов на хора.

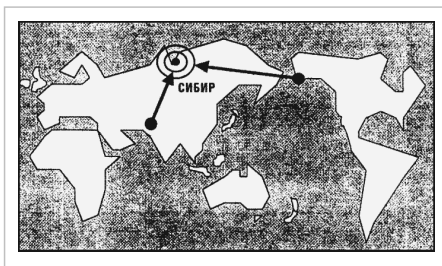
И разбира се, съществуват *опортюнисти* – спецчасти, които се самоотлъчват и предприемат самостоятелен лов, или служители от органите на реда, които намират съблазънта на частния лов за по-примамлива от законните си задължения.

Но трябва да се имат предвид и сложните пътища на днешния наемнически лов. Случва се наемници да действат съвместно с национално правителство, което иска да се дистанцира от определени актове. Не е неизвестно също наемници да сключват негласно споразумение с държави членки за получаване на убежище като възнаграждение за някогашна „услуга“.

Защото в края на краищата едно е ясно: международните граници не означават нищо за международния наемник.

Из доклад на ООН „Неправителствените сили в мироопазващите зони на ООН“, октомври 2001 г. (ЮЕН Прес, Ню Йорк).

СИБИР

Въздушното пространство над Сибир
09:00 местно време (21:00 ИСВ, 25 октомври)

Самолетът се носеше в небето със скорост, два пъти по-голяма от скоростта на звука.

Въпреки факта, че беше голям, той не се виждаше на никой радарен екран. И макар че с лекота преодоляваше звуковата бариера, не издаваше специфичния екот – за това се грижеше ново откритие в областта на вълнонавигационните сензори.

Със „свъсените“ прозорци на пилотската си кабина, с черната си, поглъщаща радарните сигнали боя и уникалния дизайн на крилете си, стелт бомбардировачът Б-2 обикновено не изпълняваше такива операции.

Той бе предвиден да носи осемнайсет тона боеприпаси, от лазерно насочвани бомби до термоядрени ракети въздух – земя.

Днес обаче самолетът не носеше бомби.

Днес оръжейният му отсек беше зает от лек, но необикновен товар: един скоростен бронетранспортър и осем американски морски пехотинци.

Застаналият в кабината на бомбардировача капитан Шейн М. Скофийлд изобщо не подозираше, че преди пет дни е станал жертва в най-големия лов на хора в историята.

Сивото сибирско небе се отразяваше в сребърните стъкла на заоблените му огледални очила. Те скриваха двата вертикални белега, които пресичаха очите на Скофийлд – рани от предишна операция и причина за оперативната му позивна: Плашилото.

Скофийлд беше висок един и осемдесет, строен и мускулист. Под сиво-бялата му каска се криеше остра черна коса и красиво мъжествено лице. Капитанът бе известен и с бърз ум и хладнокръвие при извънредни обстоятелства. Обикновените морски пехотинци го уважаваха – той беше командир, който се грижи за подчинените си. Носеше се слух, че е внук на великия Майкъл Скофийлд, морски пехотинец, чиито подвизи по време на Втората световна война се бяха превърнали в легенда.

Бомбардировачът летеше към далечен край в Северна Русия – към пустото сибирско крайбрежие, където имаше изоставена съветска база.

Нейното официално съветско име бе „Краск-8: наказателна и поддържаща колония“, най-външният от осем лагера, заобикалящи

арктическият град Краск. В известната с въображението си съветска традиция те бяха наречени Краск-1, Краск-2, Краск-3 и така нататък.

Допреди четири дни Краск-8 беше известен просто като отдавна забравена екссъветска база – наполовина лагер, наполовина поддържащ център, в който работеха политически затворници. Из бившия Съветски съюз бе имало стотици такива лагери – гигантски, грозни, осеяни с петролни петна райони, които до 1991 година бяха промишленото сърце на СССР, но които сега лежах застпали, зарязани да се рушат в снега, градове призрци от епохата на Студената война.

Ала преди два дни, на 24 октомври, всичко това се беше променило.

Защото на този ден трийсет добре въоръжени и обучени чеченски ислямистки терористи бяха превзели Краск-8 и бяха заявили на руското правителство, че възнамеряват да изстрелят четири ядрени ракети СС-18 – ракети, които просто бяха оставени в бункерите си след разпадането на Съветите през 1991 година, – срещу Москва, ако Русия не изтегли войските си от Чечения и не обяви бунтовната република за независима държава.

Срокът изтичаше днес, 26 октомври, в десет сутринта.

Датата беше символична. Преди година на този ден руска ударна част бе шурмувала московския театър, превзет от чеченски терористи, слагайки край на тридневната обсада с цената на живота на всички чеченци и над сто заложници.

Тези ислямистки терористи очевидно не се смущаваха от това, че 26 октомври случайно се падаше първият ден от свещения мюсюлмански месец рамазан, традиционен ден на мир.

Фактът, че Краск-8 е нещо повече от останка от Студената война, също изненада руското правителство.

След извършената проверка в отдавна запечатаните съветски архиви се установи, че твърденията на терористите са верни. Оказа се, че Краск-8 е тайна, която някогашният комунистически режим е пропуснал да сподели с новата власт по време на прехода към демокрация.

Там наистина имаше ядрени ракети – по-точно *шестнайсет*, шестнайсет интерконтинентални балистични ракети СС-18 с ядрени бойни глави, всички затворени в подземни бункери, построени така, че да не бъдат засечени от американски сателити. Явно „двойници“ на Краск-8 – идентични ракетни площадки, замаскирани като промишлени бази – можеха да се открият и в някогашни съветски съюзници като Судан, Сирия, Куба и Йемен.

И затова при новия световен ред – след края на Студената война и след 11 септември – руснаците бяха повикали американците на помощ.

Американското правителство реагира светкавично и прати в Краск–8 контратерористична част от подразделението Делта, командвано от специалистите Грег Фарел и Дийн Маккейб.

Първото от подкрепленията бе този отряд, ударна част на американските морски пехотинци под командването на капитан Шейн М. Скофийлд.

Скофийлд влезе в оръжейния отсек на самолета. Носеше кислородна маска заради голямата височина.

Погледна контейнера със скоростния бронетранспортър – най-леката и най-бърза бронирана машина на въоръжение в САЩ. Приличаше на кръстоска между спортен автомобил и БТР.

Здраво пристегнати с ремъци по местата си, в аеродинамичния бронетранспортър седяха седем разузнавачи от морската пехота, облечени в сиво-бели бронирани жилетки, каски и бойни униформи. И всички напрегнато и решително гледаха напред.

Скофийлд за пореден път бе поразен от младостта им. Колкото и да бе странно, на трийсет и три той определено се чувстваше стар в сравнение с тях.

Освен един член на бойната част, това не бяха обичайните му хора.

Другите двама от предишния му отряд: Либи Гант – Лисицата и Джина Нюман – Майката или Мамчето, в момента действаха в планините на Северен Афганистан, където издирваха видния терорист и заместник на Осам бен Ладен Хасан Мохамед Завахири.

Съвсем наскоро завършила офицерската школа, но вече старши лейтенант, Гант командваше разузнавателен отряд в Афганистан. Майката, опитен оръжейник – беше помагала на самия Скофийлд като млад офицер, – сега бе неин старшина.

Скофийлд трябваше да се присъедини към тях, но в последния момент го отклониха от Афганистан и го пратиха да командва тази неочаквана операция.

Единственият от хората му, който сега беше с него, бе сержант Бък Райли Младши с позивна „Книга II“. Мълчалив, замислен и прекалено съсредоточен за своите двайсет и пет години, Книга II беше адски суров боец. И с гъстите си, надвиснали вежди и чип нос от ден на ден все повече заприличваше на баща си – първия Райли с позивна „Книга“.

Скофийлд включи сателитната радиостанция и заговори в притискация се към гърлото му виброфон. Вместо да улавя самите изречени думи, устройството регистрираше вибрациите на ларинкса му.

– База, тук Мустанг Три – съобщи той. – Искам сведения за ситуацията.

В слушалката му се разнесе гласът на радиста във военновъздушната база „Маккол“ в Аляска, свързочния център за тази операция.

– Мустанг Три, тук База. Мустанг Едно и Мустанг Две се сблъскаха с противника. Докладваха, че са овладели ракетните бункери и са нанесли тежки щети на врага. Мустанг Едно държи бункерите и чака подкрепление. Мустанг Две докладва, че още поне десетина противникови бойци оказват съпротива в главната поддържаща сграда.

– Ясно – отвърна капитанът. – Ами нашето подкрепление?

– Пристига цяла рота от Осемдесет и втора въздушна дивизия, Плашило. Сто души, на около час от вас.

– Ясно.

– Какво е положението, Плашило? – обади се от бетеера Книга II.

Скофийлд се обърна.

– Скачаме.

След пет минути контейнерът падна от корпуса на бомбардировача и полетя към земята като камък.

Вътре – в бойната машина, затворена в него – седяха Скофийлд и неговите седмина морски пехотинци и се тресяха от вибрациите на мълиеносното падане.

Скофийлд наблюдаваше цифрите на монтирания на стената дигитален висотомер:

Трийсет хиляди метра...

Двайсет и пет хиляди метра...

Двайсет хиляди... десет хиляди... пет хиляди... три хиляди...

– Готови за отваряне на парашутите на височина хиляда и петстотин метра... – безизразно съобщи ефрейтор Макс Кент – Кларк, който отговаряше за спускането. – Системата за глобално позициониране ни насочва право към целта. Външните камери потвърждават, че зоната на кацане е чиста.

Скофийлд погледна бързоменящите се цифри на висотомера.

Две хиляди и петстотин метра...

Две хиляди метра...

Хиляда и осемстотин метра...

Ако всичко минеше според плана, щяха да кацнат на двайсет и пет километра източно от Краск-8, отвъд точката на визуалната връзка с лагера.

– Задействам първичните парашути – каза Кларк.

Падащият контейнер силно се разтърси. Квадратният сандък рязко се наклони и морските пехотинци подскочиха на седалките, задържани от предпазните колани.

После падането изведнъж стана плавно благодарение на трите насочващи парашута на контейнера.

– Как напредваме, Кларк? – попита капитанът.

Ефрейторът ги насочваше с помощта на джойстик и външните камери на контейнера.

– Десет секунди. Движим се към черния път в центъра на долината. Пригответе се за кацане след три... две... една...

Туп!

Контейнерът докосна земята и цялата му предна стена падна навън. Слънчевата светлина нахлу през широкия отвор и леката разузнавателна десантна машина с четири предавки напусна сандъка и излезе в сивия сибирски ден.

Понесоха се по калния черен път, обрамчен от двете страни от покрити със сняг хълмове. По склоновете се сивееха скелети на мъртви дървета. Черни камъни стърчаха от снежния килим.

Сурово. Брутално. И адски студено.

Добре дошли в Сибир.

Седнал в леката десантна машина, Скофийлд заговори във вибратора си:

– Мустанг Едно, тук Мустанг Три. Чувате ли ме?

Никакъв отговор.

– Повтарям: Мустанг Едно, тук Мустанг Три. Чувате ли ме?

Нищо.

Повика втория отряд от Делта, Мустанг 2. И отново не получи отговор.

Введе сателитната честота и повика Аляска:

– База, тук трети. Не хващам нито Мустанг Едно, нито Мустанг Две. Имате ли връзка?

– Хм, имаме връзка, Плашило – отвърна гласът от Аляска. – Току-

що разговарях с тях...

Сигналът изригна в прашене.

– Кларк? – каза Скофийлд.

– Съжалявам, шефе, сигналът прекъсна – съобщи от стенния пулт ефрейторът. – Изгубихме ги. По дяволите, мислех ги за по-сигурни тия нови сателитни приемници.

Капитанът се намръщи.

– Заглушаващи сигнали?

– Не. Нито един. Радиоефирът е чист. Нищо не би трябвало да нарушава този сигнал. Трябва да е нещо в отсрещния край.

– „Нещо в отсрещния край“... – Скофийлд прехапа устни. – Какви последни думи само!

– Господин капитан, след трийсетина секунди ще навлезем във визуална връзка – съобщи водачът на бронетранспортъора, възрастният сивокос сержант Симкокс с позивна „Бик“.

Скофийлд погледна напред над рамото на водача.

Видя разкаляния черен път, носещ се под предния капак на машината. Наближаваха хребета на поредния хълм.

Зад него се намираше Краск-8.

В същия момент младият радист на военновъздушната база „Маккол“, който бе поддържал връзка със Скофийлд, смутено се заоглежда. Казваше се Брадсън, Джеймс Брадсън.

Преди няколко секунди електричеството в свързочния център внезапно беше спряло, без абсолютно никакво предупреждение.

Командирът на базата влезе в радиозалата.

– Току-що... – понечи да докладва Брадсън.

– Знам, момче – прекъсна го офицерът. – Знам.

Едва тогава радистът видя, че зад командира му е застанал друг човек.

Никога не го бе виждал. Висок и масивен, той имаше морковено-червена коса и грозно мише лице. Носеше цивилен костюм и черните му очи не мигаха. Просто поглъщаха цялото помещение със студен немигащ поглед.

– Съжалявам, Брадсън – каза командирът на базата. – Намеси се разузнаването. Те поемат операцията.

Лекият бетеер прехвърли хребета.

Скофийлд дълбоко си пое дъх.

Пред него в цялата си прелест лежеше Краск–8.

Лагерът се намираше в средата на широка равнина: група покрити със сняг сгради – хангари, навеси, гигантски склад, дори една петнайсететажна офис сграда от стъкло и бетон. Миниатюрен град.

Целият лагер беше заобиколен с шестметрова ограда от бодлива тел и в далечината зад нея, може би на около три километра, Скофийлд видя северното крайбрежие на Русия и вълните на Северния ледовит океан.

Излишно е да се отбелязва, че светът след края на Студената война не се бе отнесъл снизходително с Краск–8.

Целият миниатюрен град пустееше.

Сняг покриваше шестте улици на комплекса. Надясно от Скофийлд се издигаше главният склад – постройка, голяма колкото четири бейзболни игрища, – до чиито стени бяха натрупани огромни купчини отпадъци.

Наляво от склада, свързана с него чрез покрит мост, беше офис сградата. От плоския ѝ покрив висяха гигантски ледени шушулки.

Студът също беше взел своето. Поради липсата на поддръжка почти всички стъкла в Краск–8 се бяха свили и напукали: сега всички стъклени повърхности бяха разбити или покрити с паяжина от пукнатини и хапещият сибирски вятър безнаказано проникваше през тях.

Призрачен град.

И някъде под него се криеха шестнайсет ядрени ракети.

Бетеерът с рев профуча през вече разбития портал на Краск–8 със скорост осемдесет километра в час.

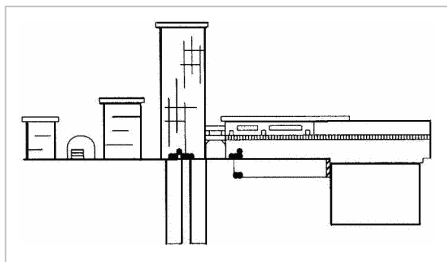
И се стрелна по спускащия се надолу път към комплекса. Един от морските пехотинци на Скофийлд вече седеше в купола на 7,62-милиметровата картечница в задния край на аеродинамичната бронирана машина.

Капитанът погледна компютърния екран на Кларк и нареди:

– Потърси сигналите им. Трябва да открием момчетата от Делта.

Младият ефрейтор затрака по клавиатурата и отвори няколко електронни карти на Краск–8.

Една от тях представляваше напречен разрез на комплекса:

Виждаха се две групи мигащи точки: едната на първия етаж на офис сградата, втората в грамадния склад.

Двата отряда от Делта.

Само че в този образ имаше нещо нередно.

Нито една мигаща точка не помръдаваше.

Всички бяха злокобно неподвижни.

Скофийлд настръхна.

– Бик – тихо каза той. – Вземи Бича, Томи и Хастингс. Проверете офис сградата. Аз ще взема Книга Две, Кларк и Петела и ще покрия поддържащата постройка.

– Ясно, Плашило.

Бетеерът мина по една тясна пуста улица и се провря под няколко бетонни моста и през вездесъщите снежни преспи.

Спря пред исполинския склад, точно пред един малък служебен вход.

Бронираният заден люк на десантната машина се спусна и предвожданияте от Скофийлд трима морски пехотинци в бели камуфлажни униформи се втурнаха към вратата.

Едва бяха изскочили от бронетранспортъора, когато той потегли към съседната офис сграда.

Скофийлд влезе в склада, насочил оръжието си напред.

Носеше МП–7 „Хеклер & Кох“, наследник на стария МП–5. МП–7 беше късоцевен автомат, компактен, но мощен. Капитанът бе въоръжен и с полуавтоматичен пистолет „Дезърт Игъл“, десантен нож и магнитна кука МХ–12 „Армалайт“ в кобур на гърба, която се изстрелваше от устройство с две ръкохватки.

Освен обичайното си снаряжение, специално за тази операция Скофийлд носеше шест мощни гранати термит-аматол. Всяка от тях можеше да сравни със земята цяла сграда.

Капитанът и хората му се затичаха по един къс коридор и стигнаха до вратата в дъното.

Там спряха.

Заслушаха се.

Нито звук.

Скофийлд откряна вратата – и зърна широко открито пространство, *огромно* открито пространство...

Той отвори вратата докрай.

– Господи...

Работната площ на склада представляваше гигантски хангар, чийто напукан стъклен покрив разкриваше сивото сибирско небе.

Само че това не беше обикновен хангар.

Нито пък обикновен стар „склад“ на наказателна колония.

Близко три четвърти от пода на това огромно вътрешно пространство бяха заети от *гигантска* – гигантска – правоъгълна бетонна шахта в пода.

И в отсамния ѝ край върху бетонни блокове бе издигната двестаметрова подводница.

Изглеждаше страховито.

Като великан, седнал на трон, заобиколен от скелета, предвидени за безкрайно по-дребни хора.

И всичко това покрито с кора от лед и сняг.

Над подводницата се издигаха кранове и скелета, тесни хоризонтални коридори я свързваха с бетонния под на склада. Един-единствен трап водеше от шеметно високата рубка до най-горното равнище на сградата.

След като преодоля първоначалната си изненада от странната гледка, умът на Скофийлд превключи на бързи обороти.

Първо позна подводницата.

„Тайфун“.

Подводниците клас „Тайфун“ бяха бисерът в короната на океанския ядрен арсенал на някогашния СССР. Въпреки че бяха построени само шест, славата на тези дългоноси съдове, въоръжени с балистични ракети, бе разнесена от романи и холивудски филми. Но макар че изглеждаха seksi, тайфуните бяха ужасно ненадеждни и се нуждаеха от постоянни усъвършенствания и поддръжка. И все пак си оставаха най-големите подводници, строени от хората.

При изоставянето на Краск-8 явно бяха работили по предните торпедни апарати на този тайфун – плоскостите на корпуса около носа му бяха демонтирани.

Друг въпрос беше как подводница клас „Тайфун“ се е озовала в склад на *три километра* от Северния ледовит океан.

Въпрос, на който отговаряше останалата част от сградата.

Зад исполинския сух док на тайфуна – и всъщност отделяйки сухия док от другата половина на шахтата, – Скофийлд видя вертикална стоманена стена.

Зад този шлюз имаше вода.

Частично замръзнала вода, отделяна от сухия док с помощта на стоманения шлюз.

А под нея сигурно имаше някаква пещерна система, стигаща чак до брега и позволяваща на подводниците да идват в Краск-8 за ремонт далеч от любопитните очи на американските шпионски сателити.

Всичко ставаше ясно.

Краск-8 – на три километра от арктическия бряг и обозначен на картите като наказателна колония – всъщност представляваше свръхсекретна съветска ремонтна база за подводници.

Скофийлд обаче нямаше време да разсъждава над този въпрос, защото в същия момент видя труповете.

Лежаха край ръба на шахтата: четири тела, всички с маскировъчни униформи на сухопътните сили на САЩ, бронирани жилетки и...

... и разкъсани от куршуми.

Навсякъде имаше кръв. По лицата и гърдите им, по пода.

– Мамка му! – ахна Кларк.

– За Бога, тая проклета Делта – измърмори ефрейтор Рики Мърфи – Петела. Също като Скофийлд – и може би, за да му подражава, – Петела носеше сребърни огледални очила.

Капитанът мълчеше.

Униформите на труповете бяха изработени по поръчка: някои бойци бяха свалили десните си нараменници, други бяха отрязали ръкавите на маскировъчната си униформа до лактите.

Изработени по поръчка униформи: запазена марка на Делта.

Други два трупа лежаха в самата шахта – на десет метра дълбочина, – също разкъсани от куршуми.

Наоколо в широк полукръг бяха пръснати стотици гилзи. От патрони, изстреляни от хората от Делта. Доколкото Скофийлд можеше да прецени, когато ги бяха убили, те бяха стреляли *в почти всички посоки...*

Шепот.

– Колко са общо?

– Тук са само четирима. Синият отряд съобщава за още четирима в офис сградата.

– Тогава кой е Скофийлд?

– Оня със сребърните очила.

– Снайперистите, готови. Огън по мой знак.

Един от трупите привлече вниманието на Скофийлд.

Той се вцепени.

Отначало не го беше забелязал, защото горната половина на тялото висеше през ръба на сухия док, но сега го видя ясно.

Само този от шестимата убити бе *обезглавен*.

Капитанът сбърчи лице.

Гледката беше абсолютно отвратителна.

Разкъсана плът висеше от прерязаната шия – бяха оголени трахеята и хранопроводът.

– Майко Божия – ахна Книга II до рамото на Скофийлд. – Какво се е случило тук, по дяволите?

Четирите мънички фигури на Скофийлд и неговите морски пехотинци оглеждаха обстановката в залата на сухия док, следени от не по-малко от двайсет чифта очи.

Снайперистите бяха заели позиции на различни стратегически места из сградата – мъже, облечени в също такива снежни маскировъчни униформи, но носещи разнообразни оръжия.

Те наблюдаваха в напрегнато мълчание – очакваха командирът им да даде сигнал за стрелба.

Скофийлд прилекна до обезглавения труп и го огледа.

Хората от Делта не носеха нито табелки с личния си номер, нито ленти с името си на униформата, ала нямаше нужда от тях, за да разбере кой е този човек. Позна го само по телосложението му.

Това беше специалист Дийн Маккейб, един от командирите на

отряда от Делта.

Капитанът се огледа. Главата на Маккейб не се виждаше никъде. Скофийлд се намръщи. Значи не само я бяха отрязали, но я бяха *взели*...

– Плашило! – избухна в слушалката му нечий глас. – Тук Бик. В офис сградата сме. Направо няма да повярваш!

– Казвай.

– Всички са мъртви, всички от Делта. И, Плашило... Главата на Фарел е отрязана, мамка му!

По гърба на Скофийлд полазиха ледени тръпки.

Мислите му запрепусаха. Той плъзна поглед по напуканите прозорци и покритите с лед стени.

Краск-8. Изоставен и изолиран...

Нито следа от чеченски терористи, откакто бяха пристигнали...

Радиовръзката с Аляска беше прекъснала...

И всички от Делта бяха мъртви... плюс странното допълнение с отрязаните и липсващи глави на Маккейб и Фарел.

Всичко стана кристално ясно в ума му.

– Бик! – прошепна той във виброфона си. – Веднага елате тук! Заложили са ни капан и ние влязохме в него!

Още докато говореше, търсещите му очи се спряха върху ниска снежна преспа в ъгъла на грамадното помещение – и изведнъж *зад* преспата рязко се очерта приклеknалата фигура на грижливо замаскиран мъж в камуфлажно облекло, насочил автомат колт право към лицето на капитана.

По дяволите.

В същия момент двадесетимата наемни убийци в склада откриха огън срещу морските пехотинци и сухият док се превърна в бойно поле.

Скофийлд светкавично залегна и ниско над главата му изсвириха два куршума.

Книга II и Кларк последваха примера му и се хвърлиха сред труповете на бойците от Делта, докато дъждът от куршуми вдигаше искри от пода около тях.

Четвъртият морски пехотинец, Петела, обаче не успя да се спаси. Може би се дължеше на огледалните очила, които носеше – и с които приличаше на Скофийлд, – или просто нямаше късмет. Така или иначе, градушката от куршуми обсипа тялото му, разкъса го на парчета и го накара да танцува дори след като вече беше мъртъв.

– В шахтата! Бързо! – извика капитанът и направо изблъска Кларк и Книга II от огневата линия. Тримата се претърколиха от ръба на сухия док и в следващия миг на същото място изригнаха хиляди искри от куршуми.

Скофийлд и другите паднаха в шахтата под бдителното око на командира на тежковъоръжения отряд, който ги бе нападнал.

Командирът се казваше Уексли – Седрик К. Уексли – и в предишния си живот беше служил като майор в елитната част на южноафриканските командоси.

„Това значи е прочутото Плашило – като наблюдаваше действията на Скофийлд, си помисли Уексли. – Човекът, който победи Гънтър Бота в Юта. Е, ако не друго, поне рефлексите му ги бива.“

Преди опозоряването си Уексли беше изгряваща звезда в южноафриканската армия, главно като всеотдаен защитник на апартейда. Някак си беше оцелял при прехода към демокрация и расистките му наклонности бяха останали незабелязани. После обаче бе пребил до смърт чернокож новобранец по време на тренировка по ръкопашен бой. Беше правил същото и преди, ала този път това направи впечатление.

Когато ги уволняваха от законните въоръжени сили, военните като Седрик Уексли – психопати, социопати, главорези – неизбежно постъпваха в незаконните.

Ето как Уексли бе станал командир на този отряд за спецоперации в една от най-големите наемнически сили на света, Изпълнителни решения – изключително добре организирана и базирана в Южна Африка.

Въпреки че се специализираше в охранителни операции в Третия свят – например в поддръжка на африкански диктатури в замяна на монополи за експлоатация на диамантени рудници, – когато логистиката позволяваше, Изпълнителни решения участваше в по-доходния международен лов на хора.

При близо деветнайсет милиона долара на глава това беше най-доходният лов в историята и благодарение на вътрешен приятел в Съвета, наемническата организация бе получила преднина в надпреварата за три от тези глави.

Радистът на Уексли се приближи зад него и каза:

– Синият отряд докладва, че освен един всички морски пехотинци в офис сградата са премахнати.

Уексли кимна.

– Кажи на Синия отряд да ги довърши и да се върне в сухия док по моста.

– Има още нещо – каза радистът.

– Да?

– Найдрихт от покрива съобщава, че е засякъл два приближаващи се сигнала на външния радар. – Последва кратко мълчание. – Въз основа на специфичните характеристики той смята, че това са Унгареца и Черния рицар.

– На какво разстояние са?

– Унгареца е на петнайсетина минути. Рицаря е по-далече, може би на около двайсет и пет.

Уексли прехапа устни.

„Ловци на глави – помисли си той. – Тъпи ловци на глави.“

Мразеше лова на хора тъкмо защото не можеше да понася ловците на глави. Ако не те изпревареха за наградата, тези скапаняци те оставяха да свършиш цялата мръсна работа и после те преследваха чак до центъра, *отмъкваха* ти тъпата жертва и гепваха кинтите.

В честния военен двубой победител бе онзи, който последен останеше на крака. Но не и в лова на хора. В лова на хора победител ставаше човекът, който представеше пляката в центъра – *както* и да се беше сдобил с нея.

– Мога да се справя с Унгареца, той е тъп звяр – изсумтя Уексли. – Обаче Черния рицар... той почти със сигурност ще е проблем.

Командирът на Изпълнителни решения погледна към шахтата.

– Което значи, че трябва да побързаме. Очистете тоя Скофийлд и ми донесете гадната му глава.

Скофийлд, Книга II и Кларк падаха в шахтата на сухия док.

Прелетяха цели десет метра преди – туп! – тежко да се стоварят върху проснатите на дъното трупове на двамата бойци от Делта.

– Хайде, размърдайте се! Бързо! – Скофийлд измъкна другите двама изпод огромния черен тайфун, поставен върху блокове в шахтата.

Всеки бетонен блок бе колкото малък автомобил. Четири дълги редици блокове поддържаха масивния корпус и образуваха тесни проходи под черната стомана на подводницата.

Като се движеше на зигзаг в мрачните коридори, капитанът говореше по виброфона си:

– Бик! Симкокс! Чуваш ли ме?

Отчаяният глас на Бика:

– Мамка му, Плашило! Под силен обстрел сме! Всички други са мъртви и аз съм... Улучиха ме кофти! Не мога... уф, мамка му, не!...

В отсрещния край последва кратък трясък на изстрели и сигналът прекъсна.

– По дяволите! – изруга Скофийлд.

После изведнъж някъде зад него се разнесоха няколко меки тупвания.

С автомата в ръце той рязко се завъртя и през гората от бетонни блокове видя първата група противникови бойци да се спускат с въжета в шахтата.

Следван от Книга II и Кларк, Скофийлд се запровира през тъмния лабиринт под тайфуна, като се прикриваше от противниковия огън.

Преследвачите им също бяха навлезли в мрачните бетонни проходи – може би общо десет души – и систематично напредваха, като покриваха дългите галерии с тежък обстрел и изтласкваха морските пехотинци към дъното на шахтата.

Капитанът наблюдаваше придвижването на врага, анализираше тактиката и оръжието му. Тактиката им беше стандартна. Обикновено прочистване. Виж, оръжието им...

Оръжието им.

– Какви са тия хора? – попита Книга II.

– Имам известна представа, но няма да ти хареса – отвърна Скофийлд.

– Опитай.

– Обърни внимание на оръжиата им.

Книга II бързо погледна назад. Едни от облечените в бяло мъже носеха МП–5, докато други стреляха с френски автомати ФАМАС или американски колтове. Трети бяха въоръжени със стари калашници или варианти на АК–47 като китайския Тип 56.

– Видя ли оръжието им? – в движение каза капитанът. – Всички са с различно оръжие.

– По дяволите! – изруга Книга II. – Наемници.

– Точно това предположих и аз.

– Но защо?

– Не знам. Поне засега.

– Какво ще правим? – отчаяно попита Кларк.

– Мисля по въпроса. – В търсене на възможности за спасение, Скофийлд вдигна поглед към дебелия стоманен корпус над тях.

Опря гръб на един бетонен блок, надникна иззад външния му ъгъл и погледна чак до края на шахтата – където видя стоманената шлюзова стена, разделяща сухия док от заледения воден басейн в източната част на помещението.

В ума му изскочи механиката на сухия док.

За да вкараш исполинския тайфун в шахтата, трябваше да спуснеш шлюзовата стена, да напълниш сухия док с вода и да докараш подводницата вътре. После пак *вдига* стената, изправаш сухия док, като спускаш съда върху бетонните блокове, и така разполагаш с чиста и суха обстановка за работа върху подводницата.

Шлюзовата стена...

Скофийлд я огледа и се замисли за водата зад нея. Обърна се в другата посока: към носа на подводницата, и го видя.

Нямаха друг изход.

– Носите ли си магнитните куки? – попита той спътниците си.

– Да.

– Пригответе се да ги използвате – каза капитанът, вперил очи в грамадната стоманена шлюзова стена, висока три етажа и широка трийсетина метра. После извади собствената си магнитна кука от кобура на гърба си.

– Натам ли, господин капитан? – попита Кларк.

– Не. В другата посока, но за тази цел първо трябва да взривим тая стена.

– Да *взривим* стената ли?! – ахна Кларк и погледна Книга II.

Книга II сви рамене.

– Нищо ново. Той обича да разрушава разни неща...

Точно в този момент бетонните блокове около тях бяха обсипани от неочакван залп. Куршумите идваха откъм шлюза.

Скофийлд се прикри, надзърна и видя, че в отсрещния край на шахтата са скочили още десетина наемници.

„Господи – помисли си той, – сега сме притиснати в шахтата между две групи противници.“

Новата група започна да напредва.

– Майната му! – изруга капитанът.

Седрик Уексли наблюдаваше сухия док отвисоко.

Видя, че първите му две групи наемници се приближават от двете страни на Скофийлд и неговите хора.

По лицето му плъзна студена усмивка.

Ставаше прекалено лесно.

Скофийлд бързо откачи две гранати термит-аматол от ремъците на униформата си и нареди:

– Магнитните куки.

Хората му извадиха куките си.

– Сега правете като мен. – Капитанът се обърна към лявата страна на тайфуна, вдигна магнитната си кука и стреля отблизо по корпуса на подводницата.

Дзънннн!

Кларк и Книга II последваха примера му.

Дзънннн! Дзънннн!

Скофийлд погледна по дължината на подводницата.

– Когато вълната ни достигне, оставете кабелите на магнитните куки да се развият, за да се придвижим по корпуса на тайфуна.

– Вълната ли? – попита Кларк. – Каква вълна?...

Ала Скофийлд не му отговори, а включи броячите на гранатите на желаното време.

Броячите на гранатите термит-аматол са с три цвята: червен, зелен и син. Натискането на червения брояч ти дава пет секунди. На зеления – трийсет. На синия – една минута.

Скофийлд избра червения.

После хвърли гранатите над главите на настъпващите наемници и те рикошираха и отскочиха от стоманения шлюз като топки за тенис.

Пет секунди. Четири...

– Леле мале... – изсумтя Книга II и уви въжето на магнитната си кука около предлакътницата си. Кларк направи същото.

Три... две...

– Една – вторачен в шлюза, прошепна Скофийлд. – Нула.

Бум.

Двата взрива на термитно-аматолните гранати разтърсиха стените на цялата сграда.

От шлюзовата стена избухна ослепителен бял блясък. Шахтата се напълни с дим, който погълна по-близката група наемни убийци и обгърна всичко наоколо, включително отряда на Скофийлд.

Последва миг на злокобна тишина...

После се разнесе пращането – могъщо, пукащо тъпанчетата пращане – и шлюзовата стена се пръсна под тежестта на притискащите я близо осемнайсет милиона литра вода, които нахлуха в шахтата и заляха дима.

Водна стена.

Огромната течна маса вдигаше невероятен шум – ревеше, пенеше се и се носеше напред.

Първата група наемници бе пометена от вълната, която ги запрати на запад.

После беше ред на Скофийлд, Книга II и Кларк.

Водната стена просто ги повдигна от местата им и ги понесе като парцалени кукли към носа на тайфуна, подмятайки ги покрай корпуса.

Втората група наемници също бе връхлетяна от прииждащата вода и блъсната в бетонната стена в дъното на сухия док. Мнозина потънаха под вълните, заливащи ръба на двестаметровата шахта.

Морските пехотинци обаче не стигнаха до дъното на шахтата.

Докато ревящата вода ги носеше, те стискаха магнитните си куки, чиито кабели се развиваха с невероятна бързина.

Когато се изравниха с носа на тайфуна, Скофийлд извика:

– Заклучете куките!

И натисна бутона на ръкохватката на устройството, за да задейства механизма, който спираше размотаването на кабела.

Книга II и Кларк последваха примера му... и тримата рязко спряха точно до носа на подводницата. Прииждащата вода вдигаше пръски около тях.

До тях, точно където по-рано го бе видял Скофийлд, зееше отворът на левите торпедни апарати – тръбите, които очевидно бяха ремонтирани по време на изоставянето на Криск-8.

В момента те се намираха на трийсетина сантиметра над повърхността на кипящата вода.

– Влизайте в апаратите! – извика капитанът във виброфона си. – В подводницата!

Книга II и Кларк изпълниха заповедта и се провряха в отвора, като преодоляха съпротивата на подмятащите ги вълни.

Внезапна тишина.

Скофийлд последен се вмъкна в торпедния апарат и се озова в

съветската подводница клас „Тайфун“, въоръжена с балистични ракети.

Беше свят на студена стомана. В средата на отсека имаше стелажи, които някога бяха носили торпеда. По тавана минаваха множество тръби. Миришеше на желязо и страх – типична миризма за подводниците.

През отворените торпедни апарати се лееше морска вода и бързо пълнеше тясното помещение.

Тук бе почти съвсем тъмно: сивата светлина проникваше само през вече залетите торпедни апарати. Морските пехотинци включиха монтираните на цевите на оръжията си фенерчета.

– Натам – посочи Скофийлд и изскочи от торпедния отсек, като глезеше в надигащата се вода.

Тримата американци профучаха през внушителния ракетен силовик на тайфуна – продълговат отсек с висок таван, в който имаше двамайсет гигантски ракетни силоза, високи тръбовидни структури, издигащи се от пода до тавана.

Докато тичаха, Скофийлд видя, че люковете на някои от тях са отворени и разкриват куха празнота. Люковете на поне шест силоза обаче бяха затворени – което показваше, че вътре все още има ракети.

– Сега накъде? – извика Книга II.

– Към контролната зала! – отвърна Скофийлд. – Трябва ми информация за ония нещастници!

Стигна до най-близката стълба и бързо се заизкачва.

След трийсет секунди Шейн Скофийлд влезе в контролната зала на тайфуна.

Всичко беше покрито с прах. В ъглите имаше плесен. Само случайните отражения на лъчите на фенерчетата издаваха, че под праха се крие лъскав метал.

Капитанът изтича при перископа на командната платформа, повдигна го и се обърна към Книга II.

– Опитай се да включиш електричеството. Тази подводница е била свързана с геотермичния източник на базата. Може още да има енергия. Задействай сателитните и радиоантените.

– Слушам – отвърна Книга II.

Перископът достигна цялата си височина. Скофийлд долепи око до окуляра. Обикновен оптичен перископ – нямаше нужда от електронна енергия, за да функционира.

Видя залата на сухия док – вълните, които заливаха шахтата около

тайфуна, и шестима наемници, които стояха около дока и наблюдаваха прииждащата морска вода.

Завъртя перископа и погледна към равнището на терасите над шахтата.

Там видя още наемници. Един от тях диво жестикулираше. В резултат друга група от шестима души се затича към трапа, свързващ рубката на подводницата със скелето.

– Видях те... – каза Скофийлд на мъжа. – Книга? Какво става с тока?

– Един момент, нещо съм позабравил руски... чакай, готово...

Той натисна няколко копчета и изведнъж навсякъде светнаха зелени лампи.

– Опитай сега – каза Книга.

Скофийлд взе едни прашни слушалки и задейства електронната антена на подводницата – скенер, който просто пресяваше всички радиочестоти в търсене на активност.

В слушалките мигновено се разнесоха гласове.

– ... това шантаво копеле взриви тъпата шлюзова стена!

– ... влязоха през торпедния апарат. В подводницата са!

Последва ги по-спокоен глас.

И когато погледна през перископа, Скофийлд видя, че говори застаналият на терасата командир.

– Зелен отряд, атакувайте подводницата през рубката. Син отряд, потърсете друг трап и го използвайте като мост. Разделете се на две групи по двама и влезте в подводницата през предния и задния люк...

Скофийлд напрегнато се вслушваше в гласа.

Отсечен акцент. Южноафрикански. При това спокоен. Без следи от вълнение или тревога.

Лош признак.

Командир, който току-що е видял, че хората му са пометени от цунами, би трябвало да е потресен. Тоя тип обаче изглеждаше напълно спокоен.

– Получиха се сведения от радара. Първият приближаващ се въздушен обект е определен като изтребител Як Сто четирийсет и едно. Това е Унгареца...

– Кога се очаква да пристигне? – попита командирът.

– Според сегашната му скорост, след пет минути...

Командирът обмисли тази новина.

– Капитан Мишелo – каза той. – Пратете ми всички хора, с които

разполагаме. Искам да свърша преди да пристигнат конкурентите ни.

– Слушам – отговори му глас с френски акцент.

Умът на Скофийлд превключи на бързи обороти.

Канеха се да шурмуват тайфуна – през рубката, предния и задния люк.

Пристигаха и подкрепления... но откъде?

„Добре – овладя се той. – Дай на заден. Мисли!

Противниците. Какви са те?

Някакви наемници.

Защо са тук?

Не знам. Единственият намек са липсващите глави. Главите на Маккейб и Фарел...

Какво друго?

Онзи южноафриканец спомена, че идвали «конкуренти». Каква странна дума... «конкуренти».

Какви възможности имаш?

Малко. Нямаме връзка с базата, нямаме непосредствен изглед за спасение, поне докато не пристигне Осемдесет и втора въздушна дивизия, а дотогава има още трийсет минути...

По дяволите – помисли си Скофийлд, – още цял половин час, най-малко. “Това беше най-голямото преимущество на противника му.

„Времето.“

Освен споменатите „конкуренти“ те разполагаха с цялото време на света, за да пипнат морските пехотинци.

„Следователно първо трябва да променим тъкмо това – реши Скофийлд. – Трябва да ограничим времето в тази ситуация.“

Огледа се и прецени съзвездието от лампи, осветяващи контролната зала.

Имаше ток...

Което означаваше, че навярно би могъл да...

Спомни си за шестте ракетни силоза долу – бяха запечатани, докато всички други бяха отворени.

В тях може би все още имаше ракети. Естествено руснаците бяха сваляли бойните им глави, но самите ракети сигурно бяха останали.

– Замести ме – повика той Кларк при перископа. – Казвай ми къде са ония.

Ефрейторът застана на мястото му, а Скофийлд се втурна към близкия пулт.

– Ела да ми помогнеш, Книга.

– Какво си намислил? – попита Книга II.

– Интересува ме дали ракетите в тази подводница все още действат.

Натисна електрическия ключ и пултът оживя. Появи се екран с място за въвеждане на парола и той написа открития от СРС съветски код, който беше получил преди началото на операцията.

Наречен „универсален изключващ шифър“, той представляваше нещо като електронен шперц, *абсолютен* шперц, предназначен за употреба само от най-висшите съветски ръководители. Осемцифрена парола, която отключваше всички електронни ключалки от съветската епоха. Бяха го дали на Скофийлд, за да се справя с дигиталните ключалки в Краск–8. Очевидно имаше американски еквивалент, известен само на президента и неколцина висши военни, но капитанът не го знаеше.

– Виждам шестима души на равнището на терасата, насочват се към трапа! – извика Кларк. – Още четирима са на долния етаж и влачат мост, за да се качат на подводницата!

Книга II натисна няколко бутона и отвори екран, който потвърди, че няколко ракети все още са в силовите си в предния отсек на тайфуна.

– Аха – без да откъсва очи от екрана, каза сержантът. – Ядрените бойни глави са демонтирани, но ми се струва, че ракетите още действат. Май са шест...

– Трябва ми само една – отвърна Скофийлд. – Отвори люковете на шестте функциониращи ракети, после отвори още един люк.

– Още един ли?

– Довери ми се.

Книга II само поклати глава и изпълни нареждането, като натисна бутоните на седем ракетни силоза.

Седрик Уексли се ококори.

Виждаше заобиколения отвсякъде с вода тайфун, виждаше напредващите си към него хора...

... после за огромно свое удивление видя, че седем от предните ракетни люкове бавно се отвориха на хидравличните си панти.

– Какво става, по дяволите? – възкликна наемническият командир.

– Какво правиш, по дяволите? – попита Книга.

– Променям времевите рамки на това сражение – поясни Скофийлд.

Отвори нов екран и видя точните координати на Краск–8: *07914,74, 7000,01*. Отговаряха на координатите, които бяха използвали при скока

от бомбардировача стелт.

Капитанът мигновено се приготви да изстреля ракетите – въведе продължителност на полета двацет минути и координати 07914,74, 7000,01.

Не очакваше да излетят *всички* ракети. Ракетното гориво в повечето от тях навярно бе изтекло през последните няколко години.

Трябваше му само една.

Успя с четвъртата, с която опита.

Когато зелената ѝ лампичка запремигва, на екрана се появи последно искане за въвеждане на код. Скофийлд въведе универсалния изключващ шифър, който беше приет.

После натисна „ИЗСТРЕЛВАНЕ“.

Седрик Уексли чу шума преди да види гледката.

От дълбините на подводницата се разнесе зловещо вибриране.

После – с пукащо тъпанчетата експлозивно свистене – от един от отворените предни люкове на тайфуна излетя десет метрова балистична ракета СС-Н-20!

Приличаше на изстрелване на космическа совалка: навсякъде имаше дим, който мълниеносно се разпространяваше и изпълни цялото помещение, като обгърна исполинската подводница и напредващите към входовете ѝ наемници в сива мъгла.

Самата ракета се стрелна право нагоре, изхвърча през напукания стъклен покрив на склада и изчезна в сивото сибирско небе.

Седрик Уексли остана невъзмутим.

– Продължете атаката. Къде са подкрепленията ви, капитан Мишелю?

Ако в същия този момент наблюдаваше Краск-8 от хоризонта, човек щеше да види невероятна гледка: абсолютно прав стълб дим, издигащ се в небето над миниатюрния град.

И някой наистина наблюдаваше тази гледка.

Мъж, който седеше в пилотската кабина на страшно грозен руски изребител Як-141, приближаващ се към Краск-8.

– Къде са? – попита Скофийлд застаналия при перископа Кларк.

– Прекалено е задимено – отвърна ефрейторът. – Нищо не виждам.

Перископът бе станал почти безполезен: просто сива мъгла. Кларк

виждаше само съвсем близките неща: пространството на рубката и тесния трап, който я свързваше с терасата.

– Не виждам ни...

В перископа се появи мъжко лице с противогаз.

– Леле! – отскочи назад Кларк. – Божичко, те са тук. Точно над нас!

– Няма значение – отвърна Скофийлд и тръгна към вътрешната стълба. – Време е да се изнасяме и няма да минем оттам.

Скофийлд, Книга II и Кларк се втурнаха в ракетния отсек, през който бяха минали на идване. Водата бе дълбока трийсетина сантиметра.

Стигнаха до един от празните силози – люкът все още беше отворен – и се вмъкнаха вътре.

Озоваха се в кух цилиндър, висок десетина метра. В горния му край видяха отворения външен люк – *седмият* външен люк, който бе отворил капитанът. По стената на силоза имаше стълба.

Тримата морски пехотинци се заизкачваха.

Стигнаха до горния край и когато надникна навън...

... Скофийлд видя двама наемници да изчезват в аварийния люк на подводницата на три метра от него.

„Идеално“ – помисли си той. Тези мъже влизаха, докато той и хората му излизаха.

Помещението на сухия док все още беше обгърнато в белия дим от изстреляната ракета.

Погледът на Скофийлд попадна върху терасата над тайфуна и южноафриканския командир, който ръководеше операцията на наемниците.

Това бе човекът, с когото искаше да си поприказва.

Той се втурна към стълбата при рубката на подводницата.

Морските пехотинци се изкачиха по рубката на подводницата и тичешком прекосиха трапа, свързващ я с горното равнище.

Димът от изстреляната ракета вече започваше да се разнася и в края на дългата тераса те видяха малък вътрешен офис.

Охраняван само от един въоръжен бодигард, там стоеше наемническият командир Уексли и издаваше нареждания по радиостанцията си, като в същото време втренчено се вираше в тайфуна.

Под прикритието на дима Скофийлд, Книга II и Кларк бързо се приближиха по терасата.

– Не мърдай! – извика Скофийлд. Бодигардът стреля и Кларк също откри огън. Онзи се строполи по очи, ефрейторът също падна. Уексли извади пистолета си, но Скофийлд бързо се претърколи и стреля два пъти със своя „Дезърт Игъл“. Бум! Бум! Южноафриканецът беше улучен в гърдите и куршумите го отхвърлиха почти цял метър назад, запратиха го към външната стена на офиса и го повалиха на пода.

– Кларк! Добре ли си? – извика Скофийлд и изрита пистолета на Уексли настрани.

Ефрейторът бе ранен в рамото. Потръпна, докато Книга II оглеждаше раната му.

– Само съм одраскан.

И на Уексли му нямаше нищо – той носеше бронирана жилетка под камуфлажната униформа. Лежеше до стената на офиса, зашеметен, но жив.

Скофийлд опря дулото на пистолета си в челото му.

– Кои сте вие, по дяволите, и защо сте тук?

Все още задъханият Уексли се закашля.

– Попитах кои сте вие и защо сте тук!

Южноафриканецът дрезгаво прошепна:

– Казвам се... Седрик Уексли. Аз съм от... Изпълнителни решения.

– Наемници – процеди през зъби Скофийлд. – И защо сте тук? Защо искате да ни убиете?

– Не всички, капитане. Само теб.

– Мен ли?

– Теб и ония двамата от Делта, Маккейб и Фарел.

Скофийлд си спомни обезглавения trup на Дийн Маккейб и се вцепени. Спомни си и думите на Симкокс, че същото се е случило с Грег Фарел.

– Защо?

– Какво значение има? – презрително изсумтя Уексли.

– Защо, по дяволите!

Наемникът за миг се вторачи в празното пространство, като че ли преценяваше възможностите си и обмисляше каква част от истината да разкрие. После сви рамене и погледна морския пехотинец право в очите.

– Защото за главата ти е обявена цена, капитан Скофийлд. Достатъчно, за да изкуши почти всеки ловец на глави на света.

Скофийлд усети, че го присвива под лъжичката.

– Какво?!

Уексли измъкна смачкан лист от джоба на гърдите си и

презрително му го подхвърли.

Капитанът го взе и го погледна.

Беше списък с имена.

Общо петнайсет. Комбинация от военни, шпиони и терористи.

Веднага забеляза, че в него са включени Маккейб, Фарел и самият той.

Наемникът се подсмихна с удоволствие.

– Мисля, че ти предстои да се запознаеш с доста от най-добрите ловци на глави на света, капитане. И на твоите приятели. Ловците на глави обичат да използват приятелите и близките като стръв, за да примамват жертвите си.

Кръвта на Скофийлд се вледени при мисълта, че приятелите му могат да станат заложници на ловци на глави.

„Гант... Майка...“

После рязко върна мислите си към настоящето и попита:

– Но защо трябва да ни режете главите?

– Май не бях достатъчно ясен – усмихна се Уексли. – Цената за главата ти, капитане, *буквално* е обявена за главата ти. Осемнайсет милиона и шестстотин хиляди долара за она, който занесе *главата* ти в един замък във Франция. Сумата си струва – най-голямата, за която съм чувал. Ще стигне да бъдат подкупени най-висшите служители, да бъдат унищожени всички сведения за една измислена операция срещу терористи в далечен Сибир, да се гарантира, че подкреплението ти, Осемдесет и втора въздушна дивизия, *изобщо няма да излети*. Ти си сам, капитан Скофийлд. Ти си тук... сам... с нас... докато не те убием и не ти отрежем тъпата глава.

Изобщо не го бе очаквал. Нещо толкова индивидуално, толкова *лично*.

После изведнъж видя, че Уексли поглежда над рамото му.

Скофийлд се обърна – и ужасено се облещи.

Подобно на злокобно предзнаменование за изригване на подводен вулкан, на повърхността на заледеното „езеро“, което заливаше шахтата на сухия док, кипяха облаци от мехурчета. Тънкият пласт лед, който покриваше водата, запраща.

А после в центъра на клокочещата пяна като исполински кит, изплуващ, за да си поеме дъх, се появи тъмният стоманен корпус на съветска шурмова подводница клас „Акула“.

Въпреки че никога нямаше да постигне международните продажби на по-малките подводни лодки клас „Кило“, акулата бързо набираше

популярност на световните оръжейни пазари, пазари, които новата руска власт копнееше да експлоатира. Очевидно Изпълнителни решения бяха един от клиентите.

Акулата изплува на повърхността на леденото езеро и от люковете ѝ светкавично заизскачаха въоръжени мъже, спуснаха тралове и се втурнаха на сушата.

Скофийлд пребледня.

Идваха най-малко *още трийсет наемници*.

Уексли злобно се усмихна.

– Продължавай да се хилиш, гадино – изръмжа морският пехотинец и си погледна часовника. – Защото нямате цяла вечност да ме хванете. Точно след шестнайсет минути ракетата от тайфуна ще се върне в базата. Дотогава се хили на това.

Фрас!

Скофийлд удари южноафриканеца по носа с пистолета си и наемникът изгуби съзнание.

Капитанът се втурна към Книга II и му помогна с Кларк.

– Хвани го за другото рамо...

Изправиха младия ефрейтор на крака.

– Мога и сам... – започна той и от гърдите му бликна отвратителна струя кръв. От устата му се стрелна кървава хрчка – направо от белите му дробове – и оплиска гърдите на Скофийлд.

Кларк ужасено зяпна командира си. Животът в очите му бързо угасваше. Той се свлече на решетъчния под – мъртъв, застрелян в гръб от наемниците, които се изсипваха от новопоявилата се подводница и се рояха по дължината на помещението.

Скофийлд смаяно се втренчи в убития си другар.

Не можеше да повярва.

Бяха очистени всичките му хора освен Книга II.

Самият той се намираще в пуста сибirsка база, преследван от поне четирийсет наемници. Разполагаше само с един човек, не се очакваха никакви подкрепления и нямаше абсолютно никакъв шанс за спасение.

Скофийлд и Книга II тичаха.

В стените край тях се забиваха куршуми.

Новопоявилите се наемници от акулата се бяха включили в битката с ужасяващ ентузиазъм. Катереха се по всички възможни стълби и спринтираха из залата с една-единствена цел: *да вземат главата на*

Скофийлд.

Четиримата наемници, които преди малко бяха влезли в тайфуна, вече също бяха разбрали, че капитанът се е измъкнал, и излязоха навън с бълващи огън автомати.

Двамата морски пехотинци хукнаха на запад по бетонния мост, който свързваше сухия док с офис сградата.

Докато се приближаваха към моста, Скофийлд видя придвижването на силите на Изпълнителни решения – някои наемници се катереха по скелето, други ги следваха от първия етаж и тичаха под тях към постройката от стъкло и бетон.

Капитанът знаеше едно: с Книга трябваше да се доберат до офис сградата и да се спуснат на първия етаж преди враговете им да са стигнали дотам. Иначе щяха да попаднат в капан.

Затичаха се по моста и профучаха покрай напуканите бетонни рамки на прозорците му.

Стигнаха отсрещния му край, втурнаха се в офис сградата...

... и се заковаха на място.

Скофийлд се озова на тераса – тясно скеле, едно от многото, които опасваха петнайсетте етажа, всички свързани с мрежа от стълби – гледаща към гигантска квадратна пропаст.

Това изобщо не беше офис сграда.

Беше куха структура от стъкло и стомана.

Фалшива постройка.

Гледката беше поразителна – все едно да стоиш в исполинска оранжерия. През напуканите стъклени стени се виждаше сивият сибирски пейзаж.

И в подножието на тази грамадна прозрачна постройка Скофийлд откри причината за нейното съществуване.

Четири масивни силоза за интерконтинентални балистични ракети, полузаровени в бетонния под и образуващи правилен квадрат. Скрити с фалшивата офис сграда, те бяха останали незабелязани от американските шпионски сателити. Под другите „сгради“ в Краск-8 сигурно имаше още три групи силози.

На земята до силовите, само на един етаж под тях, Скофийлд видя десет проснати фигури – шестимата от отряда на Фарел и четиримата морски пехотинци на Симкокс.

Погледна си часовника, който отброяваше времето, оставащо до завръщането на ракетата от тайфуна. 15:30... 15:29... 15:28...

– На първия етаж – каза капитанът на Книга. – Трябва да слезем на

първия етаж.

Втурнаха се към най-близката стълба, запускаха се надолу...

... и ги обсипа с град от куршуми.

„Мамка му!“

Наемниците бяха стигнали дотам първи. Сигурно бяха тичали по покрития със сняг път между склада и „офис сградата“.

– По дяволите! – извика Скофийлд.

– Какво ще правим? – попита Книга II.

– Нямаме голям избор! Нагоре!

Заизкачваха се обратно.

Катереха се по стълбите като бягащи маймуни и се прикриваха от обстрела на наемниците.

На десетия етаж Скофийлд посмя да спре и да погледне надолу.

Видя всички наемници, събрани в бетонния силос на първия етаж – петдесетина души.

После групата се разтвори и пропусна един мъж.

Седрик Уексли. С разкъравен нос.

Скофийлд се вцепени.

Зачуди се какво ще направи наемническият командир. Можеше да прати хората си по стълбите след тях двамата – и да гледа как Скофийлд и Книга ги избиват един по един, докато не свършат боеприпасите си и не станат безпомощна плячка. Не особено примамлива стратегия.

– Капитан Скофийлд! – отекна в широката шахта на сградата гласът на южноафриканеца. – Добре бягаш! Но сега няма къде да се скриеш! Помни ми думите: съвсем скоро няма да можеш да бягаш повече!

И Уексли извади някакви неща от джобовете си.

Капитанът веднага ги позна и се вледени.

Малки цилиндрични гранати термит-аматол. Четири. Наемникът сигурно ги беше взел от трупове на убитите морски пехотинци.

Скофийлд разбра плана на Уексли.

Южноафриканецът раздаде гранатите на четирима от хората си и те бързо се пръснаха в четирите ъгъла на първия етаж и ги поставиха под носещите колони на сградата.

Скофийлд откачи бинокъла си от ремъка му и го вдигна към очите си.

Видя една от гранатите, закрепена за стълба, видя цветните броячи: червен, зелен и син.

– Включете броячите! – извика Уексли.

Мъжът, когото наблюдаваше Скофийлд, включи синия брояч на

термитно-аматоловата граната.

Синият цвят означаваше една минута.

Тримата наемници с другите гранати направиха същото.

Една минута...

Скофийлд се облещи.

С Книга II имаха шейсет секунди до взривяването на сградата.

Той включи хронометъра на часовника си.

00:01...

00:02...

00:03...

– Капитан Скофийлд! Когато всичко свърши, просто ще претърсим останките и ще открием трупа ти! И тогава със собствените си ръце ще откъсна тъпата ти глава и ще се изпикая в гърлото ти!... Господа!

При тази дума наемниците се пръснаха като оси към всички изходи на първия етаж.

Скофийлд и Книга II можеха само да ги гледат. Капитанът притисна лице към най-близкия прозорец и ги видя да се появяват на заснежната земя, където застанаха в широк кръг. Покриваха всеки изход с оръжията си.

Той мъчително преглътна.

Двамата бяха затворени в тази сграда – сграда, която след петдесет и две секунди щеше да избухне.

И тъкмо докато се вираше през прозореца към наемническите сили долу, Скофийлд го чу.

Дълбоко вибриране.

Типичният звук на реактивен изстребител.

– Съобщението отпреди малко! – ахна капитанът.

– Какво? – не разбра Книга II.

– Когато бяхме в тайфуна, те засякоха приближаващ се въздушен обект: изстребител Як Сто четирийсет и едно. Пилотира го някой, когото наричат Унгареца. Насочва се насам.

– Ловец на глави ли?

– Конкурент. Но с Як Сто четирийсет и едно. А Як Сто четирийсет и едно е... Хайде! – викна Скофийлд. – Бързо!

Хвърлиха се към най-близката стълба и се заизкачваха към покрива на обречената офис сграда.

Скофийлд отвори капака на покрива и двамата с Книга II се измъкнаха навън – под хапещия сибирски вятър.

Хронометърът на капитана продължаваше да отброява оставащото им време:

00:29

00:30

00:31

Наистина представляваха самотна гледка: две фигурки на покрива на сградата, заобиколени от пустите постройките на Краск-8 и голите сибирски хълмове.

Скофийлд бързо отиде до ръба на покрива и се заоглежда за източника на вибрането.

00:33

00:34

00:35

Ето го!

Висеше във въздуха край ниска куполовидна постройка на петстотин метра на запад от тях: изстребител Яковлев-141.

Руски аналог на американския „Хариър“, Як-141 потенциално бе най-грозният самолет на света – всъщност с ръбестия си корпус и с допълнителния си двигател той изобщо нямаше за цел да изглежда красив. Но допълнителният двигател можеше да насочва дюзата си надолу, което позволяваше на самолета да излита и каца вертикално, както и да виси във въздуха като хеликоптер.

00:39

00:40

00:41

Скофийлд вдигна своя МП-7 и изстреля цял пълнител с трийсет патрона по носа на неподвижния Як-141 в отчаян опит да привлече вниманието на пилота.

И успя.

Подобно на тиранозавър рекс, откъснат от плячката си, изстребителът се завъртя във въздуха и сякаш погледна право към морските пехотинци. После се издигна и се приближи към стъклената сграда.

Скофийлд размаха ръце като идиот.

– Насам! – извика той. – Хайде де! Идвай!...

00:49

00:50

00:51

Самолетът увисна на петдесетина метра от покрива.

Все още не бе достатъчно близо...

Скофийлд вече виждаше пилота – широколик мъж с каска и с озадачено смръщено лице. Капитанът отчаяно размаха ръце и закрещя.

00:53

00:54

00:55

Якът се приближи още малко.

Четирийсет метра...

00:56

– Господи, побързай! – изкрещя Скофийлд и погледна към покрива под краката си – очакваше термитните гранати да избухнат.

00:57

– Късно. – Той се обърна към Книга и с многозначителен поглед извади любимото си оръжие. Сержантът последва примера му.

– След мен и ще останеш жив – каза Скофийлд. – Бегом!

И двамата се затичаха – с всички сили, един до друг – към ръба на петнайсететажната сграда.

00:58

Стигнаха до ръба...

00:59

... и когато хронометърът на Скофийлд показва 01:00, двамата скочиха в ясното небе. Краката им се отлепиха от парапета в същия миг, в който долната част на постройката експлодира в разширяващ се облак от бетон и цялата сграда – всичките ѝ шейсет метра, покривът, стъклените стени, бетонните колони – просто се свлече под тях като исполинско повалено дърво.

Пред смаяния поглед на пилота петнайсететажната сграда просто се разпадна и се срути на земята със зловещо бавно движение, погълната от собствения си облак прах.

Едрият като мечок пилот с широко кръгло лице, вечно смръщено под тежките вежди, се казваше Олег Омански.

Ала никоой не го наричаше така.

Той беше бивш майор, служил в унгарската тайна полиция, и имаше репутацията на човек, който използва сила, вместо ум. В наемническите кръгове беше известен просто като Унгареца.

В момента обаче Унгареца бе объркан.

Беше видял Скофийлд – когото веднага позна от списъка – и Книга II да скачат от покрива в момента преди сградата да се срине.

Но сега не ги виждаше.

От развалините се издигна грамаден пращан облак и обгърна всичко в радиус от осемстотин метра.

Унгареца обиколи наоколо – търсеше мястото, където трябваше да е паднал Скофийлд.

Забеляза група хора, обкръжили срутилата се сграда – несъмнено наемници, – видя ги да се втурват към останките.

Ала продължаваше да не вижда Скофийлд.

Извади оръжието си и кацна на покрива на една съседна сграда.

Изтребителят меко кацна на покрива на една от по-малките сгради в Краск-8. Насочената надолу дюза на допълнителния двигател разчисти мястото от боклуците.

В същия миг капакът на кабината се отвори и Унгареца изскочи навън, въоръжен с автомат АМД – груба, но ефикасна унгарска версия на АК-47, известна с допълнителната си предна ръкохватка.

Беше се отдалечил на четири крачки от самолета, когато...

– Хвърли оръжието.

Той се обърна...

... и видя Шейн Скофийлд, който се появи изпод яка, насочил МП-7 право в носа му.

Докато стъклената офис сграда се срутваше, двамата морски пехотинци се бяха хвърлили във въздуха над нея и бяха описали успоредни параболи под носа на неподвижния Як-141.

Преди да се затичат Скофийлд беше извадил любимото си оръжие, своята магнитна кука, от кобура на гърба си. После, докато бе падал, се беше прицелил в долната страна на самолета и бе стрелял. Книга II беше направил същото.

Размотавайки кабелите си, мощните магнитни глави на куките се бяха стрелнали напред и нагоре и с глух тропот се бяха залепили за корпуса на изтребителя – в резултат на което падането на двамата американци рязко бе преустановено.

Когато якът се беше насочил към покрива на най-близката сграда, те бяха задействали механизмите на магнитните куки и се бяха придвижили към предната долна част на висящия във въздуха самолет – и бяха

останали скрити от очите на наемниците на земята зад разширяващия се облак прах.

Кацането бе малко опасно заради летящите останки и реактивната струя на яка, но бяха успели.

Изстребителят се беше приземил, американците бяха скочили на покрива под него и се бяха претърколили настрани.

И сега Скофийлд имаше съвсем прост план за самолета.

Да го открадне.

Скофийлд и Книга II стояха пред Унгареца на покрива на ниската сграда.

Наемникът хвърли автомата си и той изтрака на земята.

– И ти ли си ловец на глави? – надвика рева на изстребителя Скофийлд.

– Да – изсумтя Омански.

– Как се казваш?

– Викат ми Унгареца.

– Унгареца значи? Е, закъснял си. Наемниците те изпревариха. Пипнаха Маккейб и Фарел.

– Но не са пипнали теб. – В гласа на Унгареца не се долавяше абсолютно никаква емоция.

Скофийлд присви очи.

– Казаха ми, че трябвало да занесете главата ми в някакъв френски замък, за да си получите парите. Кой замък?

Унгареца крадешком погледна оръжието му.

– Валоя. Крепостта Валоя.

– Крепостта Валоя – повтори капитанът. После зададе въпроса за парите: – И кой плаща за всичко това? Кой иска смъртта ми?

– Не знам – изръмжа наемният убиец.

– Сигурен ли си?

– Казах, че не знам.

В простата му прямота имаше нещо, което накара Скофийлд да му повярва.

– Добре тогава...

Капитанът заднешком заотстъпва към яка, без да сваля автомата, но в същото време изпитваше жалост към този ловец на глави.

– Взимам самолета ти, Унгарецо, но ще ти кажа нещо, което не съм длъжен да направя. Гледай да не си тук след единайсет минути.

Скофийлд и Книга II се качиха по стълбичката в пилотската кабина.
– Знаеш ли – промърмори сержантът, – някой ден магнитната ти кука ще ти изневери...

– Млъкни – сръза го капитанът.

Като бивш пилот на хариър, Скофийлд не се затрудни с управлението на яка. Включи двигателя за вертикално излитане и самолетът се издигна над покрива.

Скофийлд го насочи към голите сибирски хълмове. Самотната фигура на Унгареца остана тъпо и безпомощно да зяпа след него.

Двамата морски пехотинци напуснаха Краск–8.

В кабината на изтребителя Скофийлд обмисляше следващия си ход.

– Какво ще правим, Плашило? – попита зад него Книга II. – В она замък ли отиваме?

– Замъкът е важен – отвърна Скофийлд. – Обаче не е ключът.

Той извади списъка на Уексли от джоба си.

– Ето го ключа.

Капитанът прочете имената на смачкания лист и се зачуди какво е общото помежду им.

С две думи, списъкът включваше световноизвестни военни: командоси като Маккейб и Фарел, британски шпиони от МИБ, пилот от израелските военновъздушни сили. В него фигурираше дори Ронсън Уайцман – *генерал-майор* Ронсън Уайцман от корпуса на морската пехота, един от най-висшите морски пехотинци в Америка.

Без изобщо да се споменава за терористите от Близкия изток и Средна Азия: Халиф, Назар и Хасан Завахири.

„Хасан Завахири...“

Името привлече вниманието на Скофийлд.

Той беше вторият човек в Ал Кайда, дясната ръка на Осам бен Ладен.

Човек, когото в момента Съединените щати издирваха в планините на Северен Афганистан. Когото издирваха приятелите на Скофийлд от морската пехота: Елизабет Гант и Нюман Майка.

В мислите си чу гласа на Уексли: „Ловците на глави обичат да използват приятелите и близките като стръв, за да примамват жертвите си...“

Прехапа устни.

Неговите приятели плюс най-малко една жертва от списъка,

Завахири, се намираха на едно и също място. Идеалната отправна точка за всеки ловец на глави.

И той взе решение.

Настрои автопилота на яка на юг-югозапад, местоназначение: Северен Афганистан.

Единайсет минути след като Скофийлд напусна Краск-8, от облаците към базата се стрелна стълб бял дим – пред който се движеше изстреляната преди двацет минути от подводницата ракета СС-Н-20.

Тя се спусна като мълния към останките от лагера, готова да нанесе колкото може повече щети.

Носеше се надолу със свръхзвукова скорост.

Хиляда и петстотин метра...

Петстотин метра...

Триста метра...

И в следващия шокиращ миг...

... *тя избухна*...

... на двеста и петдесет метра над земята.

Пръсна се на милиони парченца като фойерверк, улучена отстрани от по-малка, но отлично насочена ракета въздух-въздух.

Лъскавите късчета на първата ракета безобидно се посипаха върху Краск-8.

И когато димът се разнесе, в небето над миниатюрния град висеше вторият изстребител, който тази сутрин пристигаше на това място.

Той беше много по-аеродинамичен от яка на Унгареца, по-дълъг и боядисан почти изцяло в черно. Единствената следа от друг цвят можеше да се открие в белия коничен нос. Самолетът имаше насочени напред криле и двуместна пилотска кабина.

Това бе „Сухой“, Су-37 – руски изстребител, много по-модерен от стария Як-141.

Лъскавият Су-37 висеше като лешояд над разрушената сибirsка база и проучваше сцената долу.

След няколко минути въздушно наблюдение той кацна на един открит участък недалеч от огромния сух док.

От кабината слязоха двама мъже.

Единият, изключително висок, най-малко два и десет, бе въоръжен с тежък автомат Г-36.

Вторият бе по-нисък, снажен. Носеше изцяло черни дрехи – черна

маскировъчна униформа, черна бронирана жилетка, черна каска – и две късоцевни пушки-помпи „Ремингтън“ 870 в кобури на бедрата. И двете бяха направени от лъскава сребристая стомана.

Той имаше още една отличителна особеност.

Носеше заоблени огледални очила с черни рамки и жълти стъкла.

Мъжът в черно извади едната от сребърните си пушки, остави другаря си да пази самолета и се запъти към вратата, през която Скофийлд беше влязъл в сухия док.

Спря на прага, огледа покритата със сняг земя, докосна я с черната си ръкавица.

И влезе вътре.

Помещението пустееше. Останките от димния облак на Скофийлд все още се стелеха във въздуха. Тайфунът се извисяваше наред дока.

Наемниците от Изпълнителни решения отдавна ги нямаше.

Мъжът в черно плъзна поглед по трупове на бойците от Делта до пълната с вода шахта, пръснатите по земята гилзи, обезглавения труп на Маккейб и все още топлото тяло на ефрейтора от отряда на Скофийлд, Петела, улучен при разкриването на наемническия капан.

Във водата плуваха по корем няколко трупа.

Мъжът в черно с отмерени крачки тръгна към шлюзовата стена, която бе разделяла сухия док от езерото – и забеляза взривената й централна част.

„Следа от Плашило – помисли си той. – След като са застреляли едно от момчетата му, са го сгасили в сухия док. Затова е взривил шлюза, залял е дока и е унищожил хората, които са го преследвали вътре...“

Мъжът в черно се приближи до езерото и приклепна до няколко мокри стъпки на бетона: отпечатъци от подметки на кубинки.

Различни марки кубинки. Което означаваше наемници.

И всички идваха на дока от *мокра* повърхност.

Подводница. Втора подводница.

Значи тук бяха идвали Изпълнителни решения.

Но бяха стигнали много бързо. Прекалено бързо.

Сигурно бяха получили информация от човек, който стоеше зад лова. Бяха си осигурили преднина за главите на американците.

Внезапно се разнесе изпъшкване и бърз като мангуста, мъжът в черно се завъртя, насочил оръжието си напред.

Звукът идваше от терасата над сухия док.

Той се втурна към най-близката стълба и стигна при малък вътрешен офис.

Вътре лежаха двама души: първият беше мъртвият ефрейтор Макс Кент, а вторият – ако се съдеше по френския му автомат, наемник от Изпълнителни решения – още беше жив.

Но умираше. От зейналата рана от куршум на бузата му шуртеше кръв. Половината му лице бе отнесено.

Мъжът в черно се наведе над ранения наемник и студено се вторачи в него.

Нещастникът протегна ръка и с умолително изражение простена:

– *Assistez-moi! S'il vous plait... assistez-moi...*¹

Мъжът в черно погледна бетонния мост, който свързваше помещението с разрушената офис сграда.

Срутена петнайсететажна постройка: „Поредната следа от Плашило“.

Раненият наемник премина на английски.

– *Моля ви, мосю. Помогнете ми...*

Мъжът в черно се обърна към него.

Накрая отговори:

– Не.

И го застреля в главата.

После се върна при лъскавия изтребител „Сухой“, където го чакаше високият му другар.

Дватама се качиха в кабината, излетяха вертикално и се понесоха в посока юг-югозапад.

След като изтребителят отлетя, от една от сградите в Краск–8 излезе самотна фигура.

Унгареца.

Той просто застана на пустата улица и с присвити очи проследи изчезването на самолета зад хълмовете на юг.

---

1. Помогнете ми! Моля... помогнете ми (фр.). – Б.пр.

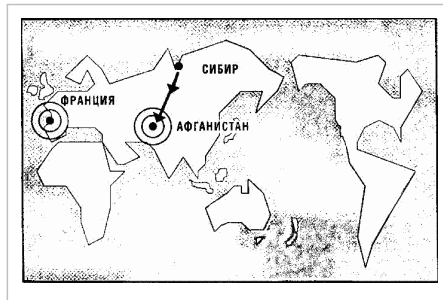
ВТОРА АТАКА

26 октомври, 13:00 (афганистанско време)
ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 03:00

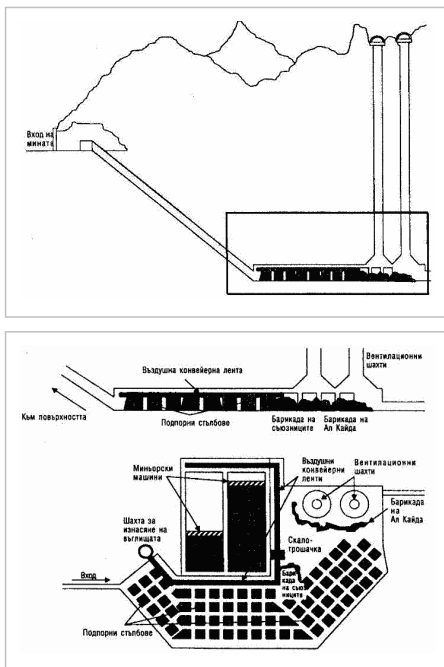
„Представете си луксозна лимузина на осеяните с дупки нийоркски улици, обитавани от бездомни просяци. В лимузината са климатизираните постиндустриални райони на Северна Америка, Европа, Тихоокеанското крайбрежие и още някои изолирани места... Навън е останалата част от човечеството, която се движи в свършено различна посока.“

Томас Фрейзър Хоумър-Диксън. На прага; екологичните промени като причина за остър конфликт. – Интернешънъл Секюрити, есен 1991.

АФГАНИСТАН/ФРАНЦИЯ

Въгледобивна мина „Капралов“
Някъде на афганистанско-таджикистанската граница

*Крепостта Валоа, Бретан, Франция
26 октомври 10:00 местно време
(13:00 афганистанско време)*

Двамата ловци на глави минаха по подвижния мост, по който се влезаше в крепостта Валоа, могъщ замък, владен в Атлантическия океан откъм скалистия северозападен бряг на Франция.

Построена през 1289 година от лудия граф дьо Валоа, крепостта не беше типичният френски замък.

Докато повечето укрепени сгради във Франция поставяха акцент върху красотата, крепостта Валоа бе много по-утилитарна. Тя беше скала, мрачен бастион.

Ниска, правоъгълна и адски солидна поради съчетанието от архитектурна дързост и уникално местоположение, навремето крепостта Валоа се бе славела като абсолютно непристъпна.

Причината: беше построена на върха на огромно скално

образуване, което се издигаше от океана на шейсетина метра от високите крайбрежни скали.

Спускащите се надолу исполински каменни стени на крепостта плавно се сливаха с вертикалните скали и цялата структура се извисяваше на около сто и двайсет метра над бурните вълни на Атлантика.

Единствената връзка на замъка със сушата бе шейсетметровият мост. Последната му двайсетметрова част беше подвижна.

Двамата наемници стигнаха до мрачната грамада, безмилостно брулени от атлантическия вятър.

Носеха голяма бяла кутия с червен кръст и надпис: „ЧОВЕШКИ ОРГАНИ: НЕ ОТВАРЯЙ – СПЕШНА ДОСТАВКА“.

Минаха под седемвековния портик и влязоха в замъка.

Във вътрешния двор ги посрещна елегантен господин, облечен в идеално изгладен фрак, и с телено пенсне.

– Bon jour, messieurs – поздрави ги той. – Az съм мосю Делаacroa. Какво обичате?

Двамата наемници – американци, облечени в кожени якета, дънки и каубойски ботуши – се спогледаха.

– Тук сме, за да получим наградата за две глави – изръмжа поедрият.

Елегантният господин учтиво се усмихна.

– Разбира се. Имената ви?

– Дрейбък – отвърна поедрият. – Джо Дрейбък. Тексаския рейнджър. Тоя тук е партньорът ми, брат ми Джимбо.

Мосю Делаacroa се поклони.

– О, oui, прочутите братя Дрейбък. Заповядайте вътре.

Мосю Делаacroa ги преведе през гаража, в който имаше множество редки и скъпи автомобили – червено ферари „Модена“, сребристо порше „ГТ-2“, Астон Мартин „Ванкуиш“, няколко готови за рали спортни коли и гордостта на гаража в самия му център, лъскаво черно ламборджини „Диавло“.

Двамата американци с удоволствие разгледаха суперавтомобилите. Ако всичко минеше според плана, и те съвсем скоро щяха да си купят няколко американски яки коли.

– Ваши ли са? – изсумтя поедрият Дрейбък, докато следваше мосю Делаacroa.

Еlegantният господин сподави смеха си.

– О, не. Аз съм само скромен банкер от Швейцария и се занимавам с разпределянето на тези средства от името на свой клиент. Колите са на собственика на замъка. Не са мои.

Мосю Делаacroa ги поведе по каменно стълбище в дъното на гаража към долен етаж...

... и изведнъж се озоваха в Средновековието.

Стигнаха до кръгло каменно преддверие. Наляво се отклоняваше дълъг тесен тунел, който изчезваше в осветения с факли сумрак.

Банкерът спря и се обърна към по-дребния от двамата тексасци.

– Млади мосю Джеймс, вие ще останете тук, докато ние с брат ви удостоверим главите.

По-едрият Дрейбък кимна на брат си.

Мосю Делаacroa го поведе по дългия мрачен коридор.

В дъното му имаше великолепен офис. Цяла една от стените му представляваше френски прозорец, през който се разкриваше панорамен изглед към Атлантическия океан.

Когато стигнаха до края на каменния тунел, мосю Делаacroa отново спря.

– Кутията, моля...

Наемникът му подаде бялата медицинска кутия.

– Моля, почакайте ме тук – каза швейцарецът.

После влезе в офиса и остави ловеца на глави да стои на прага.

Делаacroa отиде при бюрото си, извади дистанционно управление от самото си, натисна един от бутоните...

Бам! Бам! Бам!

От скрити в покрива на средновековния проход ниши изскочиха три стоманени врати.

Първите две затвориха кръглото каменно преддверие, превърнаха по-дребния Дрейбък в негов пленник и отрязаха пътя му и към гаража на горния етаж, и към тесния тунел, в който се намираще по-големият му брат.

Третата стоманена врата изолира офиса от тунела – и отдели мосю Делаacroa от по-едрия Дрейбък.

Вградените в стоманените врати перспексови прозорчета позволяваха на двамата наемници да гледат навън от затворите си.

От високоговорители в тавана се разнесе гласът на банкера:

– Господа, както несъмнено ще оцените, ловът на глави с такива награди привлича... как да се изразя... някои доста *безскрупулни*

личности. Ще останете затворени, докато не се уверя в самоличността на главите, които сте ми донесли.

Мосю Делаacroa постави медицинската кутия на бюрото си и опитно я отвори.

Отвътре го гледаха две отрязани глави.

Едната беше окървавена, с ужасено облепени очи.

Другата бе в по-лошо състояние. Лицето беше силно обгорено.

Швейцарецът невъзмутимо си сложи хирургически ръкавици, спокойно извади окървавената глава от кутията и я постави върху сканиращото устройство до компютъра си.

– И кой според вас е това? – попита той по интеркома по-едрия Дрейбък.

– Израелецът, Розентал – отвърна тексаският реинджър.

– Розентал. – Делаacroa въведе името в компютъра. – Хммм... Агент на Мосад... няма ДНК проба. Всъщност типично за израелците. Няма значение. Имам нареждания по този въпрос. Ще трябва да използваме други средства.

Той стартира сканиращото устройство, върху което беше поставена главата.

Подобно на томограф, устройството прати множество лазерни лъчи към външността на отрязаната глава.

След това Делаacroa безстрастно разтвори устните на окървавеното лице и оголи зъбите към лазерния скенер.

Накрая натисна друг бутон на клавиатурата и сравни анализираната глава със серия записи на компютърния си екран.

Компютърът сигнализира и мосю Делаacroa се усмихна.

– Резултатът от сравнителния анализ е осемдесет и девет цяло, триста трийсет и седем хилядни процента. Според моите инструкции резултат над седемдесет и пет процента е достатъчен, за да осигури изплащане на наградата. Господа, въз основа на формата на черепа и зъбите, приемам, че първата ви глава принадлежи на майор Бенямин Розентал от Мосад. Вече сте с осемнайсет милиона и шестстотин хиляди долара по-богати.

Двамата наемници се усмихнаха в клетките си.

Делаacroa извади втората глава и попита:

– А този?

– Това е Назар, човекът от ХАМАС – отвърна по-едрият Дрейбък. –

Открихме го в Мексико. Купуваше автомати Ем Шестнайсет от един наркобарон.

– Извънредно вълнуващо – отбеляза швейцарецът.

Втората глава беше почерняла от изгаряне и половината зъби като че ли бяха избити от изстрел... или чук.

Мосю Делакроа направи лазерен анализ на черепа и зъбите.

Двамата ловци на глави затаиха дъх. Изглежда, все повече се опасяваха от процедурите на Делакроа с главите.

Анализът на черепа и зъбите даде резултат 77,326%.

– Резултатът е седемдесет и седем процента, несъмнено поради сериозните увреждания на главата от огън и куршуми – заяви банкерът. – Както знаете, според моите инструкции резултат над седемдесет и пет процента е достатъчен, за да осигури изплащане на наградата...

Наемниците се ухилиха.

– ... *освен* ако за въпросния индивид няма ДНК проба. В този случай трябва да сравня и нея. А ако съдя по данните в компютъра ми, за този индивид *има* ДНК проба.

Двамата ловци на глави се завъртяха и смаяно се спогледаха.

– Не може да има... – започна по-едрият Дрейбък.

– Напротив – прекъсна го Делакроа. – Според моите данни, през хиляда деветстотин деветдесет и девета година господин Юсеф Назар е лежал в британски затвор за дребен проблем с незаконен внос на оръжие. Съгласно политиката на Обединеното кралство за взимане на ДНК проби от затворници, там му е била направена кръвна проба.

Докато по-едрият Дрейбък му крещеше да спре, мосю Делакроа заби иглата на спринцовката в лявата скула на почернялата глава и взе малко кръв.

После постави пробата в анализатор, свързан с компютъра му.

Нов сигнал.

Отрицателен.

Делакроа се намръщи – и изведнъж лицето му придоби опасен вид.

– Господа... – бавно каза той.

Наемниците се вцепениха.

Швейцарският банкер замълча, сякаш провинението им го *обиждаше*.

– Господа, тази глава не е на Юсеф Назар.

– Вижте какво... – започна по-едрият Дрейбък.

– Моля, запазете тишина, господин Дрейбък – прекъсна го Делакроа. – Козметичната операция е много убедителна. Използвали сте добър пластичен хирург, това поне е сигурно. Изгарянето на главата за ликвидиране на възможността за визуално разпознаване, хм, това е хитър, но доста стар трик. И структурата на зъбите е отлично имитирана. Но не сте знаели, че има ДНК проба, нали?

– Не – изсумтя по-едрият Дрейбък.

– В такъв случай и главата на Розентал е фалшива, нали?

– Получихме я от наш колега – излъга рейнджърът. – Той ни увери, че е истинска.

– Но при мен я донесохте вие, мосю Дрейбък, следователно отговорността е ваша. Ще бъда ясен. В момента честността може да ви помогне. И главата на Розентал ли е фалшива?

– Да – намръщи се Дрейбък.

– Това е сериозно нарушение на правилата на лова, господин Дрейбък. Клиентите ми няма да търпят опити за измама, ясно ли ви е?

По-едрият Дрейбък не отговори.

– За щастие, имам инструкции по този въпрос – каза Делакроа. – Мосю Дрейбък Старши, знаете ли какво представлява проходът, в който се намирате?

– Не.

– А, да. Колко глупаво от моя страна да забравя, че сте американец. Не познавате световната история, освен името на всеки американски президент и столицата на всеки американски щат. Средновековната европейска военна история не е във вашата област, нали?

Лицето на по-едрия Дрейбък остана безизразно.

Делакроа въздъхна.

– Мосю Дрейбък, тунелът, в който се намирате, някога се е използвал като капан за нападателите на замъка. Когато противниковите войници минавали през този проход, през каналите в стените му изливали вряло масло и убивали натрапниците по извънредно мъчителен начин.

Тексаският рейнджър заоглежда стените на каменния проход. Те наистина бяха осяяни с големи колкото баскетболна топка дупки, разположени близо до тавана.

– Този замък обаче е преустроен в съответствие с модерните технологии – продължи швейцарецът. – Погледнете към брат си.

Американецът се обърна и опулено се вторачи през перспексовия прозорец в стоманената врата, която го разделяше от по-малкия му брат.

– А сега се сбогувайте с него – отекна по високоговорителите

гласът на мосю Делаacroa.

Банкерът отново вдигна дистанционното управление и натисна друг бутон.

От каменните стени на кръглото преддверие, в което беше затворен по-дребният Дрейбък, се разнесе зловещо механично бръмчене.

Звукът се усили, ритъмът започна все повече да се ускорява...

Отначало по-дребният Дрейбък изглеждаше незасегнат.

После с вледеняваща внезапност той рязко се сгърчи, притисна длан към гърдите си, към сърцето си. След това запуши уши – миг преди от тях да бликне кръв.

Американецът закрепва.

И тогава пред очите на по-едрия Дрейбък се случи най-ужасяващото.

Когато бръмченето достигна най-високата си точка, гърдите на брат му избухнаха и целият му гръден кош се разтвори сред отвратителни пръски кръв и телесни течности.

По-дребният Дрейбък се строполи на пода на преддверието с празен поглед и пръснат гръден кош. Мъртъв.

Гласът на Делаacroa:

– Микровълнова отбранителна система, мосю Дрейбък. Много ефикасна, нали?

По-едрия Дрейбък гледаше невярващо.

Завъртя се на мястото си, безпомощен да избяга.

– Дребен скапаняк! Нали каза, че честността щяла да ни помогне! – изрева тексаският рейнджър.

Делаacroa се засмя.

– Американци. Мислите си, че можете да се спасите от всичко. Казах, че може да ви помогне. Но в този случай реших, че няма да стане така.

Дрейбък погледна отвратителните останки на брат си.

– Така ли ще убиеш и мен?

Швейцарецът се усмихна.

– О, не. За разлика от вас, аз съм почитател на историята. Понякога старите методи са най-приятни.

С тези думи bankerът натисна третия, последен бутон на дистанционното управление...

... и от дупките на стените в тунела върху Джо Дрейбък се изляха хиляда литра горещо масло.

Всяко голо място от плътта му бе изгорено – кожата на лицето му

беше отнесена за секунда. Там, където докоснеше дрехите му, врялото масло просто ги спояваше с тялото му.

Дрейбък крещеше. Викаше, пишеше и виеше, докато не умря, ала никой не го чу.

Защото, издигната върху високата си скала над Атлантическия океан, крепостта дьо Валоя се намираше на повече от трийсет километра от най-близкия град.

*Дълбоко в планината Хиндукуш
на афганистанско-таджикистанската граница
26 октомври, 13:00 местно време
(03:00 ИСВ САЩ)*

Все едно че щурмуваха адските порти.

Осемколесният лек бронетранспортър на старши лейтенант Елизабет Гант вдигаше торнадо от прах, лед и пръст, докато прекосяваше двестата метра открито пространство до входа на пещерите на терористите.

Град от куршуми обсипваше земята около машината, напредваща под прикритието на собствения си артилерийски обстрел.

Това бе петият опит на съюзниците да вкарат войници в пещерната система – преоборудвана съветска мина, известна като убежище на заместника на Осам бен Ладен Хасан Завахири и двестатина тежко въоръжени терористи от Ал Кайда.

Повече от година след като бомбардировките бяха върнали Афганистан в Тъмните векове и талибаните официално бяха паднали, войната продължаваше да бушува във формата на опасен пещерен лов на хора. И после едва тази седмица американските и британските сили бяха открили тази система – най-важната пещерна база на терористите в Афганистан.

Сърцето на мрежата на Ал Кайда.

Строителната компания на Осам бен Ладен беше превърнала изоставената съветска въгледобивна мина, някога известна като мина „Карпалов“, в лабиринт от пещерни скривалища: пещери, в които живееха и работеха терористи и в които складираха цял оръжеен арсенал.

Пещерната система разполагаше и с още един защитен механизъм.

Метанов капан.

Въглицата отделяха метан – силнозапалим газ, който се възпламенява при концентрация над пет процента. Само една искра и всичко

избухва. И докато вътрешните части на изоставената мина се снабдяваха с чист въздух по вентилационни шахти, външните ѝ зони бяха пълни с метан.

С други думи, противниковите войници не можеха да използват огнестрелно оръжие, докато не стигнеха до сърцето на мината.

Едно беше сигурно: терористите, които се бяха оттеглили в тази пещерна система, нямаше да се предадат без бой. Подобно на Кундуз предишната година и кървавата баня в Мазар-и-Шариф, тази битка щеше да е на живот и смърт.

Това бе последната твърдина на Ал Кайда.

Входът на мината представляваше широка железобетонна арка, през която можеха да минават камиони.

Стръмният планински склон над него беше осеян с десетки снайперистки гнезда, от които терористите охраняваха широкото открито пространство пред мината.

И някъде горе сред планинските върхове бяха изходите на двете вентилационни шахти – два десетметрови отвора, издигащи се като комини от дъното на мината и пропускащи вътре чист въздух. Терористите отдавна бяха покрили тези отвори с камуфлажни капаци, за да не се забелязват от шпионски самолети.

Тъкмо тези шахти бяха целта на Гант.

Да ги превземе отвътре, да взриви капациите им отдолу и да излъчи насочващ лазер, който да бъде засечен от кръжация в небето бомбардировач Б-52. Така щеше да му даде мишена, която той нямаше да пропусне.

Оставаше само да се измъкнат от мината преди той да хвърли в мина унищожителната шест хиляди и триста килограмова бомба „Дейзи Кътър“.

Първите три опита тази сутрин да шурмуват системата от тунели бяха успешни.

При всеки опит по два ЛБТ-25 – осемколесни леки бронетранспортьори, – пълни с морски пехотинци и бойци от СВС, бяха преодолявали града от куршуми и бяха прониквали в пещерата.

Четвъртият опит обаче бе катастрофален.

Беше завършил с изстрелването на американски ракети „Стингър“ – дадени на Ал Кайда от САЩ по време на съветско-афганистанската

война, – които бяха улучили двата бетеера и бяха убили всички в тях.

Гант участваше в петия опит. Първо пратиha две скоростни бѳгита, за да отвлекат вражеския огън, след което двата осемколесни бетеера се насочиха към входа на пещерата под прикритието на минохвъргачки, целещи се в противниковите бункери.

Опитът успя.

Скоростните бѳгита бяха подложени на обстрел с какво ли не – автоматично оръжие, стингъри, които се забиваха в земята наоколо, – а ЛБТ–25 на Гант изскочи от прикритието си, плътно следван от втория осемколесен звяр.

Планинският склон над входа на пещерата избухна във взривове на мини. Двете машини се стрелнаха през откритата равнина и влетяха в пещерната система, изчезвайки в мрака, за да се скрият от снайперисткия обстрел и да попаднат в съвсем друг ад.

Елизабет Гант с позивна „Лисица“ беше двайсет и девет годишна, току-що произведена в старши лейтенант след завършване на офицерската школа.

Рядко се случваше да поверят на новак командването на важна разузнавателна част, но Гант беше особен случай.

Набита, русокоса и в по-добра форма от мнозина състезатели по триатлон, тя бе естествен водач. Зад небеносините ѳ очи се криеше остър като бръснач ум. Освен това вече имаше двегодишен опит като ефрейтор в разузнавателна част.

Мълвеше се също, че имала високопоставени приятели.

Някои твърдяха, че бързото ѳ издигане до командир на разузнавателна част се дължало на препоръка не от кого да е, а от самия президент на Съединените щати. Това било свързано, казваха, с инцидент в най-секретната база на военновъздушните сили на САЩ, Зона 7, по време на който Гант доказала качествата си в присъствието на президента. Ала всичко това бяха само догадки.

Най-голямата препоръка идваше от високоуважавания оръжейник в морската пехота Джина Нюман с позивна „Майка“, която бе гарантирала за нея по възможно най-добрия начин: ако назначат Гант за командир на разузнавателна част, бе казала Майка, самата тя – въпреки че това формално щеше да означава *понижение* – щяла да служи като неин старшина.

Майка бе висока един и деветдесет, с бръсната глава, изкуствен

крак и някои от най-безпощадните умения в този гибелен занаят, и думата ѝ струваше злато.

Със специална заповед на командването Майка избегна политиката на морската пехота да уволнява всички, които не се издигат в йерархията, и Гант получи командването на Девети разузнавателен отряд един месец преди да потеглят за Афганистан.

Струва си да се отбележи още нещо за Либи Гант.

Вече почти от цяла година тя беше гадже на капитан Шейн М. Скофийлд.

Якът на Скофийлд цепеше въздуха със скорост два маха.

От битката в Краск–8 бяха изтекли близо пет часа и пред тях с Книга II се издигаше недостъпният Хиндукуш.

Някъде там се намираше Либи Гант – потенциален заложник номер едно за всеки, който искаше да вземе главата на Скофийлд.

Горивото им бе на привършване. Краткото кацане на едно изоставено съветско летище в покрайнините на Казахстан им беше позволило да заредят, но сега резервоарите им отново бяха празни. Скоро трябваше да открият Гант.

Тъй като вече не вярваше на никого в Аляска, Скофийлд настрои радиостанцията на самолета на секретна американска сателитна честота – честотата на Разузнавателното управление на министерството на отбраната на САЩ.

След като удостовериха самоличността му, той помоли да го свържат с Пентагона и по-точно с Дейвид Феърфакс от Отдела за шифриране и криптоанализ.

– Феърфакс слуша – разнесе се в слушалката му младежки глас.

– Обажда се Шейн Скофийлд.

– А, капитан Скофийлд. Радвам се да те чуя. Какво унищожи днес?

– Наводних една подводница клас „Тайфун“, срутих една сграда и изстрелях балистична ракета, за да разруша един склад.

– Слаба работа, а?

– Имам нужда от помощта ти, Феърфакс.

– Разбира се.

Веднъж вече двамата бяха сключили странен съюз – по време на инцидента в Зона 7. Тогавя бяха получили (секретно) медали за храброст и после се бяха сприятелили.

Докато двамата с Книга II летяха над таджикистанските планини с

руския изстребител Як-141, Скофийлд си представяше очилатия Феърфакс – седнал пред компютъра си в някоя подземна стая в Пентагона, облечен в тениска, дънки и маратонки, дъвчещ марс и с вид на Хари Потър в последната година на университета.

– Е, какво ти трябва? – попита Феърфакс.

– Четири неща – отвърна капитанът. – Първо, искам да ми кажеш къде в Афганистан е базирана Гант. Точните координати.

– Господи, Плашило, това е оперативна информация. Нямам достъп до нея. Може да ме арестуват само защото съм се опитал да я получа.

– Осигури си достъп. Направи каквото трябва. Преди малко изгубих шестима страхотни морски пехотинци, защото операцията ми в Сибир беше провалена от някого в Щатите.

Всъщност беше специално организирана, за да ме пратят в ръцете на някакви ловци на глави. Не мога да имам доверие на никого, Дейвид. Искам да го направиш заради мен.

– Добре, ще опитам. Какво друго?

Скофийлд извади списъка с имена, който бе получил от Уексли, командира на Изпълнителни решения.

– Искам да провериш следните имена...

Той ги прочете от списъка, включително своето.

– Открий какво е общото помежду им. Служебно досие, снайперистки умения, цвят на косата, каквото и да е. Провери ги във всички възможни база данни.

– Ясно.

– Трето, потърси една база в Сибир, казва се Краск Осем. Виж какво можеш да научиш за нея. Искам да знам защо е била избрана за място на засадата.

– Добре. И последната неизпълнима задача?

Скофийлд се намръщи. Мислеше за едно от имената, които бе чул да споменават по радиостанцията в Краск-8.

Накрая отвърна:

– Ще ти прозвучи много странно, но би ли потърсил човек с прякор Черния рицар? Търси специално в база данните с наемниците. Той е ловец на глави – доколкото знам, добър – и ме преследва. Искам да знам кой е.

– Ясно, Плашило. Ще се свържа с теб веднага щом мога.

Осемколесният бронетранспортър на Гант спря в сумрачната

пещера.

Страничният му люк се отвори и шестчленният отряд морски пехотинци изскочи навън. Кубинките им трополяха по твърдата земя.

Гант се отдалечи от ЛБТ-25 и огледа мястото, плътно следвана от едрата Майка. Двете носеха пясъчни маскировъчни униформи, каски и бронирани жилетки и държаха МП-7 и големи колкото пистолет арбалети.

Пещерата беше широка, висока и с бетонни стени. В изключително стръмния тунел пред тях изчезваха широки релси. Това бе входът на мината.

– Сфинкс, тук Лисица – каза във виброфона си Гант. – Вътре сме. Къде си?

Отговори ѝ глас с британски акцент.

– Лисица, тук Сфинкс. Господи, тук долу е истинска лудница! Намираме се в източния край на мината! На около двеста метра от входа! Окопали са се във въздушен джоб пред двете шахти...

Сигналят прекъсна.

– Сфинкс? Сфинкс? По дяволите. – Гант се обърна към двама от хората си. – Пандиз, Фреди, прочистете снайперистките бърлоги горе. До тях би трябвало да водят вътрешни тунели. Заковете ги тия скапаняци, за да отворим безопасен коридор към мината.

– Слушам. – Дватамата млади морски пехотинци отпратиха.

– Останалите, след мен – нареди Гант.

Якът на Скофийлд се носеше над планинските върхове на Таджикистан.

В слушалката му се разнесе гласът на Феърфакс.

– Добре, слушай. Открих Гант. Нейната част е базирана в подвижния команден пункт Калифорния Две под командването на полковник Кларънс У. Уокър. Калифорния Две има координати 06730,20, 3845,65.

– Ясно – отвърна Скофийлд и въведе координатите в самолетния компютър.

– Освен това намерих две съвпадения от твоя списък – продължи Феърфакс. – Седем от петнайсетте имена веднага изскочиха от база данните с личния състав на НАТО: ти, Ашкрофт, Кингсгейт, Маккейб, Фарел, Олифант и Никълсън се споменават в нещо, наречено „Съвместно служебно проучване на НАТО за БНМР“, от декември хиляда деветстотин деветдесет и шеста. Прилича на някакво съвместно медицинско

проучване, каквито провеждахме заедно с британците.

– Къде се пази?

– В ЦМПТЧ – Центъра за медицински проучвания и тилова част на сухопътните сили.

– Мислиш ли, че ще успееш да се добереш до него?

– Естествено.

– Ами другото съвпадение? – попита Скофийлд.

– Сутринта един от нашите шпионски сателити „Ешелън“ засякъл съобщение от неизвестен самолет над Таджикистан. В него се споменават няколко имена от списъка ти. Ще ти прочета съобщението:

„БАЗА, ТУК ДЕМОНА. ХВНАХМЕ УАЙЦМАН, ЖИВ, СПОРЕД ИНСТРУКЦИИТЕ. СЕГА СЕ ОТПРАВЯМЕ КЪМ МИННАТА СИСТЕМА «КАРПАЛОВ». ТАМ СА ПАРИТЕ – НАЙ-ГОЛЯМАТА КОНЦЕНТРАЦИЯ НА ЖЕРТВИ ОТ СПИСЪКА. ЧЕТИРИ ОТ ТЯХ СА ЗАЕДНО: АШКРОФТ, ХАЛИФ, КИНГСГЕЙТ И ЗАВАХИРИ. ТАМ Е И МОМИЧЕТО НА СКОФИЙЛД.“

Стомахът на Скофийлд се сви.

– Към съобщението има забележка – прибави Феърфакс. – В нея се казва, че гласът имал британски акцент и собственикът му... леле...

– Продължавай.

Феърфакс започна да чете:

– „Собственикът на гласа е идентифициран като Деймън Ф. Ларкъм с позивна «Демона», бивш полковник от британските СВС.“ – Младецът замълча за миг. – През деветдесетте години е голяма клечка, обаче през деветдесет и девета е изправен пред военен съд заради връзките си с бившия шеф на СВС, един адски кофти тип на име Тревър Дж. Барнаби.

– Познавам Барнаби – отбеляза Скофийлд.

– Ларкъм е осъден на единайсет години затвор, но бяга на път за затвора „Уайтмур“, след като убива деветима надзиратели. Смята се, че сега е сред ръководителите на наемническа организация, известна като „Интерконтинентална охрана“, отряд осемдесет и осем, или ИО осемдесет и осем, базирана в Португалия. Господи, Плашило, в какво си се забъркал?

– В нещо, заради което може да си изгубя главата, ако не внимавам. – Скофийлд се спогледа с Книга II.

– Що се отнася до мястото, за което спомена, Краск Осем, успех да открия само следното: през юни деветдесет и седма целият град Краск, плюс заобикалящите го бази, е бил продаден на американската компания „Атлантик Шипинг Корпорейшън“. Освен транспортната си дейност, „Атлантик“ проявява интерес и към петролния бизнес. Тя е получила Краск Осем, купувайки десетина хиляди хектара в Северен Сибир за търсене на нефт.

Скофийлд се замисли.

– Не. Това с нищо не ми помага.

– Не успях да намеря нищо за Черния рицар в база данните с бившите военни – съобщи Феърфакс. – В момента съм стартирал търсеща програма в някои секретни разузнавателни информационни банки.

– Благодаря, Дейвид. Обади ми се, когато се добереш до нещо. Край.

Той увеличи скоростта.

След девет минути якът кацна вертикално сред облак прах недалеч от голям брой американски бойни машини и командни палатки.

Скофийлд беше чувал, че кампанията в Афганистан е заприличала на виетнамската – главно, защото макар и във военно време, тази страна бе най-големият производител на хероин в света.

Афганистанските планинци не само притежаваха почти свръхестествената способност да изчезват в тайни пещерни системи, но и в редките случаи, в които все пак ги спипваха, подкупваха съюзните войници с тухлички от сто процента чист хероин. И при положение че една такава тухличка струваше почти милион долара на улицата, често успяваха.

Само преди няколко дни Скофийлд беше чул за руски отряд, който се отклонил от служба. Цяла спецчаст, двайсет и четирима души, които просто откраднали руски транспортен хеликоптер Ми-17 и изчезнали в търсене на пещера, за която се твърдяло, че е пълна с трийсет палета хероинови тухлички.

Добре дошли в Афганистан.

Самолетът на Скофийлд беше посрещнат от пръстен тежковъоръжени морски пехотинци, които не се радваха много на неочакваното кацане на руски изтребител в тяхната база.

Но след секунди всички познаха Скофийлд и Книга II и ги придружиха до палатката на командира на базата полковник Кларънс Уокър.

Командната палатка се намираше в подножието на нисък хълм, зад който бе входът на мината на Ал Кайда.

Полковник Уокър стоеше до маса с разгъната карта и викаше по радиостанцията:

– Ами тогава намерете начин да възстановите радиовръзката с нашите долу! Прокарайте кабел! Трябва да се свърже с хората си в мината преди да пристигнат бомбардировачите!

– Полковник Уокър – каза Скофийлд. – Извинете, че ви се изтървам така, но случаят е много важен. Аз съм капитан Скофийлд и трябва да открия старши лейтенант Га...

Уокър ядосано се обърна към него.

– Какво? Кой сте вие, по дяволите?

– Аз съм капитан Шейн Скофийлд, господин полковник, и смятам, че в тази пещера няма само ислямистки терористи. Предполагам, че вътре има ловци на гла...

– Ако не пилотирате бомбардировач Бе Петдесет и две с лазерно насочващи се бомби, капитане, в момента не искам да разговарям с вас. Седнете и си запазете ред...

– Ей! Какво е това, по дяволите?! – извика някой.

Всички изхвърчаха от палатката и се обърнаха към пещерата. Един руски транспортен хеликоптер Ми-17 тъкмо кацаше пред мината.

От него изскочиха двайсетина маскирани мъже и изчезнаха в пещерната система под обстрела на снайперистите по планинския склон.

Едва бяха влезли в мината, когато вертолетът излетя, обсипа снайперистките гнезда с огън от страничните си картечници и после се скри зад хълма на север.

– Какво беше това, за Бога? – извика полковник Уокър.

– Хеликоптерът имаше руски обозначения – отвърна някой. – Това е онази избягала спецчаст!

– Тук е истинска лудница, гадна лудница... – измърмори Уокър. – Добре, капитан Скофийлд, знаете ли нещо за това?...

Ала Скофийлд и Книга II не се виждаха никъде.

Бяха в един джип, който рязко потегли и полетя към входа на пещерата.

Като вдигаше облаци прах, джипът мълниеносно прекоси участъка ничия земя пред мината.

От склоновете изригна залп и куршумите обсипаха пръстта край

колелата му.

Джипът нямаше нито предно стъкло, нито броня. Състоеше се от правоъгълни жезла, които образуваха клетка около шофьора и пътника. Беше лек, бърз и изключително маневрен.

Скофийлд описа широк кръг, вдигна облак прах и скри колата от поглед. Куршумите на снайперистите летяха наслуки.

Капитанът се насочи към входа на мината.

Обстрелът се усили...

... после изведнъж се разнесоха няколко експлозии и осем снайперистки гнезда едновременно бяха вдигнати във въздуха.

Стрелбата замлъкна. Някой беше взривил гнездата от самата мина.

Скофийлд настъпи газта и влетя в мрака на мината.

Либи Гант тичаше из каменните тунели на мината на шестстотин метра под повърхността, водена от лъчите на фенерчетата, монтирани на каската ѝ и нейния МП-7.

Следваха я трима морски пехотинци. Тя час по час проверяваше метанометъра си – устройство, което измерваше концентрацията на метан във въздуха.

В момента го показваше 5,9%.

Това беше лошо. Все още се намираха във външния защитен пръстен на мината.

Тук долу имаше истински лабиринт – поредица от ниски проходи с квадратно напречно сечение, широки колкото железопътен тунел, пресичащи се под прав ъгъл. Някои сякаш вечно продължаваха в мрака, други бяха задънени.

И всичко бе сиво. Скалните стени, ниските хоризонтални тавани, дори напуканите дървени стълбове, които носеха тавана – всичко беше покрито с призрачен сив прах.

Нищо не можеше да се спаси от него. Това бе варовик, инертен материал, предназначен да предпазва силнозапалимия въглищен прах от ронещите се стени.

Когато стигнаха до дъното на стръмния входен тунел, Гант и другите бяха посрещнати от командос от СВС. След прекъсването на радиовръзката го бяха пратили като куриер.

– Тук завийте наляво, после продължете направо, докато стигнете до конвейерната лента! Тръгнете по нея до барикадата! Не се отклонявайте от конвейера, защото лесно може да се изгубите! – бе казал

британецът.

Отрядът на Гант последва инструкциите му и продължи около двеста метра по наклонения тунел, в който бе въздушната конвейерна лента.

Метанометърът: 5,6%... 5,4%...

С навлизането им в мината концентрацията на метан намаляваше.

5,2%... 4,8%... 4,4%...

„Така е по-добре“ – помисли си Гант.

– Знаеш ли – каза Майка, докато тичаха – мисля, че той ще повдигне въпроса в Италия.

– Майко... – отвърна Гант.

След тази операция Майка и Гант – заедно със Скофийлд и дребничкия съпруг на Майка, Ралф – заминаваха на групова екскурзия в Италия. Щяха да наемат вила в Тоскана за две седмици преди да отидат на прословутото въздушно шоу „Аеростадия Италия“ в Милано – гвоздеят на програмата бяха два изключително редки X-15, ракетни самолети на НАСА, най-бързите на света. Майка с нетърпение очакваше да ги види.

– Помисли – каза тя. – Тосканските хълмове. Стара вила. Стилен пич като Плашилото няма да пропусне такава възможност.

– Казал ти е, че ще ми предложи, нали? – без да откъсва поглед от тунела пред тях, попита Гант.

– Да.

– Адски е срамежлив – рече Гант. В следващия миг завиха и абсолютно ненадейно чуха изстрели. – Ще продължим друг път – изсумтя младата жена.

В мрака пред себе си видяха лъчи на монтирани върху каски фенерчета и сенки на тичащи съюзнически войници зад барикада от стари варели, палети и празни стоманени подемници.

А зад барикадата Гант видя толкова важните вентилационни шахти.

В този тесен, затиснат от ниския таван квадратен свят вентилационните шахти представляваха добре дошъл участък открито пространство. Високи колкото шест етажа и осветени от яркочервени фосфоресциращи ракети, те сияеха като подземна катедрала.

Двата широки по десет метра кладенеца изчезваха в тавана през две еднакви конични ниши.

А под вентилационните шахти се водеше една от най-свирепите битки в историята.

Терористите от Ал Кайда бяха добре подготвени.

Бяха издигнали своя барикада в просторната пещера – барикада, безкрайно по-съвършена от импровизираното творение на съюзническите войници.

Беше направена от зарязаните в мината миньорски машини: големи коли с гигантски полусферични сонди, самосвали, стари джипове и контейнери, пълни със спиращи куршумите въглища.

Гант видя терористите в отсрещния край на пещерата: над сто, всички с кафяви кожени жилетки, бели ризи и черни чалми.

И бяха въоръжени до зъби. С калашници, М-16 и стари съветски ерепегета.

Гант се запъти към съюзническите войници.

Те бяха двайсетина – американски морски пехотинци и британци от СВС.

Тя стигна при съюзническия командир – майор Ашкрофт от СВС, с позивна „Сфинкс“.

– Това е кошмар! – извика английският командос. – Окопали са се за вечни времена около тия вентилационни шахти! И час по час някой от тях... мамка му! Ето пак! Застреляйте го! *Застреляйте го!*

Гант надзърна над съюзническата барикада.

Със смайваща внезапност един брадат арабски терорист изскочи през отвор в барикадата на Ал Кайда на мотор, като с една ръка стреляше с калашника си и крещеше нещо на аллах.

На гърдите му бяха прикрепени четири шашки С4.

Трима войници от СВС улучиха самоубиеца с автоматите си, свалиха го от седалката и той падна на земята зад продължаващия напред мотоциклет.

Арабинът вдигна облак прах...

... и избухна.

Просто изчезна.

Гант се ококори.

Безумие...

Ашкрофт се обърна към нея.

– Тук е пълна лудница, скъпа! Тия копелета час по час пращат по-редния самоубиец и трябва да ги очистиваме преди да стигнат нашата барикада! Проблемът е, че имат склад някъде там отзад! Генератори, бензин и достатъчно боеприпаси, храна и вода, за да издържат до

трихилядната година! Пълна безизходица!

– Ами ако ги заобиколим? – попита Гант и посочи няколко тунела надясно.

– Не. Минирани са! С пехотни мини. Вече изгубих двама души! Тия чалмоносци отдавна са ни чакали тук! Нужна е фронтална атака. Трябват ми повече хора!

Сякаш по даден знак, в същия момент в тунела, който водеше към входа на мината, заблестяха двайсетина фенерчета.

– А, подкрепление – каза Ашкрофт и се запъти да ги посрещне.

Гант го проследи с поглед и видя, че се ръкува с командира на новия отряд.

„Странно – помисли си тя. – Полковник Уокър каза, че следващата група ще пристигне най-рано след двайсет минути. Как са стигнали толкова бързо?...“

Ашкрофт махна с ръка към барикадата – явно обясняваше ситуацията – и за стотна от секундата се обърна с гръб към новия си познат. В този миг командирът на новата група плавно и ловко измъкна нещо от колана си и рязко го прокара през гърлото на британеца.

Отначало Гант не разбра какво стана.

Ашкрофт не помръдна.

После, за свой абсолютен ужас, тя видя, че главата му се накланя под невероятен ъгъл и просто се отделя от тялото му.

Гант се ококори.

„Какво?...“

Ала нямаше време за смайване, тъй като Ашкрофт едва се беше строполил на земята, когато автоматите на новопоявилите се затрещяха и обсипаха с огън съюзническите войници зад барикадата.

Гант мълниеносно се метна в един от стоманените подземници. Навсякъде наоколо свиреха куршуми. След секунда към нея се присъединиха Майка и другите ѝ двама морски пехотинци.

Останалите съюзници нямаха този късмет.

Повечето бяха хванати на открито... и безмилостно бяха пометени от този неочакван залп в тил.

– По дяволите! Какво става?! – Гант се притисна към ръждивата стена на стоманения подземник.

Бяха се озовали между *две* групи противници: едните пред, другите

зад тяхната барикада.

Смъртоносен сандвич.

– Какво ще правим, пиленце? – извика Майка.

На лицето на Гант се изписа решително изражение.

– Ще си спасяваме кожата. Хайде, насам!

И тя поведе хората си в единствената посока, която можеше – скоки от *предната* стена на миниатюрния подежник и се приземи като котка в прашния открит участък между двете барикади.

Точно в този момент джипът на Скофийлд и Книга II спря във входа на мината.

Капитанът видя релсите, които потъваха в тунела, и пристъпи към тях, но от един страничен проход изскочиха две фигури.

Скофийлд и Книга II едновременно се завъртяха, насочили напред автоматите си. Двата тъмни силуета направиха същото и...

– Пандиз? – Капитанът присви очи. – Дьо Вилие?

– Плашило? – Единият боец отпусна оръжието си. – За малко да те гръмна бе, пич.

Това бе младши сержант Пол дьо Вилие с позивна „Пандиз“, който току-що се връщаше, след като беше прочистил снайперистките гнезда на склона с партньора си, ефрейтор с позивна „Фреди“.

– Трябва ми Гант – каза Скофийлд. – Къде е?

– Долу – отвърна Пандиз.

След трийсет секунди капитанът спускаше джипа по стръмния тунел. До него седеше Книга II, а зад тях бяха другите двама морски пехотинци, Пандиз и Фреди.

Лъчите на фаровете подскачаха по трийсетградусовия наклон и осветяваха железопътните релси в средата на тунела.

Когато приближиха дъното, Скофийлд превключи на задна и колелата бясно се завъртяха в обратната посока, макар поднеслият джип да продължаваше *напред*.

Стратегията му успя: скоростта им се понижи, макар и съвсем слабо. Но и това стигаше. Няколко метра преди края Скофийлд изключи от скорост, джипът изскочи от тунела и влетя в лабиринта, като зави наляво покрай трупа на куриера от СВС.

Гант бе открита от всички страни.

Пред съюзническата барикада – само на трийсет метра от

кръвожадните муджахидини.

Ако терористите искаха да убият четиримата морски пехотинци, можеха да го направят веднага. Гант зачака града от куршуми, който щеше да сложи край на живота ѝ.

Ала не го дочака.

Вместо това чу стрелба – някъде *зад* барикадата на Ал Кайда.

Намръщи се. Никога не беше чувала такива изстрели. Звучаха адски бързо, прекалено бързо, като бръмчене на шестцевна миникартчница...

И тогава видя нещо, което съвсем я изненада.

Видя, че барикадата се *разкъсва* отвътре – стените ѝ бяха взривени от милион свръхскоростни куршуми – и внезапно цялата шайка терористи запрескача *собствената си барикада* към ничията земя. Бягаха от някаква невидима сила... точно като самата Гант.

Беше ѝ ясно обаче друго.

Терористите бягаха от нещо много по-страшно от нея.

Докато отчаяно прескачаха барикадата си, ги застрелваха във въздуха – изотзад – и те се строполяваха целите разкъсани, с отделени от телата крайници.

Стотна от секундата преди един такъв боец от Ал Кайда да бъде разкъсан на парчета, докато се катереше по барикадата, Гант зърна върху тялото му *зелена* лазерна точка.

„Зелен лазер...“

– Лейтенант! – извика до нея Майка. – Какво стана с тая битка, по дяволите?! Нали войните трябваше да се водят между *две* вражески сили?

– Знам! – отвърна Гант. – Тук има повече от две сили! Следвайте ме!

– Къде?

– Има само един начин да решим проблема и да свършим за каквото сме пратени тук!

С тези думи тя се затича през ничията земя, промуши се под въздушния конвейер и се насочи към лявата вентилационна шахта.

Стигна до северния край на въздушния конвейер в момента, в който четирима терористи от Ал Кайда дотичаха откъм своята барикада, преследвани от автоматична стрелба.

Първите трима муджахидини се покатериха по няколкото

подредени като стълба сандъци и се качиха на конвейерната лента. Четвъртият натисна голям зелен бутон на един пулт.

Конвейерът изрева...

... и тримата мъже мигновено бяха отнесени с огромна скорост към съюзническата барикада. Четвъртият се метна на лентата след тях и също полетя на юг.

– Леле. Бърз конвейер... – отбеляза Майка.

– Хайде! – извика Гант и се хвърли зад барикадата на Ал Кайда.

Озова се на добре осветено пространство под вентилационните шахти. Наистина приличаше на катедрала. Електрическите лампи излъчваха разсеяна бяла светлина.

Тя видя и причината терористите да напуснат сигурността на барикадата си.

Петнайсетина облечени в черно командоси – мрачни призраци със зелени очила за нощно виждане – се разгръщаха от малък тунел зад барикадата, разположена в североизточния ъгъл на пещерата.

Вниманието ѝ обаче привлякоха оръжията в ръцете им. Оръжията, които бяха отприщили адските огънове срещу бойците от Ал Кайда.

Войниците бяха въоръжени с автомати М100 „Метална буря“. Тези автомати не използват конвенционални движещи се части, за да изстрелват куршуми, а бързи електрически разряди и са в състояние да постигат невъобразимата скорост от десет хиляди куршума в минута. Това прилича на истинска метална буря и оттам идва и името им.

Автоматите на новопоявилите се войници бяха снабдени със зелени лазерни мерници – затова, докато не установеше истинското им име, Гант реши просто да ги нарича „черно-зелените“.

Най-странното в тях бе, че Гант като че ли изобщо не ги интересуваше. Те преследваха бягащите терористи.

Насред целия този хаос Гант застана под лявата вентилационна шахта и се зае да издигне вертикална минохвъргачка.

Когато свърши, извика „Пази се!“ и натисна спусъка. Мината с експлозивно свистене излетя в шахтата и изчезна със скоростта на ракета...

БУМ!!!

На шестстотин метра над тях мината улучи камуфлажния капак и го унищожи. В шахтата се посипаха останки и в същия момент отгоре нахлу естествена сива светлина.

Когато дъждът от останки спря, Гант отново пристъпи напред и забобиколена от хората си, издигна ново, много по-малко устройство: компактен лазерен диод.

Натисна бутона.

От диода се стрелна яркочервен лазерен лъч и изчезна в комина.

– До всички части, тук Лисица – каза Гант по радиостанцията си. – Ако още сте живи, внимателно ме чуйте. Лазерът е насочен. Повтарям, лазерът е насочен. Според оперативните инструкции бомбардировачите ще пристигнат след десет минути! Не ме интересува какво друго става тук! Да се махаме от тая мина!

В лагера на морската пехота един свързочник рязко вдигна глава от пулта си.

– Господин полковник! Току-що засякохме насочващ лазерен лъч от вътрешността на мината! Лъчът на Гант. Успели са.

Полковник Уокър се приближи.

– Повикай бомбардировачите, кажи им, че имат лазер. И прати евакуационни екипи при входа на пещерата да приберат хората ни още щом излязат. След десет минути тая мина ще отиде в историята. Не можем да чакаме изостаналите.

Гант, Майка и двамата морски пехотинци едновременно се обърнаха.

Все още бяха зад барикадата на Ал Кайда и трябваше да се върнат по обратния път към стръмния входен тунел.

Не успяха да изминат повече от няколко метра.

Едва бяха тръгнали, когато в ничията земя видяха странна сцена.

Четирима муджахидини от Ал Кайда стояха обградени от шестчленен черно-зелен отряд, попаднали в зелените лъчи на автоматите им.

Гант ги наблюдаваше иззад барикадата.

Командирът на черно-зелените пристъпи напред, смъкна маската си и се видя квадратна брадичка, красиво лице и сини очи. Той се обърна към терористите.

– Ти ли си Завахири? Хасан Завахири...

Един от тях предизвикателно вирна брадичка.

– Да, аз съм Завахири. Не можеш да ме убиеш.

– Защо? – попита черно-зеленият командир.

– Защото ме пази Аллах – спокойно отвърна терористът. – Не знаеш ли? Аз съм Неговият избран воин. Аз съм Неговият избраник. – Той постепенно повиши глас. – Питай руснаците. Само аз от всички пленени

муджахидини се спасих от съветските експерименти в занданите на таджикския им гулаг. Питай американците! Само аз се спасих от атаките на ракетите им след атентатите срещу посолствата в Африка! – Завахири вече викаше. – Питай Мосад! Те знаят! Само аз се спасих от над десет техни атентата! Никой на света не може да ме убие! Аз съм Оня. Аз съм Божият пратеник. Аз съм *неуязвим*!

– Грешеш – заяви командирът на черно-зелените.

И изстреля автоматичен откос в гърдите на Завахири. Терористът отхвърча назад с разсечено на две тяло.

После красивият командир пристъпи напред и направи нещо отвратително.

Наведе се над трупа на Завахири, извади мачете от ножницата на гърба си и с един ловък удар отсече главата му.

Гант се облещи.

Майка зяпна.

Гледаха ужасено черно-зеления командос, който вдигна отсечената глава на Завахири и небрежно я прибра в една бяла медицинска кутия.

– Що за гадост става тук? – ахна Майка.

– Не знам – призна Гант. – Но така и няма да научим. Трябва да се махаме.

Те се обърнаха...

... и видяха трийсетина терористи от Ал Кайда да тичат към тях – към конвейерната лента; викаха и размахваха безполезните си празни автомати, – преследвани от други черно-зелени командоси.

Гант откри огън и повали четирима терористи.

Майка последва примера ѝ и очисти още четирима.

Двамата морски пехотинци бяха прегазени от бягащата тълпа.

– Прекалено са много! – извика Гант на Майка и се хвърли наляво, за да се дръпне от пътя им.

От своя страна, Майка заотстъпва по водещите към конвейера сандъци, като продължаваше да стреля. След миг терористите я пометоха и тя политна по гръб върху лентата.

Черно-зеленият, който беше убил Завахири, изглежда, се забавляваше от гледката на отчаяно бягащите бойци от Ал Кайда.

Един от тях се добра до контролния пулт на конвейера и натисна голям жълт бутон.

В пещерата се надигна механичен рев и Гант се завъртя, за да види източника му.

При съюзническата барикада в отсрещния край на конвейерната

лента се беше включила гигантска скалотрошачка – състоеше се от два масивни валяка, покрити със стотици конични зъбци.

Терористите започнаха да скачат от бързо движещия се конвейер. Гант очакваше и Майка да последва примера им, ала това не стана.

Мамка му!

Майка бе на лентата и стремглаво се носеше към скалотрошачката.

Майка наистина все още беше на лентата – и летеше към въртящите се челюсти на скалотрошачката, до която оставаха шейсетина метра.

Проблемът бе, че се бореше с двама терористи от Ал Кайда. Докато другите муджахидини бяха решили да скочат от конвейера, тези двама бяха готови да умрат в скалотрошачката... и да вземат и Майка със себе си.

Лентата се носеше към скалотрошачката с трийсетина километра в час – осем метра в секунда.

При падането Майка беше изгубила автомата си и сега се бореше с двамата терористи.

– Тъпи самоубийци! – викаше тя. Бе силна като бик – достатъчно, за да не се остави на двамата си противници, но не и да ги победи.

– Мислите си, че ще ме гепите, а? – изкрещя тя. – Няма начин!

Майка ритна единия от тях в чатала – с всичка сила – и той изкрещя. Тя го преметна през главата си към скалотрошачката, вече само на двайсетина метра от нея.

На две и половина секунди.

Ала вторият муджахидин не се предаваше. Беше упорит воин – сграбчи я за ръцете и не искаше да ги пусне. Движеше се с краката напред. Майка напредваше по корем с главата напред.

– *Пусни ме!* – извика тя.

Първият терорист потъгна в скалотрошачката.

Мъчителен крясък. Кървава експлозия. Червени струи обляха цялото лице на Майка.

И после в миг на яснота тя разбра.

Нямаше да успее.

Беше късно. С нея бе свършено.

Времето забави ход.

Терористът, който държеше ръцете ѝ, навлезе в челюстите на скалотрошачката с краката напред.

Тя го погълна цял и Майка наблюдаваше всичко това съвсем

отблизо: огромен мъж, съдван за миг. Хрус-пляс! Нов кървав взрив опръска лицето ѝ от упор.

После видя въртящите се челюсти на трошачката само на сантиметри от себе си, видя всеки остър зъб, видя кръвта по тях, видя дланите си да изчезват в...

... и след това изведнъж полетя във въздуха над зейналата паст на скалорошачката.

Не много високо във въздуха, нали разбирате.

Само на няколко сантиметра, достатъчно, за да бъде повдигната от бързо движещата се конвейерна лента, достатъчно, за да престане да се плъзга напред.

Майка се намръщи и рязко завъртя глава.

И над себе си, увиснал на една ръка от стоманената греда над скалотрошачката и стиснал яката на бронираната ѝ жилетка с другата си ръка, видя Шейн Скофийлд.

След пет секунди Майка отново бе стъпила на твърда земя при Скофийлд, Книга II, Пандиз и Фреди. Джипът бе наблизил зад съюзническата барикада.

– Какъв е Гант? – надвика врявата Скофийлд.

– Разделихме се при другата барикада! – отвърна Майка.

Капитанът погледна натам.

– Плашило! Какво става, по дяволите? Какви са всички тия хора?

– Все още не съм съвсем сигурен! Знаем само, че са ловци на глави!

И поне един от тях преследва Гант!

Майка го хвана за ръката.

– Чакай. Имам лоша новина! Вече излъчихме насочващия лазер за бомбардировачите. Имаме точно... – тя си погледна часовника, – ... осем минути и после тая мина ще бъде ударена от шесттонна лазерно насочвана бомба!

– Тогава най-добре бързо да намерим Гант – каза Скофийлд.

След като бягащите терористи от Ал Кайда я подминаха, Либи Гант скочи на крака – и спря, защото на гърдите ѝ светеха три зелени лазерни точки.

Беше обградена от друга група черно-зелени, шестима мъже, насочили към нея автоматите си.

Единият вдигна ръка и пристъпи напред.

Свали каската си и вдигна зелените си очила за нощно виждане, за да покаже лицето си.

Лице, което Гант никога нямаше да забрави.

Никога не *можеше* да забрави.

Приличаше на герой от филм на ужасите.

В миналото главата на този човек трябва да бе попадала в бушуващ огън – целият му череп беше абсолютно гол и ужасно сбръчкан, с обгорена кожа, покрита с белези. Меката част на ушите му бе залепнала за главата му.

Под тази грозна гледка обаче очите му блестяха от удоволствие.

– Ти си Елизабет Гант, нали? – дружелюбно попита той и взе оръжията й.

– Аз ли? Да – изненадано потвърди тя.

Подобно на другия черно-зелен командир, плешивият също говореше с британски акцент. Изглеждаше четирийсетинагодишен. Опитен. Сръчен.

Мъжът измъкна магнитната кука на Гант от кобура на гърба й и я хвърли на земята далеч от нея.

– Боя се, че не можем да ти оставим и това – каза той. – Елизабет Луис Гант, с позивна „Лисица“. Двайсет и девет годишна. Съвсем скоро завършила офицерската школа. Втора по успех, струва ми се. Преди това си служила в Шестнайсети разузнавателен отряд на морската пехота под командването на тогавашния лейтенант Шейн М. Скофийлд, както и в охраната на президентския хеликоптер, пак под командването на капитан Скофийлд. А сега... вече не си под командването на капитан Скофийлд, защото в морската пехота са забранени тесните връзки между личния състав. Старши лейтенант Гант, аз съм полковник Деймън Ларкъм – Демона. Това са хората ми, „Интерконтинентална охрана“, Отряд осемдесет и осем. Надявам се, че не възразяваш, но просто за известно време трябва да те вземем с нас.

Един от хората на Ларкъм сграбчи Гант изотзад, притисна марля, напоена с трихлорметан, към устата и носа й и тя потъна в пълен мрак.

След малко красивият млад командир, когото Гант бе видяла да отсича главата на Завахири, се приближи до Демон с две медицински кутии в ръце.

– Взехме главите на Завахири и Халиф, господин полковник – съобщихи той. – Открихме трупа на Ашкрофт, но главата му вече липсваше.

Смятам, че Скорпионите са тук и първи са се добрали до него.

Ларкъм замислено кимна.

– Хм... Майор Заманов и неговите Скорпиони. Благодаря, Каубой. Мисля, че и без това спечелихме повече от достатъчно от тая атака. – Той погледна проснатото на земята тяло на Гант. – И може да увеличим улова си. Кажи на всички да се насочат към задния изход. Време е да се връщаме при самолетите. Тази мина ще бъде бомбардирана и самолетите вече пристигат.

След две минути джипът на Скофийлд заобиколи конвейерната лента откъм барикадата на Ал Кайда и спря, като вдигна облак прах.

Капитанът, Книга II, Майка и двамата младши морски пехотинци скочиха от него с оръжия в ръце.

– Колко остава до хвърлянето на бомбите, Майко? – извика Скофийлд.

– Шест минути!

Гант не се виждаше никъде.

Майка стоеше до края на барикадата, недалеч от конвейера.

– Тук я видях за последен път. Един хубавец от черно-зелената група отсече главата на някакъв терорист и после не щеш ли цялата шайка от Ал Кайда ни прегази!

Тя посочи отсрещния североизточен ъгъл на пещерата – зад вентилационните шахти. Там Скофийлд видя по-тесен тунел, широк колкото врата на гараж.

Забеляза още нещо – на пода.

Магнитна кука.

Отиде при нея, вдигна я и прочете думите „Кума Лиса“, написани с бял маркер върху ръкохватката. Магнитната кука на Гант. Той я закачи на колана си.

Когато се върна при другите, Майка тъкмо казваше:

– ... и не забравяйте четвъртата сила, която е тук.

– *Четвъртата* сила ли? – попита Скофийлд. – Каква четвърта сила?

– В тази мина има четири отделни части – обясни Майка. – Ние, Ал Кайда, ония черно-зелени скапаняци, които отвлякоха пиленцето ми, и още една, четвърта сила: оная шайка, дето убиха Ашкрофт и превзеха съюзническата барикада в тил.

– Убили са Ашкрофт!? – ахна капитанът.

– Да, мама му стара. Отрязаха му главата.

– Господи! Това е друга група ловци на глави. И къде е сега тази

четвърта сила?

– Хм, струва ми се, че вече са тук... – злокобно съобщи Книга II.

Появиха се иззад барикадата на Ал Кайда – двайсетина въоръжени войници в жълто-кафяви пустинни маскировъчни униформи, карамелени маски и жълти руски кубинки. Наизскачаха от пикапите и самосвалите, които образуваха барикадата.

Повечето носеха късоцевни автомати ВЗ–61 „Скорпион“: характерното оръжие на елитните руски спецчасти. Именно от това оръжие бяха получили името си като ловци на глави: Скорпионите.

Бяха ги причаквали.

От групата се отдели мъж с майорски пагони и отсечено заповяда:

– Хвърлете оръжието си!

Скофийлд и другите четирима морски пехотинци се подчиниха. Двама руснаци незабавно се втурнаха към него и здраво го хванаха.

– Каква приятна изненада, капитан Скофийлд – каза майорът. – В разузнавателните ми сведения не се съобщаваше, че сте тук, но появата ви е добре дошла. Главата ви може да струва също толкова, колкото и на другите, но да донесеш прочутото Плашило определено носи известен престиж.

Руснакът като че ли претегли Скофийлд с поглед.

– Но може репутацията ви да не е основателна – изсумтя той. – На колене, моля.

Скофийлд остана изправен и кимна към лазерния диод на Гант.

– Виждате ли онова устройство ей там? Този диод насочва към мината шесттонна бомба. Бомбардировачът ще пристигне след пет мину...

– Казах: на колене!

Единият руснак зад гърба му го удари зад коленете с приклада на автомата си и Скофийлд падна на земята под катедралните куполи на вентилационните шахти.

С рязко свистене майорът изтегли лъскава сабя от ножницата на гърба си: къса казашка сабя.

– Наистина – каза той и се приближи, като лениво въртеше оръжието в ръка. – Малко съм разочарован. Мислех си, че ще е по-трудно да убия Плашилото.

Вдигна сабята, стисна я с две ръце и понечи да замахне... и изведнъж върху гърдите на двамата руснаци зад Скофийлд се появиха две сини лазерни точки и в следващия миг те паднаха мъртви.

Капитанът вдигна глава...

Майорът се завъртя...

И всички го видяха.

Стоеше под другата вентилационна шахта с два сребристи ремингтъна в ръце – държеше ги като пистолети. На стоманените цеви на пушките бяха монтирани модерни сини лазерни мерници.

До него на сгъваеми триноги бяха поставени две дистанционно задействани картечници ФН-МАГ, също снабдени със сини лазерни мерници. Едното роботизирано оръжие осветяваше гърдите на майора; точката на другото просто обхождаше руските войници.

Мъжът бе изцяло облечен в черно.

Черна бойна униформа.

Черна бронирана жилетка, покрита с белези от сражения.

Черна хоккейна каска.

А на лицето му – сурово лице, обветрено и небръснато – имаше обли огледални очила с жълти стъкла.

Скофийлд видя дебело вълче, увиснало от вентилационната шахта над мъжа – то с тихо свистене се издигна нагоре и изчезна като подпласена змия.

– Здравей, Дмитрий – каза мъжът в черно. – Пак ли си излязъл в неплатен отпуск?

Майорът, изглежда, изобщо не се радваше да го види. Не беше въодушевен и от синята лазерна точка на гърдите си.

– Винаги е лесно да изчезнеш в тия международни мисии – изсумтя руснакът. – Както, убеден съм, самият ти отлично знаеш, Алоишъз.

Мъжът в черно небрежно закрочи между тежковъоръжените войници.

Скофийлд забеляза черното му яке, снабдено със странен набор невоенни приспособления: белезници, катераческо снаряжение, миниатюрен акваланг, дори миниатюрна горелка...

Алоишъз подмина един руски десантчик и войникът ненадейно вдигна автомата си.

Проблясъци. Изстрели.

Руският войник падна надупчен от куршуми.

Роботизираната картечница насочи лазерния си мерник към другите войници.

Мъжът в черно невъзмутимо спря пред Скофийлд и майора.

– Капитан Скофийлд, предполагам? – попита той и помогна на морския пехотинец да се изправи. – Плашилото.

– Точно така... – предпазливо потвърди Скофийлд.

Мъжът се усмихна.

– Найт². Алоишъз Найт. Ловец на глави. Виждам, че сте се запознали със Скорпионите. Ще трябва да извините майор Заманов. Той има адски лошия навик да сече главите на хората още щом се запознае с тях. Забелязах лазерния ви сигнал от въздуха. Кога се очаква да падне бомбата?

Скофийлд погледна към Майка.

– След четири минути и трийсет секунди – отговори тя, като си погледна часовника.

– Ако му вземеш главата, Найт, ще те преследваме до края на света и ще те убием – изсъска майорът.

– Не можеш да го направиш, Дмитрий, даже да се опиташ – отвърна Найт.

– Мога да те убия още сега.

– Но тогава и ти ще умреш. – Мъжът в черно кимна към синята точка върху гърдите на майор Дмитрий Заманов.

– Ще си струва.

– Съжалявам, Дмитрий – засмя се Найт. – Ти си добър войник и – нека сме честни – пълен хахо. Но аз те познавам. Ти не искаш да умреш. Страх те е от смъртта. Аз, от друга страна... е, не ми пука дали ще умра.

Заманов се вцепени.

Найт – Скофийлд беше наясно – блъфираше.

– Хайде, капитане – каза Найт, вдигна автомата на Скофийлд от земята и му го подаде. – Вземете хората си и ме последвайте.

С тези думи мъжът в черно поведе морските пехотинци между руските войници – без нито един изстрел.

– Все пак кой сте вие? – в движение го попита Скофийлд.

– Няма значение – отвърна Найт. – В момента ви интересува само това, капитане, че си имате ангел пазител. Който не иска да ви убият.

Стигнаха до източния край на барикадата на Ал Кайда. Оттам оставаше съвсем малко до тунела в ъгъла на пещерата.

Найт отвори вратата на пикапа, с който завършваше барикадата, и каза:

– Качвайте се.

Морските пехотинци се метнаха вътре – под злобните погледи на Скорпионите.

Алоишъз Найт седна зад волана и запали двигателя.

– Готови ли сте за бягство? – попита той. – Защото щом излезем

---

2. Knight – рицар (англ.). – Б.пр.

извън прикритието на дистанционните ми картечници, ония скапаняци адски ще се вбесят.

– Готов съм.

– Добре.

Найт настъпи газта и пикапът потъна в малкия тунел в ъгъла на пещерата.

Щом се скри от поглед, двайсетимата бойци от отряда на Заманов се хвърлиха в другите пикали. Трима дори се качиха в зарязания от Скофийлд джип.

Двигателите зареваха и гонитбата започна.

Фарове в мрака.

Подскачащи, друсачи се лъчи – като саби, пронизващи прашния въздух.

Пикапът на Черния рицар ревеше по тесния тунел.

Бе голям колкото джип, с каросерия за превозване на хора и частична затворена шофьорска кабина. Между нея и каросерията обаче нямаше нито стена, нито прозорец: човек спокойно можеше да прескочи седалката и да се прехвърли отзад.

Тунелът имаше почти идеално квадратно напречно сечение, с правилни гранитни стени и плосък таван, носен от дървени стълбове. Беше и абсолютно прав и потъваше в тъмнината като стрела.

И бе съвсем малко по-широк от пикапа. От двете му страни оставаше по трийсетина сантиметра свободно пространство. Отгоре имаше около метър и двайсет.

Скорпионите плътно ги следваха.

Тримата руски десантчици, които се бяха качили в джипа на Скофийлд, се носеха по тунела точно зад пикапа – по-малката и по-маневрена кола лесно ги настигаше. Шофьорът настъпваше газта, а другарите му стреляха по пикапа с автоматите си.

Окъпани в светлината на подскачащите фарове на джипа, Майка, Книга, Пандиз и Фреди отвърщаха на огъня.

След джипа легяха още три пикапа, натъпкани с останалите седемнайсет бойци от отряда на Заманов.

Миниатюрен конвой, движещ се опасно бързо по тесния каменен проход.

– Майка! Колко остава! – извика от предната дясна седалка на пикапа Скофийлд.

- Три минути!
- Колко е дълъг този тунел? – попита Скофийлд Найт.
- Седем километра.
- Нямаме много време.

Автоматите на Книга, Майка, Пандиз и Фреди бълваха огън срещу преследващия ги джип. Редуваха се – докато двама стреляха, другите двама презареждаха.

Когато Майка и Книга се наведоха да сменят пълнителите, Пандиз и Фреди заеха местата им – и бяха улучени от мощен залп. Лицето на Фреди изчезна, превърнато в каша. Пандиз беше пронизан в гърлото и се строполи, като скърцаше със зъби. Книга II се хвърли напред, за да не му позволи да падне от колата, хвана го...

... ала Скорпионите само това чакаха.

Без да спира да презарежда, Майка погледна какво става. И видя как двама руснаци скачат от предния капак на джипа в *каросерията на пикапа!*

И двете ръце на Книга бяха заети с Пандиз.

Двамата скорпиони скочиха в пикапа и вдигнаха оръжията си, за да убият Книга и Пандиз.

Тъй като автоматът ѝ още не бе зареден, Майка просто се хвърли върху тях, повали ги и тримата се стовариха в каросерията, покрай която пролиташе като в мъгла сивият камък на стените.

Найт и Скофийлд наблюдаваха цялата сцена.

Скофийлд се изправи, за да се притече на помощ.

– Дръж! – извика Черния рицар и му подхвърли единия ремингтън.
– Докато си отзад, надупчи джипа!

Капитанът се прехвърли в откритата каросерия на пикапа.

Майка се бореше на пода... Книга II изтегляше Пандиз в каросерията... фаровете на преследващия ги джип осветяваха тясното пространство.

Скофийлд вдигна сребристия ремингтън с две ръце и стреля.

Откатът бе мощен.

Резултатът беше още по-голям. Каквито и патрони да използваше тоя Найт, те направиха джипа на нищо.

Буквално го откъснаха от колелата му.

Джипът подскочи във въздуха и се прекатури настрани.

Движеше се толкова бързо в тесния каменен тунел, че продължи да

се блъска в стените и тавана, докато накрая не спря върху смачкания си покрив.

По някакво чудо шофьорът остана жив.

Ала не задълго.

Само миг след спирането си джипът беше разкъсан на милион парчета – първият пикал мина през него, последван от втория и третия.

След секунди пикапите на Скорпионите се носеха точно зад пикапа на Скофийлд и го осветяваха с фаровете си.

Първата руска кола увеличи скоростта и блъсна с броня задницата на бягащия пикап.

И двете машини се разтърсиха от удара.

После Скорпионите разбиха с ритници предното стъкло, изкатериха се на капака и преди капитанът да успее да направи нещо, трима руснаци скочиха в каросерията при него.

Руските десантчици не обърнаха никакво внимание на Книга II и Майка – тръгнаха право към Скофийлд, насочили оръжията си напред.

Найт ги видя в огледалото и рязко удари спирачки.

Пикапът поднесе и всички бяха запратени напред, включително морските пехотинци в каросерията.

Тримата скорпиони също политнаха напред.

Единият изпусна автомата си в опит да се хване за нещо, вторият се строполи на пода до Скофийлд, а третият бе отхвърлен чак до кабинката – блъсна се в таблото и когато вдигна очи, се озова пред дулото на сребриста пушка, чийто син лазерен мерник осветяваше носа му.

Бум!

Найт стреля.

Главата на войника експлодира като консерва с доматиена супа.

Черния рицар настъпи газта и пикапът отново се стрелна напред.

Очите на другите двама руснаци обаче бяха насочени единствено към Скофийлд.

Останалият без автомат войник извади ловджийски нож, другият бързо вдигна своя ВЗ–61...

... и в същия този момент Найт завъртя глава, видя ги и в очите му проблесна поглед, който подсказваше, че Скофийлд не бива да бъде докосван дори с пръст.

Капитанът реагира светкавично.

Отблъсна с каратистки блок цевта настрани в мига, в който

противникът му натисна спусъка.

Но не можеше да се справи и с двамата.

Вторият скорпион се изсмя и замахна с ножа към гърлото му...

... и изневиделица при тях се озова Алоишъз Найт...

... с невероятна сила Черния рицар едновременно запрати и онзи с ножа, и другия с автоматата в шофьорската кабина...

... точно в мига, в който пикапът им силно бе блъснат от колата зад тях.

Найт и двамата десантчици прелетяха през предното стъкло и се изтърколиха върху капака.

Те всъщност не счупиха предното стъкло. Специално закалено, то просто се покри с паяжина от пукнатини, изскочи от рамката си и падна върху капака като невредимо, но смачкано правоъгълно килимче.

Четири пикапа продължаваха да се носят по тесния тунел.

Скофийлд видя, че Найт благоразумно е подпрял педала за газта със стоманен лост, което позволяваше на колата да не забавя ход. Посоката ѝ пък се коригираше от каменните стени.

Черния рицар се бореше с двамата скорпиони.

Онзи с ножа отчаяно се опитваше да стигне до Скофийлд. Другарят му бе изгубил оръжието си в усилията си да се хване за нещо.

Найт обаче беше понесъл най-тежко прелитането през предното стъкло. Лежеше с крака, увиснали над земята, и се бе вкопчил в бронята.

Като видя, че единият руснак се опитва да пропъзли към капитана, Черния рицар го хвана за крака, дръпна го, притегли го към предния край на капака... и го смъкна от колата!

С ужасен вик руският войник падна под пишящите гуми, и бе прегазен от колелата на целия конвой преди да бъде изплют зад четвъртата машина, смачкан, разкъсан, мъртъв.

Вторият скорпион видя случилото се и започна да рита към ръцете на Найт, който го докопа за колана и също започна да го тегли напред.

– Не! – изкрещя руснакът. – Нееее!

– Няма да го получиш! – извика Черния рицар и го придърпа към себе си.

Скорпионът – едър мъж с грозно лице – се изравни с него и впи пръсти в гърлото му.

– Ако аз падна, Черни рицарю, ще паднеш и ти... – изръмжа руснакът.

Найт го погледна в очите.

– Добре.

Отблъсна се с крака от предната броня на пикапа – като понесе със себе си ужасения руски десантчик – и падна на прашния път пред бясно хвърчащата кола...

Войникът от руския спецотряд падна на земята и беше премазан от гумите на първия пикап.

За разлика от Найт, той не бе хванал избитото предно стъкло на пикапа в последния момент преди падането си.

Черния рицар обаче го направи и хвърли напуканото стъклено килимче под себе си.

После се приземи отгоре му като котка. Килимчето се плъзна по прашната повърхност, отначало напред, преди първият пикап да профучи отгоре му!

Четири коли бързо прелетяха над Алоишъз Найт, който се плъзгаше по гръб върху импровизираното килимче.

Фюют! Фюют! Фюют!

В мига преди да изхвърчи изпод последния пикап, Найт хвана втората си пушка за цевта... и закачи pistolетната й ръкохватка за долния край на задната броня на четвъртата кола.

Килимчето излетя изпод него и се запряма в мрака на тунела, а Найт бе повлечен от пикапа. Увисналите му крака подскачаха по пътя.

А после Черния рицар се изтегли върху каросерията, готов отново да се включи в боя.

Скофийлд седеше зад волана на първия пикап. След като Найт беше изхвърчал през предното стъкло и бе паднал под колелата, капитанът беше изритал подпирания педала на газта стоманен лост и бе поел управлението.

В огледалото видя, че Майка и Книга II се бият с двамата скапаняци от руския спецотряд... и че още руснаци се прехвърлят от задния пикап.

Насочваха се право към шофьорската кабина.

„Прекалено много са“ – изкрещя един глас в ума му.

Видя нови двама скорпиони да тичат напред с извадени оръжия. След секунди щяха да бъдат при него.

И тогава си спомни нещо за миньорските коли и припряно се пресегна към предпазния си колан.

– Книга! Майка! Хванете се някъде!

После протегна ръка надясно... и отвори предната лява врата на пикапа.

Реакцията последва мигновено.

Ръчната спирачка незабавно се задейства и бясно хвърчащият пикап рязко спря. Всички миньорски коли разполагаха с такава система за сигурност – за да не се нараняват миньорите, ако дясната врата се отвореше, автомобилът веднага спираше.

Вторият пикап се блъсна в първия. Третият и четвъртият го последваха и образуваха нещо като сгъвач се акордеон.

Единият от двамата скорпиони, които идваха към Скофийлд, прелетя през празния преден прозорец и падна поне на пет метра от пикапа. Брадичката на другия обаче се закачи за покрива на кабината и докато краката му продължиха напред, главата му остана неподвижна, в резултат на което вратът му се строши с отвратително изхрущяване.

Майка и Книга II, от друга страна, бяха послушали Скофийлд и вместо да се бият с противниците си, се бяха хванали здраво. При спирането на пикапа нападателите им бяха запратени напред и се блъснаха в седалките.

Единият изгуби съзнание.

Вторият успя да се изправи – и получи силен удар в главата от Майка, удар, който задълго го прати в безсъзнание.

Скофийлд се пресегна, затвори вратата, настъпи газта и пикапът отново се понесе напред.

В другите пикапи имаше по-малко щети и те продължиха след първия – все още с поне десет души в тях.

Само че тогава започнаха проблемите им.

Във формата на Алоишъз Найт.

По време на сблъсъка Черния рицар тъкмо се катереше в каросерията на последния пикап, така че разтърсването не му се отрази по никакъв начин.

След като колите отново потеглиха обаче, той бързо се хвърли вътре и се справи със скорпионите там с брутална – наистина брутална – ефикасност.

Руснаците се опитаха да се съпротивляват, опитаха се да вдигнат оръжията си и да стрелят първи.

Ала Найт беше като *машина* за убиване.

Първо двама скорпиони в каросерията: той застреля първия в главата с пушката си, докато в същото време блъсна главата на втория върху покрива на кабината... и я остави да се удари в носещия се насреща ѝ подпорен стълб – удар, който я отдели от тялото на войника.

После отиде при шофьорската кабина – насочи късоцевния си ре-мингтън към руснака на дясната седалка и стреля, без да му мигне окото.

Бум.

Шофьорът изненадано се обърна и в същия момент Черния рицар – без да му обръща внимание – изби предното стъкло от рамката, провря се през него и скочи в каросерията на третия пикап.

Там бе Заманов.

Докато Нйт избиваше хората му, той се хвърли да се прикрие. Неколцина руснаци се опитаха да отговорят на огъня, ала противникът им беше прекалено бърз, прекалено гъвкав, прекалено опитен. Все едно предугаждаше действията им, дори реда, в който щяха да стрелят.

На път за шофьорската кабина Нйт зърна майора да се крие зад таблото, но го видя само за миг и тъй като главната му цел бе да се придвижи напред, обратно при Скофийлд, не спря да убие руснака. Убиваше само онези, които се изпречваха на пътя му.

Черния рицар скочи в каросерията на втория пикап.

Скофийлд шофираше първия – в който вече имаше само приятели и нито един враг.

В далечината пред себе си виждаше бяла точица – края на тунела.

Майка се прехвърли на предната дясна седалка.

– Плашило! Кой са тия, по дяволите? И кой е оня тип в черно?

– Не знам – извика в отговор Скофийлд.

Погледна в огледалото и видя Алоишъз Нйт да изскача върху капака на пикапа непосредствено зад тях.

– Но, изглежда, е единственият, който не се опитва да ме убие.

– Може би иска да те убие по-късно – обади се от каросерията Книга II. – Предлагам да му избягаме.

– Съгласна... – започна Майка, но замълча.

Наближаваха края на тунела.

През малкия квадратен отвор нахлуваше яркочерна светлина.

Дотам оставаха около двеста метра.

Онова, което я беше накарало да млъкне обаче, бе огромната

машина, появила се във въздуха пред тунела.

Реактивен изтребител.

Черен Су-37, увиснал точно пред изхода.

Гледан отпред, със своя остър нос и наклонени надолу криле, под които висяха ракети, Су-37 приличаше на гигантски зъл ястреб, *вперил очи право в тях*.

Зад Скофийлд се чу тежко тупване – Найт скочи в каросерията и се приближи към тях.

– Всичко е наред, той е с нас – кимна Черния рицар към изтребителя.

После натисна един бутон на предпазителя на китката си и включи радиостанцията си.

– Аз съм, Руфъс! Излизаме навън, по петите ни следват три противникови коли. Имам нужда от сайдуиндър. Само един. Цели се ниско и надясно, разстояние двеста метра. Точно като в Чили миналата година.

– Ясно, шефе – разнесе се дълбок глас в слушалката му.

– Може ли? – Найт кимна към волана.

Скофийлд му го отстъпи.

Черния рицар незабавно силно завъртя кормилото и доближи пикапа към лявата стена на тунела.

Пикапът застърга покрай нея и... изхвърча нагоре и неочаквано се понесе под наклон четирийсет и пет градуса: движеше се с две колела по земята и с другите две по самата стена.

– Готово, Руфъс! Давай! – извика в микрофона на китката си Найт.

От дясното крило на висящия черен изтребител моментално се стрелна хоризонтален стълб дим и ракетата „Сайдуиндър“ с екот полетя с огромна скорост в тунела.

От гледна точка на Скофийлд, тя се движеше близо до лявата стена, бързо и ниско се приближаваше преди...

... фюют!...

... да профучи под наклонения под четирийсет и пет градуса пикап и да се заби в колата зад тях.

Експлозията разтърси прохода. Първият пикап на руснаците беше взривен на милион парчета. Двата след него не можеха да направят нищо друго, освен да се блъснат в останките му и да спрат.

В същото време пикапът на Скофийлд изхвърча на ярката слънчева светлина и се озова на обширно равно пространство, изсечено в планинския склон. По-нататък – точно под висящия изтребител – се спускаше тристаметрова пропаст.

Найт се обърна към Майка.

– Кога ще пристигнат бомбардировачите?

Тя си погледна часовника.

– След трийсет секунди.

– Дмитрий ще пострада. – Той вдигна китката към устата си. – Руфъс, чакай ни на следващата площадка надолу по склона. – Черния рицар погледна Скофийлд. – Водя трима пътници, включително нашия човек.

– Проблеми?

– Не, тоя път мина съвсем спокойно – отвърна Найт.

След трийсет секунди аеродинамичният сухой кацна сред облаци прах на друга площадка по опасния планински път. Равна и кръгла, тя приличаше на естествена писта, издадена от скалистия склон.

Пикапът на Скофийлд спря до нея.

Точно в този момент един С–130 „Херкулес“ хвърли шесттонна бомба. Насочвана от лазерния диод на Гант, тя полетя към вентилационните шахти на мината.

Прецизната насочваща система работеше идеално.

Бомбата се устреми към земята и достигна максимална скорост. Перките ѝ контролираха траекторията на полета и гигантското оръжие изчезна във вече отворения комин на мината.

Едно...

Две...

Три...

Експлозия.

Планината се разтърси.

От дълбините на мината се надигна мощен екот.

Застанал до двуместната кабина на самолета, Скофийлд тъкмо помагаше на Майка да се качи и трябваше да се хване за стълбичката, за да не падне.

Погледна нагоре към планинския връх – към покриващия го сняг – и ахна:

– О, не! Лавина...

После бързо погледна към пътя – тъкмо навреме, за да види две приведени фигури да се измъкват пеш от тунела само миг преди от

изхода да изригне въздушна ударна вълна и да изхвърли смачканите останки от пикапите на скорпионите.

Трите коли изхвърчаха от ръба на горната площадка, полетяха хоризонтално в небето покрай двете прегърбени фигури и пропаднаха в тристаметровото дере.

И тогава някъде над Скофийлд се разнесе зловещ тътен.

Огромното количество сняг на планинския връх се движеше, скърцаше, започваше да се...

Плъзга.

– Бързо! – извика Скофийлд и се покатери по стълбичката.

Плъзгащата се маса сняг бързо набираше скорост.

– В оръжейния отсек! – нареди Найт.

Книга и Майка се провряха през кабинката и се вмъкнаха в тясното пространство зад нея: оръжеен отсек, превърнат в... затворническа килия.

– Влизайте! – изкрещя иззад тях Черния рицар. – Идвам с вас!

И се промуши при тях. Скофийлд скочи в кабината последен, вмъкна се на задната седалка и погледна нагоре.

Вертикално плъзгащият се сняг беше придобил вида на унищожителна океанска вълна: страховити бели експлозии, предшествващи цялата тежест на лавината.

– Руфъс! – извика Найт.

– Вече излитаме, шефе! – Здравенякът на предната седалка натисна дроселите и изстребителят се издигна.

– По-бързо... – каза Скофийлд.

Лавината се спускаше към тях, бучеше, разбиваше, смазваше.

Самолетът се издигна по-високо, за миг увисна във въздуха, после прелетя над ръба на скалата точно в момента, в който лавината профуча покрай него – падащата снежна стена с оглушителен рев погълна площадката на една хапка, подмина черния изстребител и изчезна в бездната долу.

– За малко! – въздъхна Найт.

След три минути аеродинамичният Су-37 кацна откъм афганистанската страна на планината на около километър и половина от яка на Скофийлд.

Скофийлд, Найт, Книга и Майка скочиха на земята още докато пилотът – огромен мъж с буйна брада, когото Черния рицар представи

просто като „Руфъс“ – гасеше двигателите.

Капитанът се отдалечи на няколко крачки, за да събере мислите си. Този ден се бяха случили много неща и искаше да проясни главата си.

Слушалката му изпраща.

– Аз съм, Плашило, Феърфакс. Чуваш ли ме?

– Да.

– Слушай, имам нещо за теб. Някои факти за ония хора от ЦМПТЧ в твоя списък и нещо голямо за тоя Черен рицар, главно от списъците на ФБР и СРС с най-търсените престъпници. Имаш ли малко време?

– Да.

– Господи, Плашило, това с Черния рицар е кофти работа...

Дейв Феърфакс седеше в кабинета си дълбоко под Пентагона, окъпан от светлината на компютърния екран. В източните щати беше четири сутринта, 26 октомври, и в сградата цареше тишина.

На екрана на Феърфакс имаше две снимки на Алоишъз Найт: първата показваше гладко избръснат усмихнат младеж в униформа на американските сухопътни сили. Втората бе размазана и направена отдалече: на нея Алоишъз Найт държеше по една пушка в двете си ръце и тичаше с всички сили.

– Слушай – започна да чете Феърфакс. – Казва се Найт, Алоишъз К. Найт, трийсет и три годишен, висок сто осемдесет и пет сантиметра и половина, тежи осемдесет и четири килограма. Очи: кафяви. Коса: черна. Отличителни белези: известно е, че носи огледални очила с кехлибарени стъкла поради зрителна аномалия, наречена остра дистрофия на ретината. Това означава, че ретините му са прекалено чувствителни към естествена светлина, откъдето идва и нуждата от тъмни очила...

Докато гласът на Феърфакс ехтеше в слушалката му, Скофийлд гледаше Найт, който стоеше при самолета с другите – с двете си пушки, жълтите очила и черната си бойна униформа.

– Служил в Отряд седем, който се смята за най-добрия в Делта, елит в елита – продължи Феърфакс. – Достигнал чин капитан, но през деветдесет и девета бил намерен за виновен в измяна срещу Съединените щати, след като провалил ръководената от него операция в Судан. Според разузнавателни източници Найт получил два милиона долара от местно звено на Ал Кайда, за да ги информира за предстояща американска атака срещу оръжейните им складове. В резултат на неговото

предупреждение загинали тринайсет оперативни работници от Делта. След това изчезнал, но след година и половина бил открит в Бразилия. Пратили отряд от шестима тюлени да го ликвидира. Найт ги избил до крак, после пратил главите им по пощата в тренировъчната база на тюлените „Коронадо“ в Сан Диего.

– Известно е, че работи като наемен ловец на глави – продължи Феърфакс. – Слушай внимателно. Явно застрахователните компании следят тия неща заради отвличанията. Лондонската фирма „Керингтънс“ го оценява като втория най-добър ловец на глави в света.

– Едва втория ли? А кой е най-добрият?

– Оня Ларкъм с позивна „Демон“, за когото вече ти разказах. Чакай малко, още не съм свършил с Найт. Според СРС през двехилядната година Найт е открил и убил дванайсет ислямистки терористи, които отвлекли дъщерята на руския вицепрезидент, отрязали й четири пръста и поискали откуп сто милиона долара. Найт ги открил в тренировъчен лагер на Ал Кайда в иранската пустиня, отишъл там, изравнил целия лагер със земята, взел момичето – без пръстите – и го върнал в Москва, без медиите изобщо да надушат нещо. В замяна, пише тук, руското правителство му дало... само слушай... повреден при изпитания изстребител Су-37, плюс право да зарежда във всяка руска база по света. Явно самолътът е известен в наемническите кръгове като „Черният гарван“.

– „Черният гарван“, а? – Скофийлд се обърна да погледне черния изстребител... и видя, че Алоишъз Найт се приближава към него.

– Казвам ти, Плашило, по-добре този човек да не те гони по петите.

– Късно – отвърна капитанът. – Той стои точно пред мен.

Скофийлд и Найт се върнаха при другите под „Черният гарван“.

Книга II и Майка се приближиха до капитана.

– Добре ли си? – тихо попита Майка. – Книга ми разказа какво се е случило в Сибир. Ще ме прощаваш за езика, Плашило, обаче какво става тук, мама му стара?

– Имах тежка сутрин и загинаха много хора – отвърна Скофийлд. – Имаш ли представа какво се е случило с Гант?

– За последен път я видях, когато се появиха ония скапаняци със зелените лазерни мерници и бях повалена върху конвейерната лента...

– Отвякоха я – каза мъжки глас зад Майка.

Беше Алоишъз Найт.

– Отвлече я ловецът на глави, известен като Демона Ларкъм, с хората си от ИО Осемдесет и осем.

– Откъде знаеш? – попита Книга II.

– Руфъс, кажи им. – Найт кимна на партньора си, исполински високия пилот.

Руфъс имаше рунтава брада, широко усмихнато лице и сериозни очи. Той леко се приведе, сякаш искаше да посмали над двуметровия си ръст, после заговори бързо и делово – до такава степен, сякаш ритъмът и интонацията на нормалната реч му бяха абсолютно чужди.

– След като спуснах Алоишъз по вентилационната шахта, отидох да го чакам при задния вход. Хвърлих аерозолна микродотова граната на площадката пред тунела – както ми нареди, шефе. После се отдалечих на километър и половина – пак според твоите инструкции. Пет минути преди всички да излезете от мината, на оная площадка кацна огромен хеликоптер „Чинук“ и два бойни хеликоптера „Линкс“. От тунела изскочиха два джипа и един пикап и се качиха по рампата на транспортния вертолет. После отлетяха по посока на Афганистан.

– Откъде знаеш, че Гант е била с тях? – попита Скофийлд.

– Направих снимки – просто отвърна Руфъс. – Алоишъз ми каза да снимам, ако се случи нещо необичайно, и аз го направих.

Докато исполинът говореше, Скофийлд го преценяваше с поглед. За човек, който можеше с невероятно умение да управлява модерен руски изстребител – нещо, за което се изискваха почти интуитивни познания по физика и аеродинамика, – речта му изглеждаше странно скована и пряма, сякаш директността му действаше успокоително.

Капитанът бе виждал хора като него: често най-талантливите пилоти (и войници) изпитваха огромни затруднения при контактите си с хора. Те бяха толкова съсредоточени в своята област, че обикновено не можеха да се изразяват или не забелязваха нюанси като ирония и сарказъм. Човек просто трябваше да проявява търпение към тях. Освен това трябваше да внимава техните колеги в армията да са също толкова търпеливи. Директни, но не и глупави хора. Да, в Руфъс имаше нещо повече от това, което се виждаше на пръв поглед.

Найт извади миниатюрен монитор от кабината на изстребителя и го показа на Скофийлд.

На дигиталните снимки се виждаха три коли, които излизаха от задния вход на мината и се качваха по рампата на очакващия ги транспортен хеликоптер „Чинук“.

Черния рицар увеличи няколко от фотографиите, които показваха първия джип.

– Обърнете внимание на двете бели кутии на дясната седалка – посочи той. – Медицински транспортни кутии. Две кутии: две глави.

После превключи на следващата снимка – размазан образ на пикап, движещ се зад двата джипа.

– Наблюдавайте каросерията – каза Найт. – Забележете, че всички хора на Ларкъм са облечени в черно. Един човек обаче... ето този... този без каска... носи пясъчна маскировъчна униформа на морската пехота.

И Скофийлд я видя.

Въпреки че снимката беше размазана и нефокусирана, той позна фигурата ѝ и късата ѝ руса коса.

Гант.

Просната в безсъзнание в каросерията на пикапа.

Кръвта му се вледени.

Най-добрият ловец на глави на света бе отвлякъл Гант.

На Скофийлд повече от всичко на света му се искаше да тръгне след нея...

– Не. Точно това е целта на Демона, капитане – прочел мислите му, каза Найт. – Не правете нищо прибързано. Знаем къде е тя. И Ларкъм няма да я убие. Трябва му жива, за да примами *вас*.

– Защо сте толкова сигурен?

– Защото така щях да постъпя аз – спокойно отговори Найт.

Скофийлд мълчаливо срещна погледа му. Все едно гледаше в огледало – Скофийлд с неговите сребристи огледални очила, скриващи белезите му, Найт с неговите жълти очила, скриващи болните му очи.

Вниманието на капитана привлече татуировката на подлакътницата на Найт. Тя изобразяваше разгневен белоглав орел и думите: СПИ С ЕДНО ОТВОРЕНО ОКО.

Скофийлд беше виждал този образ: на плакати, излезли скоро след 11 септември. На тях американският орел казваше: „Ей, терористи, спете с едно отворено око“.

Под орела на Найт имаше друг надпис: „БРАНДАЙС“. Скофийлд не знаеше какво означава това.

Той отново се обърна към другия мъж.

– Чувал съм за вас, господин Найт – каза капитанът. – Вашата вяроност не е нещо, с което можете да се похвалите. Предали сте своята част в Судан. Защо да смятам, че няма да предадете и мен?

– Не вярвайте на всичко, което четете във вестниците или в държавния архив на Съединените щати – отвърна Черния рицар.

– Това значи ли, че няма да ме убиеите?

– Ако исках да ви убия, капитане, вече щяхте да сте с куршум в мозъка. Не. Моята задача е да не позволя да ви убият.

– Да не позволите да ме убият ли?

– Вижте, капитане, не го правя, защото ви харесвам или защото смятам, че сте специален по какъвто и да е начин. За това ми плащат, при това добре. Наградата за главата ви е осемнайсет милиона и шестстотин хиляди долара. Уверявам ви, плащат ми доста повече от това, за да се грижа да не ви убият.

– Добре тогава – каза Скофийлд. – Кой ви плаща, за да ме пазите?

– Не мога да ви кажа.

– Можете, разбира се.

– Няма да ви кажа. – Найт дори не мигна.

– Но вашият работодател...

– ... не подлежи на обсъждане – прекъсна го Черния рицар.

Скофийлд избра друга тактика.

– Добре тогава, каква е причината за всичко това? Какво ви е известно за този лов на хора?

Найт сви рамене и се извърна.

Вместо него отговори Руфъс.

– Причините за лова на хора са всевъзможни, капитан Скофийлд. Залавяне и ликвидиране на шпионин, избягал с важна тайна. Залавяне и връщане на похитител, *получил* своя откуп – слушайте какво ви казвам, и дяволът не е толкова свиреп, колкото богаташа, искащ възмездие. Някои богати копелета предпочитат да ни платят два милиона долара, за да заловят изнасилвач, който им е взел един милион. Рядко обаче се случва списък на обща стойност десет милиона долара, камо ли почти двайсет милиона долара *на глава*.

– А какво знаете за този лов? – попита Скофийлд.

– Организаторът не е известен, нито причината за самия лов, но оценителят, един банкер от АЖМ-Суис, казва се Делакроа, има опит в такива неща – отвърна Руфъс. – А щом оценителят е редовен, повечето ловци на глави не се интересуват от причината за лова.

Той се обърна към Найт.

Черния рицар само наклони глава.

– Голям лов. Петнайсет жертви. Всички трябва да бъдат мъртви до дванайсет часа на обяд, нюйоркско време. Осемнайсет милиона и шестстотин хиляди долара на глава. Това прави общо двеста и осемдесет милиона долара. Каквато и да е, причината за организирането на този лов

струва над четвърт *милиард* долара.

– Казвате, че всички трябва да сме мъртви до дванайсет на обяд, нюйоркско време, така ли? – попита Скофийлд. За пръв път чуваше за времевите рамки на лова. Погледна си часовника.

В Афганистан беше 13:40. Това правеше 03:40 в Ню Йорк. Малко повече от осем часа.

Капитанът замислено замълча.

После рязко вдигна очи.

– След като ме открихте, господин Найт, какво предполагат инструкциите ви?

Черния рицар бавно кимна, впечатлен от зададения въпрос.

– Инструкциите ми са съвсем ясни. Отсега нататък трябва да ви защитавам.

– Но не са ви казали да ме държите в плен, нали?

– Не... – потвърди Найт. – Не са. Имам инструкции да ви оставя пълна свобода на действие – да ходите, където пожелаете, – но под моя закрила.

И с това Скофийлд разгада част от загадката.

Онзи, който плащаше на Найт да го пази, искаше не само Скофийлд да остане жив, но и да направи онова, което ловът трябваше да му попречи да направи.

– Казахте, че знаете къде е Гант. Откъде?

– От аерозолната микродотова граната, която Руфъс е хвърлил на площадката преди да пристигнат момчетата на Демона.

Скофийлд беше чувал за микродотите. Очевидно те бяха последното откритие в областта на нанотехнологиите.

Микродотите представляваха микроскопични силиконови чипове, всеки голям, колкото връх на игла, но с невероятен капацитет. Макар мнозина да бяха убедени, че микродотите ще са основа за ново поколение суперкомпютри – представете си течност, наситена със свръхмощни микродоти – в момента те се използваша главно от престижните производители на автомобили като проследяващи устройства: напръскваш шасито на ферарито си с наситена с микродоти боя и колата може да се проследи навсякъде по света. И никой автокрадец, колкото и упорит да е, няма да може да я отмъкне.

Хвърлената от Руфъс микродотова граната беше обгърнала площадката с аерозолен облак, съдържащ милиарди микродоти.

– Демона, хората му, колите и вашето момиче са покрити с микродоти – каза Найт. Той откачи от колана си малко навигационно

устройство, покрито със самоделни ключове и антени.

На екрана имаше карта на света. В района на Средна Азия се движеха няколко червени точки.

Групата на Ларкъм Демона.

– С това нещо можем да ги проследим до всяка точка на света – поясни Черния рицар.

Скофийлд се съсредоточи, опита се да подреди мислите си и да претегли възможностите, за да разработи план за действие.

– Първо трябва да открием каква е причината за всичко това – каза накрая той.

Капитанът извади списъка и за кой ли път го анализира. Майка и Книга II го прочетоха над рамото му.

– Мосад – видяла едно от имената, промълви Майка:

11. РОЗЕНТАЛ, Бенямин И.	Израел	Мосад
--------------------------	--------	-------

– Какво искаш да кажеш? – попита Скофийлд.

– Оня Завахири каза нещо за Мосад в мината преди да изгуби главата си. Той беше побъркан, викаше, че се бил спасил от съветските експерименти в някакъв лагер, после от американските ракетни удари през деветдесет и осма. Накрая каза, че в Мосад знаели за неуязвимостта му, защото много пъти се били опитвали да го убият.

– Мосад... – замислено повтори Скофийлд и включи сателитната си радиостанция. – Още ли си на линия, Феърфакс?

– И ще съм на линия, докато има кафе – разнесе се отговорът.

– Провери имената Хасан Мохамед Завахири и Бенямин И. Розентал.

– Един момент – каза младежът. – Добре, открих нещо. От някакви сведения, разменени между американското и израелското разузнаване. Майор Бенямин Ицхак Розентал е „каца“ на Хасан Завахири, с други думи, той води неговото дело, наблюдава го. Розентал работи в Хайфа, но изглежда, че вчера е бил пратен в лондонското бюро на Мосад.

– В Лондон ли? – попита Скофийлд.

В ума му започваше да се оформя план.

И изведнъж отново се почувства жив.

Цяла сутрин изоставаше и само реагираше – сега ставаше активен.

– Книга, Майка, какво ще кажете да посетим майор Розентал в Лондон? Да видим дали той не може да хвърли светлина върху тази ситуация.

– С удоволствие – отвърна Майка.

– Естествено – присъедини се Книга II.

Алоишъз Найт нехайно и безразлично следеше разговора им.

– А, Плашило – обади се Феърфакс. – Щях да го спомена по-рано, обаче нямах възможност. Спомняш ли си онзи доклад на Центъра за медицински проучвания? Е, оттук не мога да го получа. Преди два месеца е бил изтрит от архива на ЦМПТЧ. Архивен екземпляр има в някакъв склад в Аризона, но иначе всички други копия са унищожени. Обаче открих нещо за двамата му автори, ония двама души от твоя списък, които са работили в Центъра за медицински проучвания: Никълсън и Олифант – продължи той. – Никълсън се е уволнил преди две години и сега живее в някакъв старчески дом за ветерани във Флорида. Но Олифант е напуснал ЦМПТЧ едва миналата година. Сега е главен лекар в спешното отделение в болницата „Сейнт Джон“ във Вирджиния, недалеч от Пентагона.

– Нима? Господин Феърфакс, искате ли за един ден да станете старши офицер? – попита Скофийлд.

– Готов съм на всичко, само да се измъкна от този кабинет, приятел. Шефът ми е най-големият гадняр на света.

– Когато имаш възможност, иди в „Сейнт Джон“ и си поговори с доктор Олифант.

– Готово. – Феърфакс се изключи.

– Ами ти? – попита Майка капитана. – Няма да останеш с тоя ловец на глави, нали? – Тя стрелна Найт със смразяващ поглед. Черния рицар само вдигна вежди.

– Той казва, че мога да отида където пожелая. Само трябвало да ме пази.

– Тогава къде отиваш? – обади Книга II.

Скофийлд присви очи.

– При източника на този лов. В онзи френски замък.

– И какво ще направиш? Ще почукаш на вратата, така ли?

– Не. Ще си поискам наградата.

– Каква награда? – изненада се Майка. – Хм, не че те подстрекавам, обаче не ти ли трябва... глава... за да получиш наградата?

– Точно така – потвърди Скофийлд, като гледеше модифицираното навигационно устройство на Найт, миникомпютъра, изобразяващ напредването на Демона. – И знам точно откъде да я взема. И в същото време ще спася Гант.

ТРЕТА АТАКА

26 октомври, 11:50 (френско време)

ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 05:50

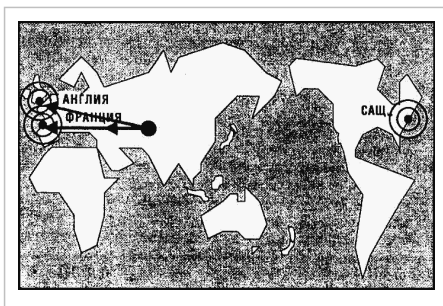
През следващите петдесет години населението на Земята ще се увеличи от пет и половина на над девет милиарда... Деветдесет и пет процента от това увеличение ще е в най-бедните райони на света.

Робърт Д. Каплан. Настъпващата анархия. Винтидж, Ню Йорк, 2001.

„Лагерът на светците“, романът на Жан Распай от 1972 г. за нашествието на бедстващи хора от Третия свят във Франция... изглежда, е пророчески... През XIX в. Европа завладяла и колонизирала Африка. През XXI в. Африка завладява и колонизира Европа.

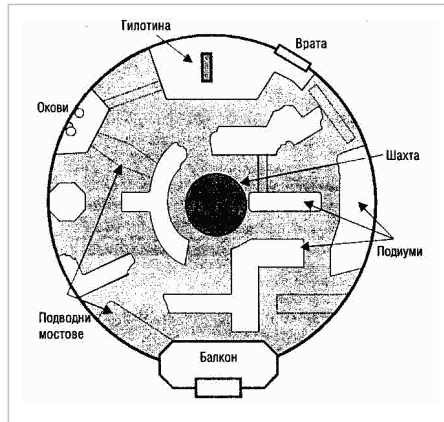
Патрик Дж. Бюканън. Гибелта на Запада. Сейнт Мартинс Прес, Ню Йорк, 2002.

ФРАНЦИЯ/АНГЛИЯ/САЩ

„ЯМАТА НА АКУЛИТЕ“ КРЕПОСТТА ДЪО ВАЛОА,
ФРАНЦИЯ

Берлин, Германия
22 октомври, 23:00

10. ПОЛАНСКИ, Деймиън Дж.	САЩ	СРС
---------------------------	-----	-----

Обичаше да чука момичетата изотзад, да тласка като пневматичен чук и да надава каубойски викове. И си падаше по дупета. Харесваше двайсетинагодишните със стегнати задничета.

Тя беше научила тези факти от берлинските проститутки, чиито услуги той често използваше.

Кариерата на Деймиън Полански бе виждала и по-добри дни.

Специалист по Източния блок по време на Студената война, сега той работеше в берлинското оперативно бюро на СРС и от ден на ден все повече старееше и губеше позициите си. Големите му успехи през осемдесетте години – бягството на Карманов, откриването на съветските архиви „Кобра“ – отдавна бяха забравени от разузнавателно управление, което не плащаше с любов за минали заслуги.

Старо куче в нов свят.

Тя с лекота привлече вниманието му. Не беше трудно. Имаше смайващ вид – дълги стройни крака, мускулести плещи, малки, идеално оформени гърди и страхотни евразийски очи.

Снежната царица, така ѝ викаха някои.

Стоеше на бара срещу неговото сепаре. Изпусна чантичката си и се наведе да я вдигне, като му показва какво има под черния си минижуп от

изкуствена кожа. Не носеше бикини.

След четирийсет и пет минути той я помпеше изотзад в една хотелска стая и викаше:

– Дий, маце! Дий!

След пет минути, когато вече бе изтощен, тя му преряза гърлото с къс самурайски меч.

После му отрязва главата.

Бейрут, Ливан

23 октомври, 21:00

7. НАЗАР, Юсеф М.	Ливан	ХАМАС
-------------------	-------	-------

Свидетелите биха заявили, че това е един от най-професионалните удари, който са виждали в Бейрут – което означаваше много.

Видяха Юсеф Назар, висш командир от ХАМАС, известен с това, че е получил подготовка в Съветския съюз, да влиза в жилищния блок.

Точно в този момент два леки автомобила спряха пред входа и от тях наизскачаха осем командоси, които се втурнаха в сградата. Единият носеше бяла кутия с бял кръст отстраня.

Всички свидетелски показания бяха единодушни за едно: във вечерния мрак лазерните мерници на автоматите на войниците излъчвали призрачнозелена светлина.

После убийците внезапно изскочили навън и с писък на гуми изчезнали.

Тялото на Юсеф Назар било открито по-късно, проснато на пода в апартамента му. Главата липсвала.

Старчески дом за ветерани „Сидър Фолс“

Маями, Флорида

24 октомври, 07:00

8. НИКЪЛСЪН, Франсис К.	САЩ	ЦМПТЧ
-------------------------	-----	-------

Сестрата на регистратурата не можеше да знае, че той е убиец.

Когато го попита „Какво обичате?“, той учтиво отговори, че е от мургата и идва да прибере органите на починал обитател на „Сидър Фолс“.

Мъжът бе висок и слаб, с много тъмна кожа и високо чело.

Неколцина свидетели биха го описали като „африканец“. Не знаеха, че в световната общност на ловците на глави го познават под съвсем друго име: Зулуса.

Облечен в бяла манта, той спокойно прекоси дома с бяла кутия за органи в ръка.

Бързо откри стаята и завари стареца, Франк Никълсън, да спи на леглото си.

Без да губи нито миг, Зулуса извади изпод мантата си мачете и...

Полицията откри колата му след два часа, зарязана на паркинга на летището.

Дотогава обаче Зулуса седеше в първа класа на самолет на „Юнайтид Еърлайнс“, пътуващ за Париж. Бялата кутия за органи бе на седалката до него.

Отсъствието на Франк Никълсън от старческият дом се чувстваше. Той беше популярен човек, добродушен и отзивчив.

И ръководството го обичаше. Тъй като бе лекар, Никълсън беше спасил не един възрастен обитател на дома, припаднал на игрището за голф.

Странно обаче, за разлика от мнозина други, той никога не бе говорил за миналото си.

Когато го питаха, отговаряше, че е бил научен работник в Центъра за медицински проучвания и тилова част във Форт Детрик, където „просто правех медицински изследвания за въоръжените сили“. Преди година се бе уволнил.

И после бе настъпила вечерта, в която убиецът беше дошъл, за да му отреже главата.

Крепостта дьо Валоа

26 октомври

11:50 местно време (05:50 ИСВ САЩ)

Винаги бе обичал анархията.

Харесваше му идеята за нея, самата концепция: пълната и абсолютна загуба на контрол – общество без ред.

Особено обичаше начина, по който хората – обикновените хора, средните хора, нормалните хора – реагираха на това.

Когато се срутваша футболни стадиони, те се изпотъпкаха.

Когато имаше земетресения, плячкосваха.

По време на анархични епизоди по време на война – Нанкин, Ми Лай, Сталинград – изнасилваха и осакатяваха ближните си.

Телеконференцията с другите членове на Съвета щеше да започне след десет минути, което даваше на член №12 достатъчно време да се отдаде на страстта си към анархия.

Казваше се Джонатан Килиън.

По-точно Джонатан Джеймс Килиън III. На трийсет и седем години той бе най-младият член на Съвета.

Роден в разкош, Килиън беше високомерно същество, свикнало да получава всичко, каквото пожелае. Освен това имаше студен поглед, който можеше да накара и най-опърничавия му конкурент да се замисли. Това бе важна дарба, подсилвана от необикновена особеност на лицето му: едното око на Джонатан Килиън беше синьо, а другото – кафяво.

Той притежаваше трийсет и два милиарда долара и чрез лабиринт-на мрежа от компании бе собственик на крепостта дьо Валоа.

Килиън никога не беше харесвал член №5.

Макар и безмерно богат благодарение на получената си в наследство тексаска петролна империя, №5 не блестеше с интелект и имаше склонност към внезапни избухвания. Петдесет и осем годишен, той продължаваше да е глезено мамино детенце. Освен това упорито опонираше на идеите на Килиън по време на заседанията на Съвета.

В момента обаче член №5 стоеше в просторен каменен зандан на най-долния етаж на крепостта дьо Валоа, дълбоко в каменния търбух на замъка, придружаван от четирима свои помощници.

Занданът се казваше Ямата на акулите.

Дълбок пет метра, с вертикални каменни стени, той беше идеално кръгъл и имаше диаметър петдесетина метра. Из него бяха пръснати високи каменни подиуми. Едно нещо в него бе ясно: щом човек попадне-ше вътре, бягството бе невъзможно.

В средата на ямата имаше вертикална шахта с диаметър три метра, която стигаше до океана.

Започваше приливът и водата в шахтата бързо се покачваше, изливаше се в по-широката „яма“, изпълваше я, превръщаше пръснатите тук-там подиуми в каменни островчета – за огромен ужас на член №5 и

неговите помощници.

Страхът им се усилваше от двата тъмни силуета, които можеха да се видят точно под повърхността – търпеливо кръжащи в очакване водата да се покачи, – силуети с гръбни перки и остри като куршуми глави.

Две големи тигрови акули.

Освен всичко това Ямата на акулите имаше още няколко особености, които си струва да отбележим.

Първо, балкон, разположен от южната страна. Знаеше се, че преди революцията френските аристократи провеждали гладиаторски боеве в занданите си, обикновено изправяйки селяните си едни срещу други или в по-сложните зандани като този в крепостта дьо Валоя – селяни срещу зверове.

Втората особеност на Ямата на акулите можеше да се открие в най-големия каменен подиум до северната стена. Върху него се издигаше ужасяващо устройство: петметрова гилотина.

Висока и страховита, гилотината беше поставена там от самия Джонатан Килиън. В основата ѝ имаше груб дръвник с отвори за главата и ръцете. Скосеният нож на гилотината се вдигаше с манивела. Освобождаваше го обикновен лост.

Килиън бе вдъхновен от действията на японските войници по време на обсадата на китайския град Нанкин през 1937 година.

През онези три героични седмици японците бяха подложили китайците на неизразими мъчения. Бяха убити над триста и шейсет хиляди души. Разказваха се ужасии за войници, които провеждали състезания по обезглавяване или още по-страшно, давали на бащите избор – или да изнасилват родните си дъщери, или да гледат как ги изнасилват. А също на синовете – или да правят секс с родните си майки, или да умрат.

Това заинтригува Килиън. Обикновено китайците взимали достойното решение и избирали смъртта пред извършването на такива отвратителни неща.

Но някои постъпвали иначе.

И тъкмо това забавляваше Килиън. Докъде са готови да стигнат хората в стремежа си към самосъхранение.

И затова бе накарал да поставят гилотината в Ямата на акулите.

Тя беше предназначена да дава на жертвите подобен избор.

Да ги сполети ужасна смърт, като се оставят на милостта на тигровите акули, или да умрат бързо и безболезнено от собствената си ръка на гилотината.

Понякога, когато в ямата имаше няколко души (както днес),

Килиън им предлагаше фаустовска сделка: „Убийте шефа си на гилотината и ще освободя останалите“. „Убийте тази истерично пищяща жена и ще освободя останалите“.

Естествено никога не освобождаваше никого. Но пленниците не го знаеха и в повечето случаи самите те умираха с окървавени ръце.

Петимата в ямата отчаяно дращеха по стените. Прииждащата вода бързо се покачваше.

Една от помощничките на №5 успя да се покатери донякъде по стената – използваше тясна каменна опора, – но един здравеняк бързо я дръпна долу, защото видя в опората своя шанс за оцеляване.

Килиън с огромен интерес ги наблюдаваше от южния балкон.

„Един от тези хора струва двайсет и два милиарда долара – помисли си той. – Другите печелят по около шейсет и пет хиляди годишно. И все пак в момента всички са абсолютно равни.“

„Анархията – каза си Килиън. – Великата изравнителка.“

Скоро водата достигна метър и половина – до гърдите – и двете тигрови акули мълниеносно навлязоха в ямата. Отначало хората се спасяваха върху каменните острови, но след малко и те бяха залети.

Петима души. Две акули.

Грозна гледка.

Акулите нападаха безпомощните хора – блъскаха ги във водата, повличаха ги под повърхността, разкъсваха ги. Кръв оцвети клокочещите вълни.

След като и втората акула довърши първата си жертва в кървава пясна, двете помощнички се убиха една друга на гилотината.

Както и самият №5.

За да не бъде изяден от акулите, той предпочете сам да си отсече главата.

После всичко свърши и прииждащата вода погълна подиума с гилотината, изличи уликите, акулите погълнаха обезглавените трупове и Джонатан Килиън III се обърна и тръгна към офиса си за обедната телеконференция.

Лица на телевизионни екрани, монтирани на стените.

Лицата на другите членове на Съвета, включващи се от различни точки по света.

Килиън зае мястото си.

Преди пет години беше наследил огромната империя на баща си – лабиринт от компании, известен като „Аксън Корпорейшън“. Освен всичко останало, империята произвеждаше ескадрени миноносци и ракети с голям обсег на действие за американските ВС.

През всяка от трите години след бащината си смърт Джонатан Килиън петкратно бе увеличавал годишните приходи на „Аксън“.

Скоро след това получи официална покана да се включи в Съвета.

– Член номер дванайсет – обърна се към него председателят. – Къде е член номер пет? Отседнал е при вас, нали?

Килиън се усмихна.

– Разтегна си мускул в басейна. В момента личният ми лекар го преглежда.

– Всичко готово ли е?

– Да – отвърна Килиън. – Корабите от „Корморан“ са заели позиции по целия свят, оръжията им са в готовност. Миналата седмица труповете бяха доставени в Америка и моята лаборатория в Норфолк щедро беше оплискана с тяхната кръв – в очакване на американските инспектори. Всички системи са в готовност и очакват сигнала.

Килиън замълча за миг. И направи решителната крачка.

– Естествено, господин председателю – прибави той, – както вече казах, още не е късно да направим още една стъпка...

– Член номер дванайсет – остро го прекъсна председателят. – Курсът на действие е приет и няма да се отклоним от него. Съжалявам, но ако още веднъж повдигнете този въпрос, ще ви бъде наложено наказание.

Килиън сведе глава.

– Както желаете, господин председателю.

Наказанието на Съвета бе нещо, което трябваше да се избягва.

През петдесетте години Джоузеф Кенеди беше изгубил двама от известните си синове за неподчинение на нареждането на Съвета да прекрати деловите си отношения с Япония.

През трийсетте години бебето на Чарлз Линдбърг бе отвлечено и убито, докато самият Линдбърг беше подложен на клеветническа кампания, твърдяща, че е почитател на Адолф Хитлер – само защото се бе възпротивил на заповедта на Съвета да *не* къса деловите си отношения с нацистите.

От по-ново време датираше случаят с наглия борд на „Енрън“. И всеки знаеше какво се е случило с него.

Телеконференцията напредваше. Джонатан Килиън запази

мълчание.

Смяташе, че по този въпрос е по-наясно с нещата от Съвета.

Зимбабвийският експеримент – негова идея – категорично го беше доказал. След десетилетия на икономически репресии от страна на европейците бедните африканци бяха престанали да се интересуват от правото на собственост на белия човек.

И докладът „Хартфорд“ за глобалното увеличаване на населението – и *намаляването* на населението на Запада – само още повече потвърждаваше неговата позиция.

Но сега не бе моментът да спори.

Официалната работа на телеконференцията приключи и неколцина членове на Съвета останаха в ефир, за да си поговорят.

Килиън само ги наблюдаваше.

Един от тях казваше:

– Съвсем наскоро купих правото на сондиране точно за един милиард. Казах им: „Вземете го, иначе се отказвам“. Тъпите африкански правителства просто нямат избор...

Председателят се смееше:

– Онзи ден се натъкнах на оная Матенкор у Спенсърови. Определено е агресивна кобилка. *Пак* попита дали ще обмисля кандидатурата ѝ за членство в Съвета. Казах ѝ: „Колко имате?“ „Двайсет и шест милиарда“ – отвърна тя. „А вашата компания?“ „Сто и седемдесет милиарда.“ И аз ѝ викам: „Е, това е достатъчно, естествено. Какво ще кажете: ако сега ми направите свирка в мъжката тоалетна, ще ви приемем.“ И тя изхвърча навън!

„Динозаври – помисли си Килиън. – Старци. Стари идеи. От най-богатите бизнесмени на света би трябвало да се очаква повече“.

Той натисна един бутон, прекъсна сигнала и всички телевизори по стените угаснаха.

*Въздушното пространство над Турция
14:00 местно време (06:00 ИСВ САЩ)*

Микродотите, които бяха полепнали по ИО–88 на Демона Ларкъм, разказваха странна история.

След като бе напуснала въгледобивната мина „Карпалов“, групата бе отлетяла за едно контролирано от британците летище в Кундуз – факт, който незабавно задейства аларма в главата на Скофийлд.

Защото това означаваше, че в този случай Ларкъм работи с безмълвното одобрение на британското правителство.

„Лош признак“ – помисли си капитанът, докато се носеше в небето на задната седалка на „Черния гарван“. Значи британците знаеха какво става...

На летището в Кундуз хората от ИО–88 се бяха разделили на две групи, едната от които отлетя по посока на Лондон, а другата – към северозападното крайбрежие на Франция.

Самолетът, който летеше за Лондон – новичък „Гълфстрийм IV“, – бързо се отдалечаваше от втория, тромава товарна машина С–130J „Херкулес“ на Кралските военновъздушни сили.

В момента изстребителят на Найт се движеше успоредно на самолетите на Ларкъм, като използваше стелт способностите си.

– Типична тактика за Демона – отбеляза Черния рицар. – Да раздели хората си на група за доставка и ударен отряд. Праща ударния отряд да ликвидира следващата жертва, а групата за доставка носи главите на уреченото място.

– Изглежда, ударният отряд отива в Лондон – каза Скофийлд. – Търсят Розентал.

– Най-вероятно – съгласи се Найт. – Какво ще правите?

Капитанът не можеше да мисли за нищо друго освен за Гант.

– Искам херкулеса – отвърна той.

Найт натисна няколко клавиша на компютърния пулт.

– Добре, влизам в техния компютър. След деветдесет минути самолетът им трябва да зареди над Западна Турция.

– Откъде излита зареждащият самолет? – попита Скофийлд.

– Точно след четирийсет и пет минути от британската военновъздушна база „Акотири“ на Кипър трябва да излети аеротанкер ВС–10.

– Добре. Книга и Майка, Руфъс ще ви закара в Лондон. Намерете Бенямин Розентал преди ударния отряд на Ларкъм.

– Ами ти? – попита Майка.

– С капитан Найт слизаме на Кипър.

След четирийсет и пет минути един британски ВС–10 „Викърс“ излетя от островната си писта на Кипър.

Четиричленният му екипаж изобщо не подозираше, че в товарния отсек се возят двама пътници без билет – Шейн Скофийлд и Алоишъз

Найт. Руфъс ги беше свалил под активирана стелт завеса в плитчините на пет километра от базата.

От своя страна, Руфъс, Майка и Книга II незабавно бяха продължили с „Черния гарван“ по пряк път за Лондон.

Скоро аеротанкерът се носеше през турското въздушно пространство успоредно с пристигачия от Афганистан Херкулес на КВВС.

Танкерът мина пред него и се издигна малко по-нависоко. После спусна маркуч от задния си край. Маркучът беше дълъг седемдесетина метра и завършваше с кръгла стоманена „котва“, която щеше да се закачи за другия самолет.

Управяван от оператор, лежащ по корем в стъклен отсек в задната част на аеротанкера, маркучът се насочи към хоризонталната тръба на резервоара на херкулеса.

Въздушният балет вървеше идеално.

Операторът спусна маркуча, вкара го в тръбата и горивото потече към херкулеса.

Докато ставаше всичко това, Найт започна да зарежда своя пистолет „Х & К“ със странни наглед деветмилиметрови патрони, обозначени с оранжеви пръстени.

– Газови патрони – поясни той. – Най-добрите приятели на момчетата от Делта. По-добри са от куршумите с кухи върхове. Влизат в целта и избухват.

– Избухват ли?

– Да, разкъсват човек на две. Искаш ли?

– Не, благодаря.

– Вземи за всеки случай – каза Найт и изсипа няколко оранжеви патрона в една кесия, закачена на ремъците на Скофийлд. – Ако размислиш.

Скофийлд кимна към якето на другия мъж, от което висяха странни устройства – акваланг, минигорелка, катераческо снаряжение. Разпозна сред тях дори съвсем малък чувал за трупове.

– Това *чувал за трупове* ли е?

– Да. Марков, тип три – потвърди Найт. – Съветски е. Досега никой не е произвеждал по-добър.

Скофийлд кимна. Марков, тип три беше химически чувал за трупове. Беше с двойно подсилени американски ципове и многопластови найлонови стени и в него спокойно можеше да се съхранява труп, инфектиран с най-страшни зарази: чума, химическо оръжие, дори свръхнажежен радиоактивни отпадъци. Руснаците бяха използвали много такива в

Чернобил.

Най-много обаче го заинтригува катераческото снаряжение. Разбиха защо ловец на глави може да носи чувал за трупове, но това?

Най-голямо впечатление му направиха малките щипки, които катерачите забиваха в тесни цепнатини. Мощните пружини на щипките ги разтваряха, здраво ги закрепваха за цепнатините и катерачите можеха да прокарват през тях въжета, които издържаха тежестта им. Скофийлд се зачуди за какво може да ги използва един наемник.

– Въпрос – каза той. – За какво са ти щипките?

Найт небрежно сви рамене.

– За катерене по стени. По сгради.

– За нещо друго? – попита Скофийлд. „Например мъчения.“

Черния рицар издържа погледа му.

– Намират... и други приложения.

Когато зареждането почти приключи, Скофийлд и Найт скочиха.

– Ти вземи оператора – каза Найт и извади втори деветмилиметров пистолет. – Аз ще се заема с екипажа в кабината.

– Ясно – отвърна Скофийлд и бързо прибави: – Найт, прави на херкулеса каквото искаш, но гледай да не убиваш никого.

– Какво? Защо?

– Тези хора не са направили нищо.

Найт се намръщи.

– Уф, добре де...

– Благодаря.

И тръгнаха.

С петнайсетте заоблени илюминатора на кабината си товарният самолет С-130 осигуряваше на пилотите изключителна видимост и в момента двамата пилоти на британския херкулес виждаха птичия заден край на ВС-10 високо над себе си. Дългият маркуч се спускаше от него като опашка и влизаше в тръбата точно над кабината.

Стотици пъти бяха зареждали така. Щом двата самолета се свържеха, екипажът превключваше на автопилот и се съсредоточаваше върху датчиците, вместо да наблюдава смайващата гледка навън.

И навярно тъкмо затова двайсет и две минути след началото на зареждането двамата не забелязаха една облечена в черно фигура, която профуча по дължината на маркуча като каскадьор самоубиец и

илюминаторите на кабината избухнаха под унищожителния огън.

Гледката наистина беше зрелищна.

Два исполински самолета, летящи в синхрон на височина шест хиляди метра, свързани с дълъг маркуч...

... и една човешка фигурка, спускаща се по маркуча с една ръка и стреляща с пистолет „X & K“ с другата по кабината на херкулеса!

Двамата пилоти на херкулеса паднаха сред град от разбити стъкла.

В кабината нахлу вятър. Ала автопилотът задържа самолета под контрол.

Алоишъз Найт с невероятна скорост се плъзгаше по маркуча, увиснал на прехвърления през него предпазен колан. Лицето му беше скрито под кислородна маска; на гърба си носеше ултракомпактен десантен парашут МС1–7.

Тъй като тръбата на резервоара се намираще точно над кабината, Найт прелетя право през разбитите илюминатори и се приземи в брулената от вятъра пилотска кабина.

Включи радиостанцията си и предаде:

– Добре, Плашило, идвай!

След секунди втора фигура – също с кислородна маска и малък десантен парашут – се спусна по маркуча и изчезна в зейналите прозорци на херкулеса.

Всички пътници се обърнаха – осем облечени в черно командоси, двама мъже в костюми и двама пленници, – сепнати от разнеслия се от пилотската кабина ужасен трясък, последван от рева на нахлуващия въздух.

Осмината командоси бяха от групата за доставка на ИО–88. Двамата мъже в костюми нямаха имена, а само баджове с емблемата на МИБ, британското разузнаване.

Двамата пленници бяха старши лейтенант Елизабет Гант – Лисица и генерал Ронсън Х. Уайцман от корпуса на морската пехота, заловени от силите на Демона в Афганистан.

Точно преди началото на въздушната атака Гант бе дошла в съзнание – и видя, че е сложена седнала в просторния Херкулес със завързани с меки белезници ръце зад гърба.

На няколко метра от нея лежеше проснат по гръб Ронсън Уайцман – един от най-старшите офицери в цялата морска пехота, – завързан

върху предния капак на джип, сякаш разпнат хоризонтално, с китки, заключени за страничните огледала.

Десният ръкав на униформата му беше разкъсан и ръката му бе стегната с гумен турникет.

От двете страни на генерала стояха двамата мъже от МИ6. Гант се свести тъкмо когато по-ниският изтегляше иглата на спринцовка от ръката на Уайцман.

– Да почакаме няколко минути – каза по-ниският британец.

Генералът повдигна глава. Очите му бяха изцъклени.

– Здравейте, генерал Уайцман – усмихна се по-високият разузнавач. – Препаратът, чието въздействие изпитвате в момента, е известен като ЕА шестстотин и седемнайсет. Сигурен съм, че човек с вашия чин е чувал за него. Това е невродезинхибитор – опиат, който забавя отделянето на невротрансмитера „ГАБА“ в мозъка ви, опиат, който ще ви накара честно да отговаряте на въпросите ни.

– Какво?... – Уайцман погледна ръката си. – Шестстотин и седемнайсет ли? Не...

От дискретно разстояние сцената наблюдаваха ловците на лави от ИО–88, командвани от високия и поразително красив мъж, когото Гант беше видяла в афганистанските пещери. Тя чу другите командоси да го наричат „Каубой“.

– Добре, генерале – продължи високият разузнавач. – Универсалният изключващ шифър. Кажете го.

Уайцман се намръщи и напрегнато присви очи, сякаш мозъкът му се опитваше да окаже съпротива на наркотика на истината.

– Не... не съм чувал за такъв шифър – неубедително измърмори той.

– Разбира се, че сте чували, генерале. Универсалният изключващ шифър на Съединените щати. Шифърът, който командва абсолютно всяка система за сигурност във въоръжените сили на САЩ. Вие сте контролирали въвеждането му в секретен американски военен проект – проект „Корморан“. Знаем за „Корморан“, генерале. Но не знаем шифъра, а той ни трябва. Кажете го.

Гант се смая.

Беше чувала слухове за Универсалния изключващ шифър. Той бе легендарен: цифров код, с който се управляваше *всяка* система за сигурност в американската армия.

Уайцман запремигва, борейки се с опиата.

– Той... не... съществува...

– Не, генерале – настоя високият. – Шифърът съществува и вие сте един от петимата американски военни, които го знаят. Може би трябва да увеличи дозата.

Високият извади нова спринцовка и заби иглата ѝ в голата ръка на Уайцман.

– Не... – простена генералът.

Серумът ЕА–617 нахлу в кръвта му.

И тогава илюминаторите на кабината избухнаха под града от куршуми на Найт.

Скофийлд скочи до Найт в пилотската кабина.

– *Сега* може ли да убивам? – извика Черния рицар.

– Моля?!

Найт посочи монитора на пулта, на който се виждаше вътрешността на самолета.

Скофийлд видя десетина големи дъсчени сандъка близо до стъпалата на кабината, един джип, върху чийто преден капак беше разпънат Уайцман, осем мъже в черни бойни униформи, двама в костюми и на пода до стената отляво на джипа, със завързани зад гърба ръце...

... Либи Гант.

– Прекалено много са, за да ги елиминираме с лично оръжие – каза той.

– Знам – отвърна Найт. – Затова го изваждаме от уравнението.

Той откачи две малки бледожълти гранати от ремъците на униформата си.

– Какви са? – попита Скофийлд.

– Британски ЛЗ две. Лепливо-задръстващи.

– Противоогнестрелни гранати? Чудесно.

Майстори в контрагерористичните операции, британските СВС бяха създали ЛЗ–2 за действия срещу въоръжени похитители. Иначе обикновени гранати, те имаха една изключително специфична особеност.

– Готов ли си? Не забравяй, имаш само един изстрел и после оръжието ти ще блокира – предупреди го Найт. – Добре, дай да прочистим тоя бардак.

С тези думи той откряна вратата и хвърли двете гранати в товарния отсек.

Двете бледожълти гранати влетяха в отсека, търколиха се по

капаците на дъсчените сандъци, паднаха на пода до джипа и...

Тряс!

Първо се разнесе обичайният взрив: ослепителни бели проблясъци, последвани от силен трясък, предназначен да оглуши и дезориентира.

След това се прояви специфичната особеност на ЛЗ-2.

Когато избухнаха, двете гранати освободиха блестящи сиво-бели частици, които се стрелнаха във всички посоки и изцяло изпълниха затвореното пространство.

Частиците приличаха на конфети и след като се пръснаха, се понесоха във въздуха и покриха всичко със сиво-бяло було – като разклатено преспание със снежинки.

Само че това не бяха конфети.

Това бе специална лепкава материя – която залепваше към *всичко*.

Вратата рязко се отвори и Найт и Скофийлд се втурнаха вътре.

Най-близкият командос от ИО-88 посегна към автоматата си, но получи стреличка в челото – от миниатюрния арбалет, закачен за дясната подлакътница на Черния рицар.

Следващият командос също бързо се завъртя и – фюют! – получи стрела от левия арбалет на Найт точно в окото.

Едва третият успя да натисне спусъка на колта си.

Автоматът му стреля – веднъж. Само с един куршум. После блокира.

Беше „задръстен“. Лепливо-задръстващата материя на гранатите бе проникнала в цевта, пълнителя, във всички движещи се части и беше направила оръжието безполезно.

Скофийлд свали командоса с ръкохватката на магнитната си кука.

Ала другите от ИО-88 бързо хващаха и след секунди два ловджийски ножа се забиха в дъсчените сандъци.

Найт реагира, като извади едно от най-зловещо изглеждащите оръжия, които Скофийлд бе виждал: малка четирилъча нинджа звезда или шурикен, голяма колкото длан, с четири закривени остриета, излизаци от централна ос.

Черния рицар опитно хвърли шурикена и той извири във въздуха, след което – хряс! Хряс! – преряза гърлата на *двама* командоси, застана ли един до друг.

„Петима паднаха – помисли си Скофийлд. – Още петима, плюс двамата костюмари...“

В този момент ненадейно го сграбчи нечия ръка...

Поразително здрава ръка...

... и капитанът бе запратен към вратата.

Той тежко се удари в пода, вдигна поглед и видя огромен войник от ИО–88. Беше исполин: най-малко два и пет, чернокож, с изпъкнали бицепси и лице, излъчващо неподправена *ярост*.

– Кво си мислиш ти бе, мама ти стара?! – извика черният гигант.

Ала Скофийлд бързо скочи и нанесе мощен удар с ръкохватката на магнитната си кука по брадичката на чернокожия командос.

Улучи го.

И колосът дори не трепна.

– Охо! – промърмори Скофийлд.

Командосът го удари. Скофийлд отхвърча назад в брулената от вятър пилотска кабина като парцалена кукла и се блъсна в таблото.

Чернокожият с лекота го настигна, вдигна го и каза:

– Щом си влязъл през тоя прозорец, през него ще си излезеш.

И без да мигне, изхвърли Шейн Скофийлд през разбитите прозорци на херкулеса.

Алоишъз Найт, който бързо напредваше в пълния с лепливи частици самолет и мяташе шурикени, се обърна да провери какво става със Скофийлд...

... тъкмо навреме, за да види, че го изхвърлят през разбитите прозорци на пилотската кабина.

– Мамка му! – ахна Черния рицар. Също като него, Скофийлд носеше парашут и нямаше да загине, но ненадейното му изчезване ни най-малко не помагаше за изхода от тази битка.

Найт включи микрофона си.

– Скофийлд! Добре ли си?

Отговори му заглушаван от вятър глас:

– Още не съм паднал!

Гледан отвън, херкулесът продължаваше да лети на височина шест хиляди метра, все още зад и под аеротанкера ВС–10... само че сега от коничния му нос висеше човешка фигурка.

Брулен от силния вятър, Скофийлд се бе задържал за носа на самолета с магнитната си кука.

Неговият огромен чернокож противник – мъжът, чиято позивна в

ИО–88 беше „Горила“, – надничаше от прозорците на кабината над него.

Горила изчезна вътре и изведнъж отново се появи с пистолет колт четирийсет и пети калибър в ръка – пистолетът се пазеше в пилотската кабина и затова не бе пострадал от задръстващите гранати на Найт.

– Мамка му! – извика Скофийлд, когато първият куршум изсвири над главата му.

Беше се надявал Горила да си помисли, че е паднал, и да се върне в самолета, което щеше да даде на капитана възможност да се изкатери през прозорците на кабината.

Но не и сега...

Затова Скофийлд направи единственото, което *можеше*.

Извади магнитната кука на Гант от кобура на бедрото си, закрепил я за корпуса на херкулеса под себе си, залюля се под коничния нос на грамадния самолет извън обсега на пистолета на Горила и увисна под търбуха на товарната машина на шест хиляди метра над земята.

– Найт! – извика във вибратора си той. – Още съм в играта! Само ми отвори някоя външна врата!

Черния рицар се приведе, за да избегне летящия срещу него нож, и хвърли поредния шурикен към гърдите на единия от облечените в костюми мъже.

Чу Скофийлд, видя големия контролен бутон, с който се спускаше товарната рампа на херкулеса, и запрати шурикен към него.

Прас!

Едно от остриетата улучи бутона, прикова го към пулта му и задната рампа с глухо бучене започна да се спуска.

– Товарната рампа е спусната, капитане! – разнесе се в слушалката на Скофийлд гласът на Найт.

Скофийлд колкото можеше по-бързо се придвижи по осемнайсет-метровата дължина на корпуса на самолета, като маневрираше с двете магнитни куки над себе си и се люлееше на кабелите им като хлапе на люлка.

Вятърът нахлуваше в товарния отсек през отворената задна рампа и вихреше носещите се във въздуха задръстващи частици. Виелица на закрито.

Найт се приближи към Гант.

– Идвам да ти помогна – бързо каза той и посегна с ножа си към меките ѝ белезници...

И в същия момент две грамадни черни ръце го сграбчиха и го дръпнаха назад.

Горила.

Огромният чернокож командос от ИО–88 блъсна Найт в джипа и ножът на Черния рицар изхвърча от ръката му.

Командирът на командосите, Каубой, напусна прикритието си зад дясната страна на джипа и извика:

– Очилата му!

Горила нанесе на Найт свиреп удар, който разцепи жълтите му очила по средата и счупи носа му. Разбитите очила паднаха и очите му останаха незащитени.

– Ох! – Найт силно стисна клепачи.

Вторият съкрушителен удар на Горила му изкара въздуха.

– Постави го пред колата – нареди Каубой, избягайки клиновете на джипа и скочи зад волана. – С колене пред гумите.

Командосът просна безпомощния Найт на пътя на джипа и се отдръпна настрани.

Каубой запали двигателя, превключи на скорост и настъпи газта.

Джипът потегли напред право към коленете на Алоишъз Найт.

И командирът на командосите с наслада усети малката неравност, когато тежкият джип прегази ловеца на глави и се блъсна в един сандък.

– По дяволите! – извика Горила.

– Какво? – попита Каубой.

– Другият се върна!

Никой от британците не беше видял, че Скофийлд отново влиза в самолета.

Нито Каубой, нито Горила, нито другите двама в отсека – един командос от ИО–88 и вторият цивилен от британското разузнаване.

Не го бяха видели да се покатерва вътре зад джипа по задната товарна рампа, вкопчен в магнитните си куки.

Нито го бяха забелязали да се промъква отдалеч на колата и светкавично да изтегля Алоишъз Найт от пътя ѝ... като в същото време събаря другия командос пред потеглилата машина.

Скофийлд и Найт паднаха до стената на самолета точно до Гант.

Черния рицар стискаше очи. Скофийлд дори не спря, за да си поеме

дъх, а преряза меките белезници на Гант и ѝ подаде ножа.

– Дръж, скъпа. Липсваше ми в Афганистан. Бързо, помогни ми да освободя генерала.

Генерал Уайцман все още лежеше разпънат върху предния капак на джипа с оковани за страничните огледала китки.

Гант грабна връзка ключове от прегазения командос и намери ключето за белезниците.

В същото време Скофийлд се изправи. Каубой тъкмо отваряше лявата врата на колата. Близо до предния ѝ край Скофийлд видя цивилният да изтегля един от ножовете, забити в дъсчения сандък.

Сандвич с гадняри.

Капитанът разпери ръце и едновременно вдигна двете си магнитни куки. В пълния с лепливи частици въздух можеше да стреля с тях само по веднъж.

И той го направи.

Първата кука не улучи Каубой – ала и не бе предназначена за него. Тя се блъсна във вратата на джипа, която командирът на командосите отваряше. От толкова близо оръжието рязко затвори бронираната врата и повали Каубой обратно вътре.

Втората кука улучи цивилния разузнавач в гърдите. Той се преви надве със смазан гръден кош и се блъсна в сандъка зад себе си.

През това време Гант отключваше лявата ръка на генерал Уайцман. Стоманената гривна най-последно се отвори.

– Добре – каза тя. – Другата китка. От другата страна...

Но от другата страна на джипа стоеше...

Горила.

Просто стоеше. И се извисяваше над проснатото тяло на Уайцман.

Скофийлд се появи до Гант и срещна погледа на чернокожия командос.

– Погрижи се за генерала – без да откъсва очи от исполина, каза той. – И чакай сигнала ми.

– Какъв сигнал?

Ала капитанът не ѝ отговори. Просто приклепна и извади два от страшните шурикени на Найт от един труп. Застанал от отсрещната страна на джипа, Горила направи същото.

После двамата заобиколиха зад колата и излязоха в тясното открито пространство до отворената задна товарна рампа, откъдето се виждаха сините небесни простори.

За миг се изправиха един срещу друг – огромният Горила и по-

ниският, но добре сложен Скофийлд – с по две четириръчни метателни звезди в ръце.

И двубоят започна.

Сребристи проблясъци, звън на удряци се остриета.

Горила нападна, Скофийлд го отблъсна. Горила замахна, Скофийлд парира.

Докато двамата се биеха в задния край на товарния отсек, Гант отключи дясната безелница на Уайцман и го освободи, но остави отворената гривна закачена за страничното огледало. Смъкна генерала от джипа и го претърколи на пода.

През това време Уайцман мърмореше:

– Господи, шифърът... универсалният шифър... добре, добре, съществува, но го знаят само неколцина души... Основава се на математически принцип... да, аз го въведох в „Корморан“, но имаше... имаше друг проект... „Хамелеон“...

Скофийлд и Горила танцуваха в дъното на отсека, шурикените им хвърляха отблясъци и звънтяха.

Стигнаха до дясната страна на джипа, близо до Гант и Уайцман. Водеше Скофийлд – отстъпваше заднешком и отблъскваше ударите на командоса.

– Гант! – извика той. – Готова ли си за сигнала ми?

– Естествено! Какъв е той?

– Ето такъв!

С тези думи Скофийлд *сграбчи* замахващата към него ръка на Горила, с мълниеносна бързина прехвърли тежестта си и притисна китката на противника си върху капака на колата, точно до отворената гривна, в която само допреди секунди бе заключена ръката на Уайцман.

– Давай!

Гант реагира моментално – метна се към капака на джипа и щракна гривната.

Горила се облещи.

Бе окован за страничното огледало на джипа!

Скофийлд отскочи от него и се наведе над проснатия на пода генерал Уайцман.

– Господин генерал? Добре ли сте?

Ала генералът продължаваше да бълнува.

– О, не... не беше само „Корморан“. Беше и „Хамелеон“... о, Господи, едновременно „Корморан“ и „Хамелеон“. Кораби и ракети. Замаскирани. *Божичко*... Но Универсалният изключващ шифър се променя

всяка седмица. В момента е... шестото... о, Господи, шестото число на М... Мерсен... Мерсен...

Ненадейно изсвистяване. Проблясък на стомана. И изведнъж главата на генерала се люшна и на шията му се появи червена линия...

А после пред очите на Скофийлд главата на генерал Ронсън Х. Уайцман се изтърколи от раменете му.

Скофийлд рязко вдигна поглед и видя красивия млад заместник на Демона Ларкъм, Каубой, да стои от отсрещната страна на джипа. Стискахе дълго мачете, от чието острие капеше кръв.

Очите му бяха ококорени от кръвожадна лудост. Той понечи да замахне към Скофийлд...

... но точно в този момент нечия ръка сграбчи китката му изотзад и силно я блъсна в капака на джипа. Мачетето изхвърча от пръстите на наемника и в същия миг невидимият му нападател светкавично заключи гривната на *другите* белезници около оголената му китка.

Каубой се обърна – и видя Алоишъз Найт, който стоеше зад него с нови кехлибареножълти очила.

– Браво, Каубой. Запомнил си ахилесовата ми пета.

С тези думи Черния рицар вдигна мачетето и се усмихна на убиецата на ИО-88.

– И аз не съм забравил твоята. Неспособността ти да летиш.

Найт отиде при лявата врата на джипа, наведе се вътре и превключи на задна. После кимна на Скофийлд и Гант.

– Отдръпнете се.

Оковани от срещуположните страни на джипа, Каубой и Горила уплашено го зяпаха.

– Сбогом, момчета.

И Найт натисна педала за газта с мачетето.

Джипът се стрелна назад към спуснатата товарна рампа.

Стигна до ръба със скорост трийсет километра в час, прекатури се и за абсолютен ужас на Каубой и Горила, падна от височина шест хиляди метра.

Щом джипът изчезна през задния изход на самолета, Скофийлд се втурна към Гант и я грабна в обятията си.

Тя отвърна на прегръдката му със затворени очи. Други можеха да се разплачат при такава среща, но не и Гант. Изпитваше всички емоции

на момента, ала не бе от жените, които проливат сълзи.

– Какво става тук, по дяволите? – попита тя, когато се отдръпнаха един от друг.

– Ловци на глави – отвърна Скофийлд. – Името ми е в списък с хора, които трябва да бъдат очистени до днес на обяд нюйоркско време. Отвякоха те, за да пипнат мен.

Той ѝ разказа преживяванията си в Сибир и Афганистан, описа ѝ наемниците, с които се беше срещнал – Изпълнителни решения, Унгареца, Скорпионите и естествено ИО–88 на Демона Ларкъм. Накрая ѝ показа списъка.

– Ами той? – кимна Гант към Найт, който бе отишъл в пилотската кабина, за да откачи самолета им от аеротанкера. – Кой е той?

– Той е моят ангел пазител – каза Скофийлд.

Откъм дъсчените сандъци се разнесе мъчителен стон.

Скофийлд и Гант бързо се обърнаха...

... и видяха единия от цивилните британски агенти да лежи на пода, притиснал смазаните си ребра с ръце. Това бе човекът, когото капитанът бе улучил в гърдите с магнитната кука.

Отидоха при него.

Цивилният отчаяно хриптеше и кашляше кръв.

Скофийлд се наведе и го огледа.

– Ребрата му са смазани. Пробити бели дробове. Кой е той?

– Хванах само малка част – отвърна Гант. – Този и другият цивилен разпитваха генерала с някакъв дезинхибиращ опиат, питаха го за американския Универсален изключващ шифър. Казаха, че Уайцман контролирал въвеждането му в нещо, наречено проект „Корморан“.

– Нима? Дезинхибиращ опиат, значи? – Скофийлд се огледа и видя на пода аптечка. От нея се бяха изтърколили спринцовки, игли и ампули със серум. Той вдигна една от ампулите и прочете етикета ѝ.

– Тогава да видим как ще му понесе една доза от собственото му лекарство.

Алоишъз Найт се върна от пилотската кабина и завари цивилния британски агент да седи до стената на товарния отсек с навит ръкав и забита във вената игла, по която му вливаха двеста милиграма ЕА–617.

Черния рицар побутна Скофийлд по рамото и каза:

– Откачих самолета от аеротанкера. В момента сме на автопилот и

поддържа курс, който са въвели: към частна pista в Бретан, на френското атлантическо крайбрежие. Току-що се обади Руфъс. Ще свали хората ти на изоставено летище на шейсет и пет километра от Лондон.

– Добре – отвърна Скофийлд и се замисли за Книга II и Майка, които пътуваха за оперативното бюро на Мосад в британската столица.

После върна вниманието си към пленения агент.

След няколко безуспешни опита да окаже съпротива на дезинхибиращия опият цивилният призна, че се казва Чарлз Бийтън и е от МИ6, британското разузнаване.

– Този лов на глави. Какво знаеш за него? – попита Скофийлд.

– Близо дващест милиона на глава. Петнайсет глави. И искат всички да сте очистени до дванайсет на обяд нюйоркско време.

– Кои са организаторите? Кой плаща за всичко това?

Бийтън презрително изсумтя.

– Организаторите имат много имена. Билдербергската група. Брюкселската група. Звездният съвет. Великолепната дванайсеторка. Ве дванайсет. Те са елитна група частни индустриалци, които управляват тази планета. Дванайсет души. Най-богатите мъже на света, мъже, които *притежават* правителства, мъже, които съсипват цели икономики, мъже, които правят каквото си искат...

Скофийлд се опули и се отдръпна.

– Такааа... – сухо проточи Найт.

– Дай ми имена – нареди Скофийлд.

– Не им знам имената – отвърна Бийтън. – Това не е моята област. Аз съм специалист по американската армия. Знаем само, че Великолепната дванайсеторка съществува и финансира този лов на глави.

– А знаеш ли какво искат да постигнат с организирането на този лов?

– Не. Моята задача беше да измъкна Универсалния изключващ шифър от Уайцман и да го предам Ларкъм. Да се възползвам от лова на глави. Не знам нищо за самия лов, нито за причините, поради които го организира Великолепната дванайсеторка.

– Тогава кой в МИ6 знае?

– Алек Кристи. Той е нашият вътрешен човек. Знае всичко за Великолепната дванайсеторка и предполагам, за този лов на глави. Но проблемът е, че МИ6 вече не знае къде се намира Кристи. Той изчезна преди два дни.

„Кристи.“

Скофийлд си спомни името от списъка:

– Но този Кристи трябва да се е разконспирирал – каза капитанът, – защото Великолепната дванайсеторка също го е включила в списъка.

После промени насоката на разпита.

– Какви са тези проекти „Корморан“ и „Хамелеон“, за които сте разпитвали Уайцман?

Бийтън потръпна – все още се мъчеше да се съпротивлява на наркотика.

– „Корморан“ е проект на американския военен флот. Строго секретен. През Втората световна война немският флот маскирал някои от бойните си кораби като товарни. Един от тях се наричал „Корморан“. Ние смятаме, че американският военен флот прави същото, но в съвременни мащаби: американците строят бойни кораби, способни да изстрелват интерконтинентални балистични ракети, само че тези кораби не приличат на бойни. Замакирани са като супертанкери и контейнери.

– Леле! – промълви Гант.

– Добре, това е за „Корморан“ – каза Скофийлд. – Ами за проекта „Хамелеон“?

– Не знам нищо за такъв проект.

– Сигурен ли си?

Бийтън изпъшка.

– Знаем, че е свързан с „Корморан“, знаем, че е нещо голямо – за секретен е възможно най-строго. Но все още не знаем за какво се отнася.

Скофийлд замислено се намръщи.

Беше като да подрежда мозайка, част по част, докато бавно се оформяше картина. Имаше някои части, но не и цялата картина. Засега.

– Тогава кой знае, Бийтън? – попита той. – Откъде получава цялата тази строго секретна информация МИ6?

– От Мосад – простена агентът. – Те имат оперативно бюро на Канари Уорф в Лондон. Миналия месец успяхме да подслушваме офисите им за няколко седмици. Повярвайте ми, Мосад знаят *всичко*. Знаят за Великолепната дванайсеторка. Знаят за „Корморан“ и „Хамелеон“. Знаят всяко име в тоя списък и причините да фигурира в него. Знаят и още нещо.

– Какво?

– Мосад знаят плана на Великолепната дванайсеторка за двайсет и шест октомври.

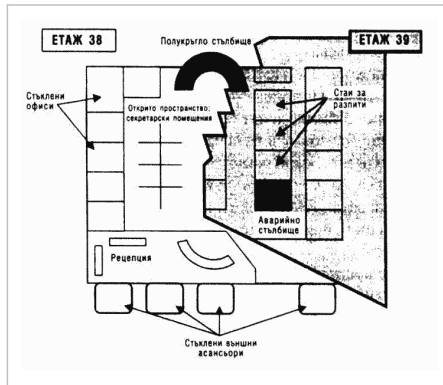
*Кингс Тауър
 Канари Уорф, Лондон
 26 октомври, 12:00 местно време
 (13:00 френско време, 07:00 ИСВ САЩ)*

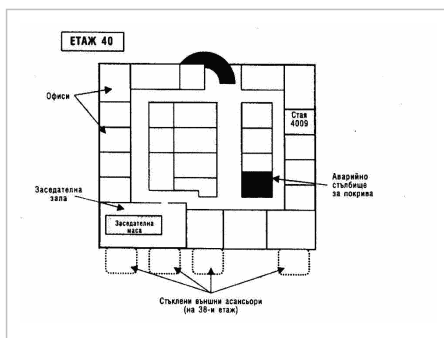
Книга II и Майка се изкачваха със скоростния стъклен асансьор на четирийсететажния Кингс Тауър.

Под тях лъкатушеше кафявата Темза. Забулен в пелена от дъжд, старият Лондон се простираше до хоризонта.

Канари Уорф рязко контрастираше на останалата част от града – чист делови квартал от стомана и стъкло, който се състоеше от небостъргачи, отлично поддържани паркове и най-високата сграда във Великобритания: великолепната Канари Уорф Тауър. На фона на викториански Лондон от XIX век Канари Уорф олицетворяваше кристалния футуризм на XXI век.

КИНГСТАУЪР КАНАРИ УОРФ, ЛОНДОН

Книга и Майка се издигаха високо в сивото лондонско небе. Още четири стъклени асансьора изкачваха и спускаха хора по стената на Кингс Тауър – еднакви прозрачни кутии, носещи се в двете посоки.

Морските пехотинци бяха цивилни: кожени якета, обувки, дънки и поло, чиито яки скриваха виброфоните им. И двамата носеха четирийсет и пет калиброви колтове отзад на кръста си.

В асансьора с тях пътуваше красива млада жена в делови костюм – изглеждаше съвсем дребна в сравнение с широкоплещестата и обръснатата до кожа Майка.

Майка дълбоко си пое дъх и потупа момичето по рамото.

– Парфюмът ви много ми харесва. Какъв е?

– На Исей Мияке.

– Ще трябва и аз да си купя – усмихна се Майка.

Бяха стигнали адски бързо.

След като бяха влезли в британското въздушно пространство под прикритието на стелт технологията, Руфъс ги бе свалил на една изоставена писта недалеч от лондонското летище. Оттам бяха взели чартърен хеликоптер, пилотиран от стар приятел на Руфъс. Петнайсет минути по-късно той ги беше оставил на хеликоптерната площадка в Канари Уорф.

Дъзн.

Асансьорът спря на трийсет и осмия етаж. Книга II и Майка слязоха в огромната рецепция на Голдман, Маркъс & Майър, адвокати. Кантората заемаше последните три етажа на небостъргача – 38-и, 39-и и 40-и.

Приличаше на рецепция на голяма адвокатска кантора – плюш, голяма площ, страхотна гледка. И наистина, за случайния посетител „Голдман Маркъс“ предлагаха пълния набор юридически услуги.

Само че това не беше обикновена адвокатска кантора.

Сред многобройните ѝ офиси, заседателни зали и открити пространства на трийсет и деветия етаж имаше три стаи, в които адвокатите нямаша право да влизат – стаи, които се пазеха за единствено и изключително използване от Мосад, злополучно известната израелска секретна служба.

Мосад.

Най-безпощадната разузнавателна организация на света, охраняваща най-яростно атакуваната държава в историята: Израел.

Никоя друга страна не бе подложена на толкова продължителна терористична заплаха. Никоя друга страна не беше заобиколена от толкова много явни врагове – Сирия, Египет, Йордания, Ливан, да не споменаваме палестинците в собствените ѝ граници. Никоя друга страна не бе изгубила единайсет олимпийци, убити пред камерите на световните телевизии.

Тогава как се справя с това Израел?

Лесно. Пръв научава за чуждите заплахи.

Мосад имат хора навсякъде. Те научават за световните катаклизми преди всички останали и действат съгласно неизменната политика „Израел пръв и последен, винаги“.

1960-а. Отвличането и залавянето на нацисткия военнопръстъпник Адолф Айхман в Аржентина.

1967-а. Профилактичните удари срещу египетските военновъздушни бази по време на Шестдневната война.

31 август 1997-а. Вечерта, когато беше загинала принцеса Даяна, в бара на парижкия хотел „Риц“ бе имало агент на Мосад. Той беше следил Анри Пол, шофьора на Даяна.

Дори се говореше, че Мосад предварително са знаели за ударите на 11 септември срещу Америка – и не са съобщили на американците. Защото Израел имаше изгода от това Съединените щати да влязат във войната срещу ислямисткия тероризъм.

В световните разузнавателни общности има едно златно правило: в Мосад винаги знаят.

– Какво обичате? – учтиво се усмихна момичето на регистратурата.

– Искаме да разговаряме с Бенямин Розентал, моля – отвърна Книга

II.

– Тук няма човек с такова име.

Книга II изобщо не се смути.

– Тогава се обадете на председателя на кантората и му съобщете, че сержантите Райли и Нюман са тук, за да се срещнат с майор Розентал. Кажете му, че идваме от страна на капитан Шейн Скофийлд от корпуса на морската пехота на Съединените щати.

– Ужасно съжалявам, господине, но...

В този момент, сякаш по чудо, телефонът на регистратурата извън я и след кратък приглушен разговор момичето каза на Книга:

– Председателят праща човек да ви вземе.

След минута една вътрешна врата се отвори и се появи плещест мъж в костюм. Книга II и Майка забелязаха издатината с размерите на узи под самото му...

Дзън.

Пристигна асансьор.

Дзън.

Още един.

Книга II се намръщи и се обърна.

Вратите на двата асансьора се отвориха...

... и вътре бяха Демона Ларкъм с десетчленния си ударен отряд от ИО-88.

– Мамка му! – изруга Книга II.

Наемниците наизскачаха от асансьорите, облечени в мастиленочерните си бойни униформи, като стреляха със супермодерните си автомати „Метална буря“.

Книга и Майка едновременно прескочиха бюрото на регистратурата и в същия момент всичко наоколо закипя от свръхскоростен автоматичен огън.

Широкоплещестият на вътрешната врата се сгърчи и падна. Момичето на регистратурата бе улучено в челото и отхвърча назад.

Хората на Демона се втурнаха вътре. Един от тях изостана, за да се погрижи за двамата цивилни, които бяха залегнали зад бюрото.

Заобиколи го и...

... Бум! Бум!...

... получи два куршума в лицето от два пистолета. Книга и Майка скочиха на крака. Дулата на оръжията им димяха.

– Идват за Розентал – каза Книга. – Хайде!

Все едно минаваха по пътя на торнадо.

Влязоха в главната офисна част.

Мъже и жени в костюми лежаха проснати на бюрата си, целите осеяни с кървави рани.

Командосите от ИО–88 не преставаха да стрелят с автоматите си.

Пръскаше се стъкло. Избухваха компютърни екрани.

Един от охраната извади изпод самото си узи – но бе разкъсан от свръхскоростните куршуми.

Нападателите тичешком се изкачиха по красиво полукръгло вътрешно стълбище на трийсет и деветия етаж.

Книга и Майка ги следваха.

Стигнаха до горния край на стълбището тъкмо навреме, за да видят, че трима командоси се отделят от другите и влизат в някаква стая за разпити, където светкавично убиха двама старши агенти от Мосад и измъкнаха отвътре трети – млад мъж, който можеше да е само Розентал. Беше трийсетинагодишен, смугъл и красив. Носеше риза с отворена яка и изглеждаше невероятно уморен.

Книга и Майка не губиха време. Втурнаха се напред и очистиха тримата ловци на глави, като действаха в идеален синхрон – Книга повали мъжа отляво, Майка се справи с онзи отдясно и двамата заедно засстреляха командоса в средата, разкъсвайки го на парчета с куршумите си.

Розентал се строполи на пода.

Морските пехотинци се затичаха към него, изправиха го, праметнаха ръцете му през раменете си.

– Ти ли си Розентал? – попита Книга. – Бенямин Розентал?

– Да.

– Идваме ти на помощ. Прати ни Шейн Скофийлд.

Изражението на израелеца показва, че знае името.

– Скофийлд. От списъка...

Бум!

Майка повали поредния командос, който се беше появил от съседната стая и ги бе видял.

– Книга! – извика тя. – Няма време за дрънканици! Трябва да побързаме! Можеш да го разпиташ, докато бягаме! Нагоре по стълбището! Хайде!

Тичешком се заизкачваха по вътрешното стълбище към четирийсетия етаж покрай заоблени френски прозорци, през които се разкриваше

Лондон – преди гледката ненадейно да се замени със зловещ хеликоптер, който увисна точно пред стъклото, сякаш се вираше в морските пехотинци и Розентал!

Беше боен вертолет „Линкс“, британският еквивалент на „Хюи“, въоръжен с ракети и шестцевна миникарточница.

– Бягайте! – извика Майка и ги задърпа нагоре. – Бързо, бързо, бързо!

Линксът откри огън.

Разнесе се адски трясък на стъкло и обгръщащите полукръглото стълбище френски прозорци се пръснаха.

Навсякъде около Книга и Майка заваляха стъкла. Морските пехотинци затичаха нагоре по стълбището, като носеха Розентал помежду си. Цяла част от самото стълбище се срути зад тях, унищожена от масирания огнен бараж, тъкмо когато бегълците стигнаха на четирийсетия етаж.

Демона крачеше сред развалините на трийсет и деветия етаж и слушаше докладите на хората си по радиостанцията.

– Тук Въздух едно. На четирийсетия са. Два обекта в цивилни дрехи. Изглежда, водят със себе си Розентал...

– Тук Въздух две, в момента кацам на покрива. Стоварвам втория отряд...

– Тук Въздух три. Заобикаляме североизточния ъгъл. Насочваме се към четирийсетия...

– Тук техническа група. Асансьорите са блокирани. Четири асансьора са на трийсет и осмия, петият е долу във фоайето. Никой не може да мръдне...

– Господа – каза Демона. – Изтребете тези гадове. И ми доведете Розентал.

Гледани отдалече, трите линкса на ИО–88 при върха на Кингс Тауър приличаха на мухи, досаждащи на човек, излязъл на пикник.

Единият беше кацнал на покрива, а другите два кръжаха около горните етажи и надничаха през прозорците.

При трясъка от разбитите стъкла само няколко компании от сградата се обадиха в полицията.

Книга II и Майка тичаха по един коридор на четирийсетия етаж и

мъкнеха Бенямин Розентал.

– Обясни ми! – без да спира, каза Книга на израелеца. – Списъкът. Защо вие със Скофийлд сте в него?

Розентал тежко си пое дъх.

– Великолепната... Великолепната дванайсеторка ни включи в него... Аз съм в списъка, защото знам кой членува във Великолепната дванайсеторка и мога да ги разкрия, когато изпълнят плана си.

– Ами Скофийлд?

– Той е друг случай. Скофийлд е изключителен човек. Той е един от малцината, които са издържали тестовете „Кобра“... един от деветимата мъже на света, които могат да изключат системата за сигурност на ракетите „Хамелеон“...

Точно в този момент вратата на аварийното стълбище до тях рязко се отвори и на прага застанаха четирима наемници от ИО–88, насочили напред автоматите си с включени зелени лазерни мерници.

Книга и Розентал нямаха време да реагират, за разлика от Майка.

Високата жена ги блъсна зад ъгъла в друг коридор, а самата тя се хвърли в срещуположната посока на сантиметри пред вълната от хиперскоростен автоматичен огън.

Книга и Розентал се затичаха по коридора и се втурнаха в малък офис.

Нямаше друг изход.

– Мамка му! – извика сержантът, бързо се приближи до прозореца и погледна навън в момента, в който оттам прелетя хеликоптер „Линкс“.

И тогава я видя.

Четиримата ловци на глави, които бяха влезли през аварийното стълбище, се бяха разделили на две двойки – двама тръгнаха след Книга и Розентал, другите двама подгониха Майка.

Командосите, които преследваха младия сержант и израелеца, ги видяха да влизат в офиса на десет метра по коридора.

Приближиха се до вратата и безшумно застанаха от двете ѝ страни. На вратата пишеше „4009“.

– Техническа група, тук Лира Пет – прошепна в микрофона си старшият командос. – Трябва ми план на етаж. Стая номер четири нула нула девет.

– Стаята няма друг изход, Лира Пет – разнесе се в слушалката му

отговорът. – Няма къде да бягат.

Той кимна на войника до себе си – и младшият командос отвори вратата с ритник и обсипа стаята с огън. Не улучи никого.

Офисът беше празен.

Единственият му френски прозорец *вече* бе разбит и проливният лондонски дъжд нахлуваше през него.

Нямаше го Книга.

Нито Розентал.

Двамата командоси от ИО–88 се втурнаха към разбития прозорец и погледнаха надолу.

Нищо. Само вертикалната стъклена стена на небостъргача и тревистият парк долу.

После погледнаха нагоре – точно когато над тях се разнесе механично бръмчене – и видяха стоманената долна страна на платформа за миене на прозорци, издигаща се към покрива.

Книга и Розентал стояха на платформата за миене на прозорци, която бързо се носеше покрай стената на Кингс Тауър.

Дългата правоъгълна платформа висеше на две яки лебедки, които стърчаха от покрива на сградата.

Морският пехотинец я беше видял само секунди преди нападателите им да влетят в стаята. Изби прозореца, хвана Розентал и се хвърли към платформата. Увисна на парапета ѝ на четирийсет етажа над лондонския тротоар.

Избута израелеца вътре, след това се покатери върху платформата и се скри от поглед точно в мига, в който двамата наемници нахлуха в офиса.

Вълна от хиперскоростни куршуми преследваше Майка, която тичаше по дълъг коридор, следвана по петите от двама ловци на глави.

Тя рязко се метна наляво в една стая – и се озова в красиво обзаведена заседателна зала с полиран паркет, меки кожени столове и най-голямата заседателна маса, която беше виждала. Сигурно беше дълга поне десет метра.

– Тъпи адвокати – задъхано промърмори тя. – Вечно компенсират миниатюрните си пишки.

Офисът бе ъглов, с френски прозорци на две от стените, от които се разкриваше шеметен изглед към Лондон.

Майка знаеше, че нейният колт няма никакъв шанс срещу автоматите на двамата главорези, затова зачака зад вратата.

Тряс!

Те я отвориха с ритници и се втурнаха вътре.

Огромната жена застреля първия в слепоочието още преди да я е видял, насочи пистолета си към втория...

Щрак!

– Мамка му!

Патроните й бяха свършили.

Тя се хвърли отгоре му и двамата се проснаха върху масата. Автоматът на наемника бълваше огън във всички посоки.

Стъклените стени на заседателната зала една след друга се пръснаха.

Вътре нахлуха вятър и дъжд.

Противникът на Майка – едър и як тип – извади нож; Майка направи същото и двете остриета иззвънтяха едно в друго.

После Майка изведнъж зърна на прага две фигури.

Мъже.

Но не от ИО–88.

Двама широкоплещести израелци с костюми и с узита, праметнати през рамо, и с окървавени ризи.

Охраната на Мосад.

Израелците видяха борбата върху дългата заседателна маса.

– Ловци на глави! – процеди през зъби единият.

– Хайде! – след като хвърли поглед към коридора, извика другият.
– Идват!

Първият презрително изсумтя, после бързо извади от джоба си граната, изтегли шплента и я хвърли в залата.

Двамата с партньора му отпратиха.

Като продължаваше да отбива ударите на наемника с ножа си, Майка като на забавен кадър видя как гранатата влита в залата.

Тя подскочи на пода, търколи се под грамадната маса и изтропа в един от дебелите й крака.

И после се взриви.

Експлозията беше чудовишна.

Въпреки здравината на масата краят ѝ откъм коридора просто се разпадна и се пръсна на хиляди трески.

Що се отнасяше до останалата ѝ част – дълга още цели шест метра – с нея се случи нещо съвсем друго.

Ударната вълна *повдигна* продълговатата маса от пода и – като железопътен вагон, движещ се по релси – я запрати с голяма скорост по дължината на заседателната зала към разбитите от куршуми френски прозорци.

Майка разбра какво ще стане.

Масата избухна през напуканото стъкло, излетя през него като таран и щръкна в небето на четирийсет етажа височина.

После рязко се наклони и Майка изведнъж започна да се плъзга – бързо, брулена от дъжда – към сто и двамайсет метра празно пространство.

Изглеждаше абсолютно странно: продълговатата заседателна маса, увиснала от последния етаж на небостъргача.

Тя рязко се наклони – повече от четирийсет и пет градуса – и Майка и командосът от ИО–88 се хлъзнаха по дължината ѝ.

После – без никакво предупреждение – накланянето спря.

Горният край на масата се бе блъснал в тавана на четирийсетия етаж и се беше закрепил за него, а два от масивните ѝ крака се бяха запънали за пода – в резултат цялата маса ненадейно бе спряла, увиснала под шеметен ъгъл!

Майка се плъзгаше бързо. В последния възможен момент заби ножа си дълбоко в дървената повърхност и използвайки месинговата му ръкохватка за опора, увисна.

Противникът ѝ не мислеше толкова бързо.

В опит да се хване за нещо, той беше хвърлил ножа си. Така и не успя да се задържи, но за негово щастие се намираще *над* Майка и кракът му се опря върху забития ѝ нож.

И сега той лежеше над нея, ухилено стъпил върху ръката ѝ.

После започна да ритя пръстите ѝ.

Майка стискаше зъби и въпреки болката не пускаше ножа.

И тогава чу звука.

Туп-туп-туп-туп-туп-туп...

Хеликоптерни перки.

Един линкс увисна *точно до нея* като гигантски стършел.

– Уф, мамка му... – изпъшка тя.

Командосът над нея махна с ръка на пилота и го насочи надолу, *под* тях.

Пилотът се подчини и вертолетът се спусна под Майка. Замъглените му от скоростта перки образуваха мъглив бял кръг под увисналите й крака.

После наемникът над нея отново започна да я ритва, още по-силно.

Хряс!

Майка чу счупването на един от пръстите си.

– Гадняр! – извика тя.

Командосът пак я ритна.

Роторните перки ревяха на три метра под нея.

Ловецът на глави вдигна крак за последен удар и изрита силно...

... точно в мига, в който Майка направи нещо абсолютно неочаквано.

Издърпа ножа от масата и *двата* бързо се плъзнаха надолу към въртящите се перки на хеликоптера!

Противникът й не можеше да повярва.

Паднаха едновременно – ала за разлика от командоса, Майка бе подготвена. Тя заби ножа си в долната повърхност на масата и се залюля под нея.

Наемникът продължи да пада...

... и светът отново превключи на забавен кадър, докато Майка наблюдаваше ужасеното му лице – облещени очи, отворена уста – да се отдалечава от нея.

После той се блъсна в роторните перки – шляп! хрус! – и просто изчезна в звездообразна експлозия кръв.

Червена течност обля предното стъкло на хеликоптера и линкът полетя настрани от сградата.

Майка нямаше време дори да въздъхне от облекчение.

Защото точно в този момент, докато висеше от наклонената надолу плоскост, шибана от лондонския дъжд, *цялата маса леко се помръдна*.

Внезапно преместване.

Надолу.

Майка рязко вдигна поглед и видя, че краката, задържащи масата за четирийсетия етаж, поддават.

Масата щеше да падне.

– Уф, мама му стара! – извика тя към небето. – Няма да се дам!

Прецени положението си.

Намираше се в ъгъла на небостъргача – югозападния ъгъл.

Точно зад ъгъла и малко под себе си виждаше единия стъклен асансьор, спрял на трийсет и осмия етаж откъм южната стена на сградата.

– Добре – каза си тя наглас. – Запази спокойствие. Какво би направил Плашило?

„Магнитната кука“ – помисли си Майка.

Извади магнитната си кука, насочи я към тавана на четирийсетия етаж и натисна спусъка.

Не се случи нищо.

Магнитната кука не стреля.

Спусъкът само изщрака и от дулото се разнесе тихо изсъскване. Изтласкващият газ беше свършил.

– О, я стига! – възкликна Майка. – Това никога не се случва с Плашило!

Масата неочаквано отново се наклони и пропадна още половин метър.

Майка започна да размотава кабела на магнитната кука със зъби, като си мърмореше под нос.

– Не е честно. Не е честно. Не е честно, *мамка му*...

Масата се клатеше на ръба на прозореца, краката ѝ скърцаха, готови да се строят...

Майка усети, че е размотала целия кабел, и със свободната си ръка хвърли куката нагоре към четирийсетия етаж.

Тя падна върху ръба на перваза, челюстите ѝ се задействаха...

... точно в мига, в който масата окончателно се отдели от прозореца...

Майка пусна ножа, отблъсна се настрани...

... заседателната маса полетя в дъждовното небе...

... а Майка се залюля на кабела зад ъгъла на сградата, блъсна се в стъклената стена на асансьора и се хвана за покрива му.

След цели седем секунди гигантската заседателна маса на „Голдман, Маркс & Майър“ се стовари на тротоара и се разби на милиард трески.

Книга и Розентал стигнаха на покрива с платформата за миене на прозорци.

Надникнаха и видяха един от линксовете на Демона – беше кацнал на хеликоптерната площадка. Перките му се въртяха под проливния дъжд.

– Продължавай да разказваш – упорстваше Книга. – Тия от Великолепната дванайсеторка са написали списъка. И искат смъртта на Скофийлд, заради...

– Заради тестовете „Кобра“ – довърши изречението израелецът. – Защото е *издържал* тестовете „Кобра“. Въпреки че в НАТО ги наричаха по друг начин: тестове за бързина на нервно-моторната реакция. „Кобра“ беше руското им име.

– Бързина на нервно-моторната реакция ли? – попита Книга II. – Искаш да кажеш рефлекс?

– Да. Точно така – потвърди Розентал. – Всичко е свързано с рефлекс. Свръхбързи рефлекс. Рефлексите на хората в списъка са най-добрите на света. Те са издържали тестовете „Кобра“, а само човек, издържал тези тестове, може да изключи ракетната система за сигурност СинкЛок седем, която е в основата на плана на Великолепната дванайсеторка. Затова Ве дванайсет трябва да ги ликвидира.

– Ракетна система за сигурност...

– Да, да, но не се заблуждавай. Този лов на глави е само елемент от цялостния план на Великолепната дванайсеторка.

– И какъв е този план?

– Да унищожи съществуващия световен ред. Да предизвика световна война. Да изгори Земята, за да може да я възроди – отвърна израелецът. – Виж, долу имам папки за това. През последните два дни Мосад ме инструктираха по този въпрос. В папките има данни за лова на глави, Великолепната дванайсеторка, нейните членове и главно за цялостния й план...

Главата на Розентал експлодира. Взриви се като балон, пълен с кръв.

Без предупреждение.

Лицето му просто бе разкъсано на парчета от смъртоносен свръхскоростен автоматичен залп, идващ някъде иззад Книга II.

Той се обърна...

... и видя самия Ларкъм да стои на прага на аварийното стълбище на трийсет метра от тях, вдигнал автомат към рамото си.

Морският пехотинец сведе поглед към окървавения сгърчен Розентал. Агентът на Мосад нямаше да проговори повече – не и без лице.

И Книга хукна.

Към хеликоптера. Като стреляше с насочен напред пистолет.

Стъклената стена на асансьора се пръсна и Майка се залюля в кабината.

Сега се намираше на трийсет и осмия етаж откъм южната страна на небостъргача. Видя другите стъклени асансьори да висят неподвижно наравно с нейния.

Първият, вторият, третият и петият асансьор бяха спрели на трийсет и осмия етаж. На мястото на четвъртия зееше пропаст. Сигурно бе някъде по-надолу. Майка беше в първия асансьор откъм най-левия край на южната стена.

Тя натисна бутона за отваряне на вратата.

Все едно стоеше в аквариум – Майка знаеше, че линкът скоро ще се върне, и не искаше да е лесна мишена, когато...

Туп-туп-туп-туп-туп-туп...

Линкът.

Тя се обърна.

Хеликоптерът беше дошъл!

Висеше откъм западната страна точно пред стъкления ѝ асансьор и сякаш я зяпаше.

Майка продължи да натиска бутона за отваряне на вратата.

– По дяволите, мамка му! Тоя бутон наистина ли е свързан с нещо?!

И тогава видя дима пред едно от ракетните гнезда.

Стреляха с ракета по нея!

Ракетата изхвърча от гнездото и полетя право към стъклената кабината на Майка.

Асансьорните врати започнаха да се отварят.

Ракетата реवेशе към очите на Майка.

Тя се провря между двете отварящи се врати и се хвърли настрани от асансьора *точно* в мига, в който ракетата прониза разбитата западна стена на кабината, влезе в нея, свръхнажежената ѝ огнена опашка овъгли цялата вътрешност и – тряс! – се стрелна от другата страна и се заби в следващия стъклен асансьор.

Гледката наистина бе зрелищна.

Подобно на падащо домино, ракетата прониза южната стена на Кингс Тауър, мина през *всичките* четири стъклени асансьора – тряс! тряс! тряс! тряс! – като предизвика последователни експлозии от стъкло – и накрая с възхитителен финален дъжд от стъклени парченца излетя от четвъртия асансьор, за да потъне в Темза, където експлодира с гигантски гейзер от пръски.

Майка тежко скочи в рецепцията на трийсет и осмия етаж и падна.

Просната на пода, тя вдигна поглед.

И видя четирима ловци на глави от ИО–88 да стоят в разрушената рецепция точно пред нея. Изглеждаха също толкова изумени от появата ѝ, колкото тя от тяхното присъствие.

– От грън та на глог... – измърмори Майка.

Командосите вдигнаха автоматите си.

Тя скочи на крака и се хвърли в единствената посока, в която можеше: обратно в асансьора.

Там прилекна под контролното табло в същия миг, в който през отворените врати блъвна вълна свръхбърз автоматичен огън.

Дъждът и вятърът брулеха Майка в полуразрушената асансьорна кабина, от която беше останала само тясна платформа с изглед към целия Лондон.

Майка погледна към южната стена на небостъргача.

Пред нея имаше още три стъклени кабини в редица – стените им бяха разбити от ракетата.

– Нямаш друг избор, Майко – извика тя. – Мамка му!

И се затича.

Затича се с всички сили на трийсет и осем етажа височина, като прескачаше еднометровите празноти между полуунищожените асансьори.

Линкът отново се появи – още щом тя скочи върху втората платформа, – бързо се приближи, обстреля я с миникарточницата си и превърна цялата южна стена на сградата в ураган от разбито стъкло.

Ала Майка продължи да тича, изпреварвайки страховития огнен дъжд със сантиметри, и се метна върху третата асансьорна платформа.

Пред нея зейна бездната, където трябваше да е четвъртият асансьор.

Майка не забави ход.

Празнотата беше широка три и половина метра, но въпреки това тя скочи напред с протегнати ръце – надяваше се да се хване за пода на петия и последен асансьор.

Как ли пък не.

Още щом скочи, разбра, че няма да успее.

Не ѝ достигнаха няколко сантиметра и Майка започна да пада надолу.

Но острозъбата глава на магнитната кука в ръката ѝ не пропусна ръба на асансьора.

Проклетата кука може вече да не работеше, но удължаваше протегнатата ръка на Майка с трийсет сантиметра.

Точно колкото ѝ трябваше.

Стоманените челюсти на куката се закачиха за пода на платформата и Майка се залюля под нея. Тъкмо започна да се катери, когато...

Туп-туп-туп-туп-туп...

Линксът.

Връщаше се. И заплашително увисна пред нея. Зад него се приближи втори хеликоптер на ИО-88.

Този път линксът беше толкова близо, че Майка видя ухиленото лице на пилота.

Той ѝ махна с ръка и натисна спусъка на картеницата.

Увиснала от асансьорната платформа, Майка само поклати глава.

– Не...

Цевите на картеницата се завъртяха и в този момент друго движение привлече вниманието на Майка – сива димна следа, прорязала въздуха зад линкса, ракетна дупка, която сякаш идваше от...

От втория линкс.

Ракетата се заби в хеликоптера, който заплашваше Майка.

Могъща експлозия разтърси въздуха и след едно мигване на окото линкса вече го нямаше. Пред лицето на взривната вълна Майка само можеше да се държи с всички сили.

Останките от първия линкс се посипаха по стената на небостъргача – пламтящи и димящи.

Скелетът му се стовари на тревата в подножието на сградата с оглушителен металически трясък.

Майка погледна втория хеликоптер, онзи, който бе свалил първия от небето... и видя пилота.

Книга II.

В слушалката ѝ прозвуча гласът му.

– Здравсти. Взех твоя хубавец от покрива. За съжаление пилотът не щеше да го даде. Тъкмо се чудех къде си отишла.

– Мама му стара, Книга – измърмори Майка и се изтегли върху платформата. – Ела да ме вземеш от това скапан небостъргач.

– С удоволствие. Но преди това искам да ми направиш една услуга.

Насочила напред колта си, Майка тичаше по един коридор на трийсет и деветия етаж.

Наоколо цареше пълен хаос. Дупки от куршуми осейваха стените. Не беше останало здраво стъкло.

Отрядът от ИО–88 може би все още бе тук, но нито един от командосите не се виждаше.

– Близо е до вътрешното стълбище – прозвуча гласът на Книга в ухото ѝ. – Стаята, в която открихме Розентал. Трябва да е някакво помещение за разпити.

– Намерих я – отвърна Майка.

Видя вратата до горния край на полукръглото стълбище и се втурна вътре.

Озова се пред двустранно огледало, което гледаше към съседна стая за разпити. Към огледалото бяха насочени две видеокамери. На една маса лежах кабели кафяви папки и две видеокасети.

– Това е център за разпити, да – потвърди Майка. – Намерих папки. Намерих видеокасети. Какво ти трябва?

– Всичко. Колкото можеш да носиш. Плюс всичко за Великолепната дванайсеторка и ракетната система за сигурност. Взemi и касетите, включително ония в самите камери.

Майка грабна един сребрист куфар самсонайт, който лежеше на пода, и започна да хвърля вътре папките и касетите. В двете камери също имаше касети и тя ги извади.

После се втурна навън.

През вратата и по аварийното стълбище до покрива.

Тичешком излезе на покрива под дъжда точно в момента, в който Книга приземяваше линкса. Тя скочи вътре и хеликоптерът се издигна, оставяйки димящите развалини да тлеят отдолу.

Офиси на Разузнавателното управление на министерството на отбраната на САЩ

Подземен етаж 3, Пентагонът

26 октомври 07:00 местно време (12:00 лондонско време)

Шефът на Дейв Феърфакс го хвана тъкмо когато напускаше офиса си, за да потърси доктор Томпсън Олифант в болницата „Сейнт Джон“.

– Къде отиваш, Феърфакс? – Казваше се Уендъл Хог и беше

скапаняк. Едър мъж, бивш военен, ветеран от „Пустинна буря“: факт, с който постоянно досаждаше на хората.

Проблемът беше, че Хог бе глупав. И в традицията на глупавите ръководители по целия свят той (а) плътно и непреклонно се придържа-ше към правилата и (б) презираше талантиливи хора като Дейвид Феърфакс.

– Излизам за кафе – отвърна младежът.

– Какво му е на тукашното кафе?

– Опитвал съм хидрофлуорна киселина, която беше по-вкусна от тукашното кафе.

Точно в този момент в офиса влезе едно младо момиче, което разнасяше пощата. При появата ѝ очите на Феърфакс блеснаха – за нещастие, тези на Хог също.

– Здравей, Одри – усмихна се Феърфакс.

– Здравсти, Дейв – срамежливо го поздрави тя. Други може би щяха да я нарекат семпла, но Феърфакс я намираще за хубавица.

– Нали се канеше да излизаш, Феърфакс? – високо се обади Хог. – Ей, докато си навън, що не вземеш две големи фрапета? Хайде, давай по-живо!

През ума на Феърфакс минаха милион хапливи отговори, но накрая той само въздъхна.

– Както кажеш, Уендъл.

– *Eй!* – излая Хог. – Ще ми викаш „сержант Хог“ или „господин сержант“, младежо. Не са ме ранили в Ирак, че да ми вика „Уендъл“ някакъв си пиклив безгръбначен компютърджия като тебе, Феърфакс. Щото когато дойде моментът, момче, да се изправиш и да погледнеш врага в очите – той самонадеяно се ухили на Одри, – кой искаш да държи пушката, ти или аз?

Феърфакс се изчерви.

– Предпочитам да си ти, Уендъл.

– Адски си прав.

И със засрамено кимване към Одри, Феърфакс напусна офиса.

Спешното отделение на болницата „Сейнт Джон“,

Арлингтън, САЩ

26 октомври, 07:15

Феърфакс влезе в спешното отделение на „Сейнт Джон“ и се запъти

към регистратурата.

По това време на утрото цареше тишина. Петима души седяха отпуснати като зомбита в чакалнята.

– Здравейте, казвам се Дейвид Феърфакс. Търся доктор Томпсън Олифант.

Дежурната сестра мързеливо дъвчеше дъвка.

– Един момент. Доктор Олифант! Търсят ви!

От заградения със завеси участък с болнични легла се появи друга сестра.

– Шшт, Гленда. Той си легна отзад да подремне. Ще го доведе.

И изчезна по коридора в дъното.

В това време към регистратурата се приближи изключително висок чернокож мъж.

Имаше невероятно тъмна кожа и високо полегатото чело, типично за първите обитатели на Южна Африка. Носеше огромни слънчеви очила като на Елвис и жълто-кафяв шлифер.

Зулуса.

– Добро утро – сковано поздрави той. – Търся доктор Томпсън Джефри Олифант, моля.

Феърфакс се опита да не поглежда ловеца на глави – опита се да не издава факта, че сърцето му бясно се е разтуптяло.

Чернокожият беше истински исполин – висок колкото професионален баскетболист. Темето на Феърфакс стигаше до брадичката му.

Дежурната сестра пукна балона на дъвката си.

– Майчице, тая сутрин старият Томи е адски търсен. Той е отзад, спи. Току-що отидоха да го повикат.

В този момент от дългия коридор с надпис „Забранено за външни лица“ се появи лекар със зачервени очи.

Бе възрастен, сивокос, с покрито с бръчки лице. Носеше бяла престилка и търкаше очите си преди да си сложи очилата.

– Доктор Олифант? – извика Зулуса.

– Да? – попита старият лекар.

Феърфакс пръв видя оръжието, което изникна изпод жълто-кафявия шлифер на Зулуса.

43–25, един от най-грозните автомати на света. Приличаше на узи, само че имаше още по-гаден вид – грозният близък, – с дълъг пълнител с четирийсет патрона, щръкнал от пистолетната му ръкохватка.

Зулуса светкавично насочи оръжието, прицели се в Олифант и без да обръща внимание на поне седмината свидетели, натисна спусъка.

Застанал точно до огромния убиец, Феърфакс направи единственото, което му хрумна.

Замахна с дясната си ръка, блъсна автомата отстрани и прати първия откос в стената до главата на доктора.

На пода залегнаха хора.

Запищяха медицински сестри.

Олифант се хвърли на земята.

Зулуса удари Феърфакс с опакото на ръката си и го запрати към някаква санитарна количка.

После спокойно заобиколи регистратурата и влезе в служебния коридор към Олифант, протегнал автомата си напред.

Без да спира да стреля.

Сестри отскачаха от пътя му.

Олифант се вмъкна на четири крака в едно сервизно помещение. Куршумите вдигаха искри по дирите му.

Феърфакс лежеше сред пръснатите почистващи принадлежности от количката, върху която беше паднал. Видя пакет бял прах с надпис „ЦЕОЛИТ-ХЛОР – ПОЧИСТВАЩО СРЕДСТВО С ПРОМИШЛЕНА КОНЦЕНТРАЦИЯ – ДА НЕ ВЛИЗА В КОНТАКТ С КОЖАТА“ и го вдигна.

Скочи, затича се напред – докато всички други бягаха от мястото на действието – и се вторачи в служебния коридор. Видя Зулуса да спира пред една отворена врата и да вдига автомата.

Феърфакс хвърли пакета с хлор. Той улучи Зулуса точно в слепоочието и избухна в облак бял прах.

Исполинът изкрещя и се олюля, като размахваше ръце пред лицето си в отчаян опит да се спаси от изгарящия кожата му цеолит. Стъклата на очилата му бяха покрити с прах. Плътта му започна да се покрива с мехури.

Феърфакс се хвърли напред, плъзна се по пода под Зулуса, надникна в стаята – и видя доктор Томпсън Олифант зад един метален стелаж. Беше скрил лицето си в шепа.

– Доктор Олифант! Чуйте ме! Казвам се Дейвид Феърфакс и съм от Разузнавателното управление на министерството на отбраната. Не съм от големите герои, обаче в момента не разполагате с друг! Ако искате да се измъкнете, елате с мен!

Олифант протегна ръка. Феърфакс я хвана и изправи лекаря на крака. После двамата се провряха покрай още размахващия ръце Зулус и изскочиха покрай регистратурата под лъчите на ранното утринно

слънце.

Автоматичните плъзгащи се врати се отвориха пред тях – и в същия миг стъклата им бяха пръснати от автоматичен огън.

Зулуса идваше по петите им.

Точно пред входа на спешното отделение беше паркирана линейка.

– Качвайте се! – извика Феърфакс и отвори лявата врата. Олифант скочи на другата седалка.

Младежът запали двигателя и настъпи газта. Линейката рязко потегли, ала не и преди двамата да чуят зловещ трясък някъде отзад.

Феърфакс изпъшка.

В страничното огледало видя Зулуса да стои на задната броня, вкопчен в парапета на покрива на линейката.

Автомобилът напусна навеса пред спешното отделение и с писък на гуми навлезе в паркинга.

Феърфакс мина през една канавка и някакъв затревен участък с надеждата да събори Зулуса от бронята. Линейката с диво разтърсване профуча през втора канавка и младежът бе сигурен, че никой не може да се задържал след такова препятствие.

Ала в този момент задните врати се отвориха и Зулуса се вмъкна вътре!

– Мамка му! – извика Феърфакс.

Исполинът вече не носеше автомата си, тъй като го беше хвърлил, за да се хване с две ръце.

Но сега, след като вече бе в безопасност в линейката, той извади изпод шлифера си дълго мачете и се вторачи във Феърфакс и Олифант с дива ярост в кръвясалите очи.

Феърфакс погледна мачетето.

– Божичко...

Зулуса се метна напред през задното отделение и прескочи носилката.

Феърфакс трябваше бързо да направи нещо.

Видя, че пътят пред него се разделя – едното платно завиваше наляво към изхода, другото продължаваше надясно нагоре по полукръгла бетонна рампа, водеща към многоетажния паркинг на болницата.

Избра дясното платно, рязко завъртя волана и когато потеглиха по спираловидната рампа, настъпи газта до дупка – поради центробежната сила на скоростния им завой Зулуса изгуби равновесие и се блъсна в

стената, което временно спря напредването му.

Но това нямаше да трае дълго, помисли си Фьърфакс. Паркинът бе висок само шест етажа.

Оставаха му пет етажа да измисли нещо друго.

В същото време бясното изкачване на линейката по тясната спираловидна рампа беше наблюдавано от отсрещния тротоар.

От една поразителна красавица с дълги крака, мускулести плещи и студени японски очи.

Истинското ѝ име бе Алиса Идеи, но в света на наемниците я познаваха като Снежната царица. Вече получила наградата за главата на Деймиън Полански и сега преследваше Олифант.

Носеше само черна кожа – тесен панталон с ниска талия, рокерско яке и ботуши. Дългата ѝ черна коса бе завързана на опашка. В кобурите под мишниците ѝ имаше два модерни автоматични пистолета „Щайер“ СПП.

Тя запали хондата си, потегли от тротоара и се насочи към многоетажния паркинг.

Линейката на Фьърфакс с писък на гуми хвърчеше нагоре по рампата и отворените ѝ задни врати диво се клатеха.

Стигнаха до третия етаж.

Още три етажа преди да излязат на покрива – преди Зулуса отново да може да се движи свободно.

Ала сега Фьърфакс знаеше какво ще направи.

Щеше да остави линейката да падне от покрива на паркинга – и в последния момент да скочи заедно с Олифант.

– Доктор Олифант! – извика той, като хвърли поглед назад към Зулуса. – Слушайте ме, слушайте ме внимателно, защото не знам дали ще имаме друга възможност да разговаряме за това! Вие сте обект на международен лов на хора!

– Какво?!

– За главата ви е обявена награда осемнайсет милиона долара! Мисля, че е свързано с проучването на НАТО за БНМР, което сте направили през деветдесет и шеста заедно с някой си Никълсън в Центъра за медицински проучвания! Какво значи БНМР?

Олифант се намръщи. Все още беше в шок и не беше лесно да осмисли този въпрос при положение, че животът му се намираще в

опасност.

– Ами... значи...

Линейката продължаваше главоломното си изкачване.

Четвъртият етаж. После нагоре.

– Беше нещо... нещо като съветските тестове „Кобра“, тест за...

Младежът отново хвърли поглед към Зулуса – и не щеш ли видя, че дяволската фигура на наемника е по-близо, отколкото очакваше. Всъщност той вече *замахваше с мачетето си към главата на Феърфакс!*

Нямаше спасение.

Мачетето засвистя напред.

И се заби в облегалката зад главата на Феърфакс – стоманеното му острие спря – неподвижно – на милиметър от дясното му ухо.

Господи!

Но сега Зулуса беше до тях. Някак си бе успял да се придвижи напред въпреки постоянно завиващата линейка.

Петият етаж...

Феърфакс присви очи и се съсредоточи.

Настъпи газта до дупка.

Линейката увеличи скоростта.

Стигнаха края на спираловидната рампа с шейсет и пет километра в час – автомобилът още малко и щеше да се преобърне: движеше се само на две колела.

И тогава излязоха на покрива – в този час съвсем пуст. Феърфакс изправи волана и линейката отново се тръшна на четири колела. Рязката промяна на посоката накара Зулуса да отхвърчи към *другата* страна на задното отделение и да се блъсне в стената... а мачетето остана забито в облегалката.

Без да отпуска газта, Феърфакс насочи линейката право към ръба на пустия покрив и извика:

– Доктор Олифант! Пригответе се да скочите!

Понесоха се към ръба на покрива, към смешно ниския му парапет.

Феърфакс се размърда на мястото си.

– Готови... на три. Едно... Две... Т...

Зулуса се хвърли напред и сграбчи и Феърфакс, и Олифант!

Феърфакс се смая.

Сега никой от тримата нямаше да се спаси!

Ръбът на покрива се приближаваше към тях с невероятна бързина... и в отчаянието си той рязко завъртя волана и удари спирачки.

Линейката поднесе и диво се завъртя.

И вместо да се блъсне в парапета челно, както бе възнамерявал Феърфакс, тя с писък на гуми описа пълен кръг и се заби в оградата със *задната си броня*.

Задният ѝ край проби парапета, линейката се стрелна от покрива на шест етажа над земята и заедно с Феърфакс, Олифант и Зулуса пропадна...

... само около три метра.

Когато движещият се назад автомобил изхвърча от ръба и проби оградата, предната броня се закачи за един оцелял парапетен стълб и задържа линейката за покрива.

Падането ѝ рязко спря.

И тя увисна вертикално от последния етаж на паркинга. Отворените ѝ задни врати се клатеха.

Всичко вътре, което трябваше да е хоризонтално, сега стана вертикално.

Олифант все още седеше на дясната седалка, само че с лицето нагоре, притиснал гръб към облегалката.

Феърфакс нямаше такъв късмет.

Когато се бяха блъснали в перилата, Зулуса го беше измъкнал от седалката и го бе изтеглил в задното отделение.

После обаче линейката беше заела вертикално положение и двамата се бяха прекатурили.

И докато падаха към отворените задни врати, под които се виждаше шестетажната пропаст, се бяха вкопчили кой в каквото намери.

Огромният наемник се бе хванал за носилката. Феърфакс се държеше за една лавица на стената.

И двамата висяха над зейналите под тях задни врати.

Ала Зулуса не беше свършил.

Все още искаше да докопа Олифант.

Посегна нагоре към мачетето си, забито в облегалката за глава на седалката.

– Не! – извика Феърфакс и се хвърли напред.

Късно.

Зулуса стисна дръжката на мачетето и го издърпа.

После погледна младежа с кръвясалите си очи и устните му се разтеглиха в зловеща жълтозъба усмивка.

– Чао-чао! – изломоти той и се приготви да нанесе последния удар

с мачетето.

– Както кажеш, нещастник – отвърна Феърфакс.

Зулуса замахна.

Острието засвистя към главата на Феърфакс.

В същия момент младият мъж изрита ключалките, които задържаха колелата на носилката.

И тя пропадна като камък през отворените задни врати...

... заедно със Зулуса!

Пред погледа на Феърфакс чернокожият исполин полетя надолу с носилката и облещените му очи бързо се отдалечиха.

Носилката се преобърна във въздуха и Зулуса пръв се блъсна в земята. Падна върху бетона с отвратително тупване и вътрешните му органи се пръснаха. Ала все още беше жив.

Не задълго. След миг предният край на носилката се стовари върху главата му и я смаза като орех.

На Феърфакс и Олифант им трябваша пет минути, за да се измъкнат от увисналата линейка, но все пак успяха да се проврат през предното стъкло и задъхани да седнат на покрива.

Феърфакс надзърна надолу към линейката, все още увиснала от ръба на паркинга.

Изапдналият в шок възрастен лекар пелтечеше:

– Съкращението означава... бързина на... бързина на нервно-моторната реакция... тествахме американски и британски войници за бързина на реакцията, реакция към определени стимули... всевъзможни стимули: зрителни, слухови, осезателни... *рефлекси*... всичко се свеждаше до рефлексите им... Господи, тествахме над триста души и всички имаха различна бързина на реакцията... някои бяха адски бързи, други бяха несръчни и мудни.

– Началниците ни така и не ни казаха каква е целта на проучването... – продължи той. – Обаче, естествено, ние си имахме предположение. Повечето смятахме, че е за избор на отряд от командоси, само че някои техници твърдяха, че било свързано с нова система за сигурност, някаква *поразителна* нова система за сигурност на балистични ракети... и после, не щеш ли, проучването беше прекратено с официалното обяснение, че министерството на отбраната било замразило основния проект, но всички решихме, че са получили нужната информация...

Фюют!

Все още втораченият в линейката Феърфакс чу звука зад себе си.
Обърна се.

И видя как обезглавеното тяло на доктор Олифант се свлича на колене, олюлява се и – туп! – пада на бетонния покрив.

До трупа с лъскав къс самурайски меч в ръка стоеше млада японка в кожено облекло.

Алиса Идеи.

Наемничка.

Тя хвана главата на Олифант за косата и небрежно я отпусна до бедрото си. После с плавно движение прибра меча си в ножницата, извади един от автоматичните си пистолети „Щайер“ и го насочи срещу Феърфакс.

Втренчи се в него над дулото на оръжието. С немигащи очи. Леденостудени.

Но на съвършено изваяното ѝ лице се изписа странно смутено изражение и тя вирна брадичка и попита:

– Ти не си ловец на глави, нали?

Гласът ѝ бе като мед.

– Не... – колебливо потвърди той. – Не съм.

– И въпреки това се би със Зулуса. Защо?

– Имам... имам приятел в списъка на жертвите. Искам да му помогна.

Отговорът му като че ли затрудни Алиса Идеи.

– Този човек ли е твоят приятел?

– Не, един от другите.

– И ти се би със Зулуса, за да помогнеш на приятеля си, така ли?

– Да.

Намръщено ѝ изражение се смени с искрено любопитство.

– Как се казваш, помагачо на приятели?

– Дейвид Феърфакс.

– Дейвид Феър Факс – бавно повтори тя. – Не срещам често такава проява на преданост, господин Феър Факс.

– Нима? – промълви той.

Японката го стрелна с мамещ поглед.

– Да. Твоят приятел трябва да е страхотен човек, за да вдъхнови такава храброст. Такава храброст, господин Феър Факс, рядко се среща. И е съблазнителна. Опияняваща.

Феърфакс мъчително преглътна.

– Хм...

– И затова ще те оставя жив. За да помогнеш на приятеля си – и за да се срещнем при по-справедливи обстоятелства. Но запомни, Дейвид Феър Факс, ако пак се озовем заедно в ситуация, в която ти защитаваш своя приятел, повече няма да има милост.

Тя прибра пистолета в кобура си, обърна се и вмъкна гъвкавото си тяло в ниската си спортна кола.

И изчезна.

Феърфакс проследи с поглед светкавично отдалечилата се хонда, която се стрелна надолу по рампата. Обезглавеният труп на Томпсън Олифант лежеше на бетона до него, слънцето изгряваше в далечината и воят на полицейските сирени разкъсваше утринната тишина.

ЧЕТВЪРТА АТАКА

26 октомври, 13:00 (френско време)

ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 08:00

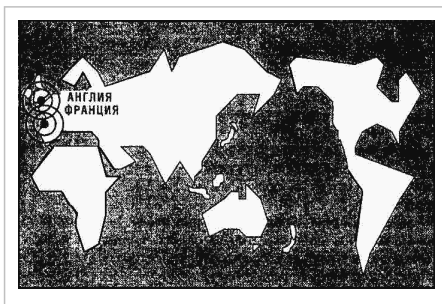
Ние живеем в двойствен свят: карнавал на повърхността, консолидиране долу, където е по-важно.

Наоми Клайн. Без фирмен знак. Харпър Колинс, Лондон, 2000.

Хляб и зрелища. Само това иска народът.

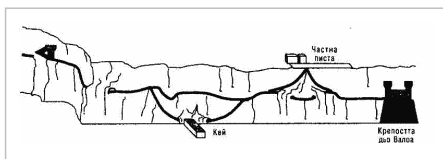
Ювенал, римски сатирик.

ФРАНЦИЯ/АНГЛИЯ

Le grande rue de la mer

Атлантическото крайбрежие на Бретан, Франция

Крепостта до Валоя, Бретан, Франция

26 октомври, 14:00 местно време (08:00 ИСВ САЩ)

Тримата минаха по каменния мост, който свързваше крепостта дьо Валоа с континентална Франция.

Шейн Скофийлд.

Либи Гант.

Алоишъз Найт.

Всеки носеше по една бяла медицинска кутия.

Три кутии. Три глави.

Благодарение на факта, че Скофийлд бе един от най-търсените хора в света – и че им предстоеше да влязат в сърцето на този лов, – капитанът и Гант бяха частично дегизирани.

Бяха с мастиленочерни бойни униформи и каски на ИО–88, взети от командосите в товарния самолет. Освен собственото си оръжие двамата носеха и автомати „Метална буря“. За допълнителен ефект брадичката на Скофийлд беше превързана с окървавен бинт и беше с обикновени слънчеви очила, просто за да скрие лицето си.

В джоба на бедрото си обаче носеше едно от модифицираните навигационни устройства на Найт.

Черния рицар натисна звънеца на замъка и каза:

– Тъй като съм единственият от трима ни, който го е правил и преди, аз ще занеса главите на оценителя. Той ще ви помоли да изчакате в някаква охраняема зона.

– Каква охраняема зона?

– Оценителите не се отнасят любезно с ловците на глави, които се опитват да нахлуят при тях и да им откраднат парите. Случвали са се такива неща. Затова оценителите обикновено имат доста кофти охранителни системи. А ако оценителят е този, който си мисля, той не е много симпатичен човек. Във всеки случай просто дръж под око навигатора. Не съм сигурен колко информация ще успее да изсмуча от неговия компютър, но да се надяваме, че ще свали достатъчно, за да открием кой плаща този лов.

В джоба си Найт носеше също такава навигационно устройство. Подобно на множество такива уреди, то имаше инфрачервен порт за прехвърляне на данни, за да пращаш документи от компютъра в навигатора си, без да ги свързваш с кабел.

Найт обаче беше включил търсеща програма, която позволяваше на устройството му безжично да се свързва с всеки компютър в радиус от три метра.

И това означаваше, че може да прави нещо изключително: можеше да хакне компютър, който не е свързан в мрежа. Стига да се приближи

достатъчно.

Портата на замъка се отвори.

Появи се мосю Делаacroa, елегантен, както винаги.

– Капитан Найт – тържествено поздрави той. – Чудех се дали ще ви видя.

– Мосю Делаacroa – отговори Черния рицар. – Предчувствах, че вие сте оценителят. Тъкмо казвах на колегите си, че сте очарователна личност.

– Разбира се – сухо отвърна швейцарецът и погледна Скофийлд и Гант в снаряжението им от ИО–88. – Нови помощници. Не знаех, че привличате хора от групата на мосю Ларкъм.

– Трудно се намират добри сътрудници – заяви Найт.

– Така е – съгласи се Делаacroa. – Заповядайте.

Минаха през лъскавия гараж на замъка, пълен с колекция от скъпи коли: порше „ГТ–2“, Астон Мартин, ламборджини, субару турбо.

Банкерът вървеше пръв, като буташе ръчна количка с трите медицински кутии.

– Хубав замък – отбеляза Найт.

– Да, доста внушителен – потвърди Делаacroa.

– На кого е?

– На един изключително богат човек.

– Който се казва?

– Не съм упълномощен да разкрия това. Имам строги инструкции по този въпрос.

– Винаги имате инструкции – отвърна Черния рицар. – Оръжие?

– Можете да задържите оръжията си – безразлично съобщи швейцарецът. – Тук няма да са ви от полза.

Спуснаха се по стълбището в дъното на гаража и влязоха в кръглото каменно преддверие, от което се влизаше в дългия тесен коридор.

Делаacroa спря.

– Вашите колеги ще трябва да почакаат тук, капитан Найт.

Черния рицар кимна на Скофийлд и Гант.

– Всичко е наред. Само не се изненадвайте, когато вратите се заключат.

Морските пехотинци седнаха на една кожена кушетка до стената.

Делаacroa поведе Найт по тесния, осветен с факли тунел.

Стигнаха до дъното на мрачния проход, където се намираше

разкошно обзаведеният кабинет. Банкерът влезе и се обърна с дистанционно управление в ръка.

Бам! Бам! Бам!

Трите стоманени врати се затвориха и изолираха Скофийлд и Гант в преддверието и Найт в коридора.

Черния рицар даже не мигна.

Швейцарецът се зае да проучва главите – глави, взети от Демона Ларкъм в пещерите на Афганистан: главите на Завахири, Халиф и Кингсгейт.

Лазерно сканиране, проверка на зъбите, ДНК...

Найт стоеше затворен в дългия каменен тунел и чакаше.

Забеляза вградените в стените отвори за връщане масло и изсумтя:

– Хммм. Гадничко.

През перспексовото прозорче в стоманената врата можеше да гледа в офиса на Делаacroa.

Видя банкера да работи, видя огромния френски прозорец зад бюрото, от който се разкриваше великолепен изглед към Атлантическия океан.

После обаче забеляза корабите: ескадрени миноносци и фрегати, събрани около огромен кораб, в който Найт веднага позна чисто нов самолетноносач клас „Шарл дьо Гол“, снабден с ядрени ракети.

Това беше авионосна бойна група.

Френска авионосна бойна група.

Скофийлд и Гант чакаха в преддверието.

Вниманието на капитана бе привлечено от бръмчене, което идваше откъм тавана.

Той вдигна поглед – и видя шест странни наглед антени, монтирани на каменните стени около тавана. Приличаха на стерео колони, но всъщност бяха смъртоносни микровълнови излъчватели.

Видя и източника на бръмченето: видеокамера.

– Наблюдават ни – предупреди Скофийлд.

От друга стая някъде в замъка някой наистина наблюдаваше морските пехотинци на черно-бял монитор.

Наблюдателят напрегнато се вираше в Скофийлд, сякаш погледът му можеше да проникне през бинта и тъмните очила.

Мосю Делакроа приключи тестовете си и се обърна към все още заключения в тунела Найт.

– Поздравления, капитан Найт – каза по интеркома швейцарецът. – И трите ви глави са автентични. Вече сте с петдесет и пет милиона и осемстотин хиляди долара по-богат.

Банкерът натисна един от бутоните на дистанционното управление и трите стоманени врати се прибраха в нишите си.

Найт влезе в офиса. Делакроа седна зад огромното си бюро и затрака на лаптопа си.

– Е – с ръце над клавиатурата, започна той. – На коя сметка да прехвърля наградата? Да смятам ли, че все още се ползвате от услугите на Алан Жем в Женева?

Погледът на Черния рицар бе прикован към компютъра.

– Да – потвърди той и в същото време натисна бутон „ПРЕДАВАНЕ“ на навигатора в джоба си.

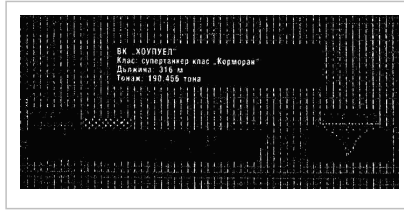
Миниатурното устройство и лаптопът на Делакроа мигновено установиха контакт.

В каменното преддверие Скофийлд видя, че навигаторът му се съживява.

На екрана с бясна скорост се заредиха данни. Документи, пълни с имена, цифри, диаграми:

Източник	Ракетна смет.	БГ	Произход	Цел	Час
Талбот	Шахаб-5	ТН76	35702.90	0001.65	11:45
			5001.00	5239.10	
	Шахаб-5	ТН76	35702.90	00420.02	1145
Амброуз	Шахаб-5	ТН76	28743.05	28743.98	12:00
			4104.55	4900.25	

ТЕМА: ЗАПЛАЩАНЕ НА ОЦЕНИТЕЛСКА КОМИСИОНА
 ЗАПЛАЩАНЕТО НА ОЦЕНИТЕЛСКАТА КОМИСИОНА
 ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ ЧРЕЗ ВЪТРЕШЕН ЕЛЕКТРОНЕН
 ТРАНСФЕР В АЖМ-СУИС ОТ ЧАСТНАТА СМЕТКА НА
 АСТРАЛ-66 ЕООД.

Маршрут

Предлага се следният маршрут:

Асмара (01/08), Луанда (01/ 08), Абуджа (05/08), Нджамена
 (07/08) и Тобрук (09/08).

01/08 – Асмара (посолство), 03/08 – Луанда (престой при М.
 Лох, племенник на Р)

Име	Националност	Организация
1. АШКРОФТ, Уилям.Х.	Великобритания	СВС
2. КРИСТИ, Алек П.	Великобритания	МИ6
3. ФАРЕЛ, Грегъри С.	САЩ	Делта
4.ХАЛИФ, Иман	Афганистан	Ал Кайда
5. КИНГСГЕЙТ, Найджъл И.	Великобритания	СВС
6. МАККЕЙЪ, Дийн П.	САЩ	Делта

Скофийлд видя последния документ и го позна.

Списъкът на жертвите.

Докато навигаторът продължаваше да сваля документи, той кликна
 върху списъка и го отвори.

Малко се различаваше от онзи, който бе взел от командира на Из-
 пълнителни решения Седрик Уексли в Сибир. Някои имена бяха марки-
 рани. Целият документ гласеше:

ГЛАВЕН ОЦЕНИТЕЛСКИ СПИСЪК

ПОТВЪРДЕНИ ДОКЛАДИ
ИНФОРМАЦИЯТА СВЕРЕНА НА:
26 ОКТОМВРИ, 13:30

Име	Националност	Организация
1. АШКРОФТ, Уилям Х.	Великобритания	СВС
2. КРИСТИ, Алек П.	Великобритания	МИ6
3. ФАРЕЛ, Грегъри С.	САЩ	Делта
4. ХАЛИФ, Иман	Афганистан	Ал Кайда
5. КИНГСГЕЙТ, Найджъл И.	Великобритания	СВС
6. МАККЕЙБ, Дийн П.	САЩ	Делта
7. НАЗАР, Юсеф М.	Ливан	ХАМАС
8. НИКЪЛСЪН, Франсис К.	САЩ	ЦМПТЧ
9. ОЛИФАНТ, Томпсън Дж.	САЩ	ЦМПТЧ
10. ПОЛАНСКИ, Деймиън Дж.	САЩ	СРС
11. РОЗЕНТАЛ, Бенямин И.	Израел	Мосад
12. СКОФИЙЛД, Шейн М.	САЩ	Морска пехота
13. Уайцман, Ронсън Х.	САЩ	Морска пехота
14. ЗАВАХИРИ, Хасан М.	Саудитска Арабия	Ал Кайда
15. ЗЕМИР, Шимон Б.	Израел	ВВС

„Мъртвите – помисли си Скофийлд и го побиха тръпки. – Това е списък на жертвите, които вече са ликвидирани.“

И освидетелствани като мъртви.

Капитанът можеше да прибави Ашкрофт и Уайцман към този списък – Ашкрофт беше обезглавен в Афганистан от скорпионите, а Уайцман бе убит в товарния самолет.

Което означаваше, че в най-добрия случай само пет от първоначалните петнайсет души са останали живи: Кристи, Олифант, Розентал, Земир и самият Скофийлд.

Той се намръщи.

Нещо в този списък го смущаваше, но не се сещаше точно какво...

Тогава забеляза в един от другите документи думата „оценител“.
Отвори го.
Беше имейл.

ТЕМА: ЗАПЛАЩАНЕ НА ОЦЕНИТЕЛСКА КОМИСИОНА
ЗАПЛАЩАНЕТО НА ОЦЕНИТЕЛСКАТА КОМИСИОНА
ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ ЧРЕЗ ВЪТРЕШЕН ЕЛЕКТРОНЕН
ТРАНСФЕР В АЖМ-СУИС ОТ ЧАСТНАТА СМЕТКА НА
АСТРАЛ–66 ЕООД (№437–666–21) В РАЗМЕР НА \$3,2
МИЛИОНА (ТРИ МИЛИОНА И ДВЕСТА ХИЛЯДИ ЩАТСКИ
ДОЛАРА) НА ОЦЕНКА.

ОЦЕНИТЕЛЯТ ТРЯБВА ДА Е М. ЖАН-ПИЕР ДЕЛАКРОА
ОТ АЖМ-СУИС.

Скофийлд се втрени в думите.
„АСТРАЛ–66 ЕООД.“

Ето откъде идваха парите. Каквото и да бе, Астрал–66 плащаше за този лов на хора...

– Добър ден – разнесе се приятен глас.

Скофийлд и Гант се обърнаха.

В подножието на каменното стълбище, което водеше към гаража, стоеше много красив мъж. Четирийсетинагодишен, с маркови дънки, скъпа риза с разкопчана яка и тениска – комбинация, каквато си позволяват само извънредно богатите хора. Скофийлд веднага забеляза очите му: едното синьо, другото кафяво.

– Добре дошли в моя замък – усмихна се красивият мъж. Усмивката му изглеждаше някак си опасна. – Кой сте вие?

– Колтън. Том Колтън – излъга Скофийлд. – Това е Джейн Уотсън. Тук сме с Алоишъз Найт, имаме среща с мосою Делаacroa.

– А, ясно... – отвърна хубавецът.

И протегна ръка.

– Килиън. Джонатан Килиън. Днес май и двамата сте участвали в доста напрегнати действия. Да ви предложи нещо за пиене или за хапване? Или личният ми лекар да ви даде чист бинт за раните?

Скофийлд погледна към тунела за подкрепа от Найт.

– Моля... – Килиън ги поведе нагоре по стълбището. Тъй като не искаха да привличат ненужно внимание, двамата го последваха.

– Виждал съм ви – отбеляза капитанът, докато се изкачваха. – По телевизията...

– От време на време се появявам пред камерите.

– В Африка – поясни Скофийлд. – Бяхте в Африка. Миналата година. Откривахте фабрики. Фабрики за хранителни стоки. В Нигерия...

Всичко това бе вярно. Спомняше си кадрите от новините – този Килиън се ръкуваше с усмихнати африкански ръководители сред тъпни щастливи работници.

Стигнаха до гаража.

– Имате добра памет – отвърна Килиън. – Освен това бях в Еритрея, Чад, Ангола и Либия, където открих заводи за обработка на храни. Въпреки че мнозина още не го знаят, бъдещето на света е в Африка.

– Харесва ми колекцията ви от коли – обади се Гант.

– Играчки – заяви милиардерът. – Най-обикновени играчки.

Поведе ги по коридор с под от тъмен полиран паркет и чисто бели стени.

– Но пък аз обичам да си играя с играчки – прибави Килиън. – Също колкото обичам да си играя и с хора. Обичам да наблюдавам реакциите им в стресови ситуации.

Спря пред голяма дървена врата. Скофийлд чу смях. Дрезгав мъжки смях. Като че ли вътре имаше парти.

– Стресови ситуации ли? – попита капитанът. – Какво искате да кажете?

– Ами, да вземем например неспособността на средния западняк да проумее поведението на ислямисткия атентатор камикадзе – отвърна милиардерът. – Още от раждането им на западняците им се втъпява да се бият „честно“: френският дуел на десет крачки, английските рицарски турнири, американските двубои пред баровете в Дивия запад. Битката в западния свят е честна, защото се предполага, че и двете страни *желаят* да спечелят.

– Но атентаторът камикадзе не разсъждава така – продължи мисълта му Скофийлд.

– Да. Той не иска да спечели *битката*, защото за него тя е безсмислена. Исква да спечели много по-мощна война, психологическа война, в която губи човекът, умиращ *въпреки волята си* – в състояние на потрес, ужас и страх – докато загиващият духовно и емоционално подготвен побеждава. Затова, когато се изправи пред атентатор камикадзе, западнякът направо се разпада. Повярвайте ми, виждал съм го. Виждал съм и човешки реакции към други стресови ситуации: престъпници на електрическия стол, човек във вода, заобиколен от акули. О, естествено, обичам да наблюдавам изписващото се на лицата им изражение на чист

ужас, когато осъзнаят, че със сигурност ще умрат.

Килиън отвори вратата...

... и в същия момент Скофийлд се сети:

Сети се какво го смущава в главния списък.

В главния списък имената на Маккейб и Фарел бяха маркирани.

Маккейб и Фарел, които тази сутрин бяха убити в Сибир, официално бяха обявени за мъртви.

И за тях беше платено.

Което означаваше...

Голямата врата се отвори...

... и двамата морски пехотинци бяха посрещнати от гледката на трапезария, пълна с командоси от Изпълнителни решения, общо двайсет души, които ядяха, пиеха и пушеха. Начело на масата с бинтован нос седеше Седрик Уексли.

Скофийлд пребледня.

– Тъкмо за *това* изражение говоря – заяви милиардерът и се усмихна злокобно. – Добре дошли в моя замък... капитан Скофийлд.

Скофийлд и Гант се затичаха.

Затичаха се с всички сили.

Обратно по разкошния коридор, следвани от презрителния смях на Джонатан Килиън.

Войниците от Изпълнителни решения наскачаха от местата си и грабнаха оръжието си, неспособни да устоят на изкушението да си осигурят още осемнайсет милиона и шестстотин хиляди долара.

Наслаждавайки се на представлението, Килиън ги остави да минат покрай него.

Стигнаха до гаража.

– По дяволите, прекалено много възможности – изпъшка капитанът, смъкна бинта и огледа скъпите коли.

Гант се обърна и видя преследващите ги по коридора наемници.

– Имаш десетина секунди да избереш най-бързата, мой човек.

Скофийлд спря очи върху поршето. Сребристо и ниско, с отваряща се нагоре врата – истински звяр.

– Не, просто не е в моя стил – каза той и се хвърли към също толкова бързата спортна кола до поршето – електриковосиньо субару турбо.

След девет секунди командосите от Изпълнителни решения

нахлуха в гаража.

И видяха как субаруто профучава през помещението. Задните му гуми оставяха следи по пода.

Външната врата на гаража тъкмо се отваряше – Либи Гант стоеше до контролния пулт и командваше.

Хората от Изпълнителни решения откриха огън.

Скофийлд спря до Гант и викна:

– Скачай вътре!

– Ами Найт?

– Сигурен съм, че ще ни разбере!

Тя се хвърли вътре през прозореца и в същия миг вратата на гаража се отвори докрай и разкри окъпания в слънце вътрешен двор на замъка...

... и изненаданото лице на майор Дмитрий Заманов.

Придружен от шестима скорпиони, които носеха две медицински транспортни кутии.

Два високоманеврени руски хеликоптера Ми-34 с все още въртящи се перки бяха кацнали на чакъла зад десантниците.

– Господи! – ахна Скофийлд. – Този ад няма ли най-последно да свърши?

Звукът на стрелбата в гаража стигна до офиса на мосю Делаacroa и Алоишъз Найт се обърна.

Потърси с поглед Скофийлд в предверието в другия край на тунела.

Нямаше го.

– По дяволите! – изръмжа наемникът. – Този човек не може ли да стои мирен поне пет минути?

И хукна навън.

Оценителят изобщо не си направи труда да вдигне глава.

Субаруто на Скофийлд чакаше пред Заманов на изхода на гаража.

Погледите на двамата мъже се срещнаха.

Изненаданото изражение на руснака бързо се смени с чиста омраза.

– Дай газ! – извика Гант и откъсна Скофийлд от вцепенението му.

Той настъпи педала.

Състезателната кола се понесе напред и скорпионите се пръснаха на страни от пътя ѝ.

Като хвърляше чакъл зад себе си, колата прекоси вътрешния двор на замъка, стрелна се като ракета през гигантския портик и полетя по подвижния мост към сушата.

Дмитрий Заманов се изправи и в следващия момент покрай него профучаха още пет коли: червено ферари, сребристо порше „ГТ-2“ и три жълти спортни автомобилиа пежо с емблемата на „АКСЪН“ отстрани.

Изпълнителни решения.

В гонитба.

– Мамка му! – извика майорът. – Той е! Скофийлд! Давайте! Бързо! Пипнете го и ми го доведете! Преди Делакроа да получи главата му, ще го одера жив! Лично.

Четирима от хората му се хвърлиха към двата хеликоптера, като оставиха него и другите двама в замъка с главите.

Преследването започна.

Пистата „Уитмор“ (изоставена)

На около шейсет и пет километра западно от Лондон

12:30 местно време (13:30 френско време)³

Трийсет минути по-рано – докато Скофийлд, Гант и Найт пристигаха в крепостта дьо Валоа – Книга II и Майка бяха приземили откраднатия хеликоптер на изоставената писта, на която ги беше оставил Руфъс.

Не очакваха да го заварят там. Той им бе казал, че след като ги свали, ще продължи за Франция, за да настигне Найт.

Но когато кацнаха, видяха „Черния гарван“ в един стар хангар, заобиколен от цивилни полицейски коли със светещи буркани на покривите.

Руфъс тъжно и безпомощно стоеше до самолета си под прицела на шестима облечени в шлифери агенти и взвод тежковъоръжени кралски морски пехотинци.

Майка и Книга бяха заловени още при кацането.

Един от цивилните се приближи към тях. Беше млад, спретнат и държеше мобилен телефон, сякаш разговаряше.

Говореше с американски акцент.

– Сержанти Нюман и Райли? Казвам се Скот Моузли и съм от

---

3. Въпреки че някои райони във Франция, сред които Бретан, са доста на запад от Лондон, цялата страна попада в един часови пояс, един час преди Англия. – Б.а.

лондонското бюро на държавния департамент на Съединените щати. Научихме, че помагате на капитан Шейн М. Скофийлд от корпуса на морската пехота, който е преследван в международен лов на хора. Вярно ли е това?

Книга и Майка пребледняха.

– Хм, да... вярно е – потвърди Книга II.

– Властите на Съединените щати научиха за провеждането на този лов на хора. От известната ни за момента информация анализирахме предполагаемата причина за него и стигнахме до заключението, че запазването на живота на капитан Скофийлд е от най-голямо национално значение. Знаете ли къде се намира той?

– Може и да знаем – отвърна Майка.

– Защо увъртате? – попита Книга II. – Разкрийте ни голямата конспирация.

Скот Моузли се изчерви и призна:

– Аз лично не съм запознат с подробностите.

– Уф, я стига! – изпъшка младият сержант. – Трябва да ни кажете нещо повече.

– Моля ви – настоя Моузли. – Аз съм само куриер. Нямам право на достъп до цялата информация. Но повярвайте ми, не съм тук, за да ви преча. Казаха ми само това: човекът или хората, които стоят зад този лов, е в състояние или иска да унищожи Съединените американски щати. Не знам нищо повече... Знаем обаче едно: тук съм по личната заповед на президента на Съединените щати и ми е наредено да ви помагам. По всякакъв начин. Където и да пожелаете да отидете. Упълномощен съм да ви дам всичко, каквото ви трябва, за да защитите живота на капитан Скофийлд. Ако ви трябва оръжие, имате го. Ако ви трябва пари, имате ги. По дяволите, ако искате президентският самолет да ви отведе до всяка точка на света, аз съм на ваше разположение.

– Супер... – ахна Майка.

– Как да сме сигурни, че можем да ви вярваме? – поколеба се Книга II.

Скот Моузли му подаде мобилния си телефон.

– Кой е? – попита в мобифона морският пехотинец.

– Сержант Райли? – разнесе се твърд глас от отсрещния край на връзката. Книга II моментално го позна – и се вцепени.

Веднъж се бе срещал със собственика на този глас – по време на инцидента в Зона 7.

Това беше гласът на президента на Съединените щати.

Значи бе истина.

– Сержант Райли – каза президентът. – Всички средства на правителството на Съединените щати са изцяло на ваше разположение. Каквото ви трябва, само кажете на помощник-секретар Моузли. *Трябва да защитите Шейн Скофийлд.* Действайте.

И затвори.

Книга II подсвирна.

– Е, какво ви трябва? – попита Скот Моузли.

Майка и Книга се спогледаха.

– Ти върви – каза Книга. – Спаси Плашило. Аз ще разбера каква е цялата тая история.

– Дадено – отвърна Майка.

И бързо посочи Руфъс, но се обърна към Моузли.

– Трябва ми ей онзи. И неговият самолет, зареден догоре. Плюс свободен коридор от Англия. Знаем къде е Плашило и трябва веднага да отидем при него.

– Мога да уредя възможно най-бързия... – започна помощник-секретарят.

– Да, обаче аз още не ти вярвам – изръмжа Майка. – Виж, на Руфъс му имам вяра. И освен това той е достатъчно бърз.

– Добре. – Скот Моузли кимна на един от хората си. – Заредете самолета. Освободете небето.

После се обърна към Книга.

– Ами вие?

Но сержантът още не бе свършил с Майка.

– Успех. Спаси го.

– Ще направя каквото мога. – Тя отпраши към Руфъс при изстребителя. След няколко минути резервоарите му бяха заредени и „Гарванът“ се издигна в небето и изчезна в далечината.

Едва тогава Книга II се обърна към Скот Моузли и каза:

– Трябва ми видеокасетофон.

Състезателната кола на Скофийлд се носеше по крайбрежието на Северозападна Франция.

Пътят от крепостта дьо Валоа беше известен като *Le grande rue de la mer* – Великия морски път.

Врязан в скалите над Атлантическия океан, той представляваше великолепна крайморска магистрала с ниска бетонна мантиanela, под

която зееше сто и двацет метрова бездна. Коварните завои тук-там се редуваха с тунели, минаващи през скалистите носове.

Тъй като петнайсетте километра земя около крепостта дъо Валоа принадлежаха на Джонатан Килиън, това беше частен път. На две места по дължината му от него се отклоняваха шосета – едното нагоре, към частната писта на милиардера, другото стръмно надолу, към огромен кей.

Електриковосиньото субару на Скофийлд летеше по възхитителния крайморски път със сто и осемдесет километра в час. Двигателят тихо бръмчеше с включен турбоускорител. Мощната система четири по четири бе идеална за опасните завои на Великия морски път.

Петте суперколи на Изпълнителни решения: порше, ферари и три пежо, също не изоставаха.

– Найт! – извика Скофийлд във виброфона си. – Чуваш ли ме? Имаме... хм... малък проблем.

– Идвам – чу се спокойният отговор.

Точно в този момент на километър и половина след субаруто на Скофийлд – далеч зад последния преследвач – от крепостта дъо Валоа изхвърча една последна кола и мина по подвижния мост.

Ламборджини „Диабло“.

Дванайсетцилиндрова. Със заден спойлер. Суперниска. Суперготи-на. Супербърза.

Цялата черна, естествено.

Скофийлд включи сателитната си радиосистема.

– Книга! Майка! Чувате ли ме?

Гласът на Майка незабавно му отговори:

– Чувам те, Плашило.

– Вече не сме в замъка – съобщи капитанът. – Отдалечаваме се по пътя от него. Насочваме се на север.

– Какво стана?

– Започна добре, обаче после се появиха почти всички кофти типове на света.

– Успя ли вече да разрушиш всичко?

– Още не, но мисля по въпроса. Идвате ли?

– Почти стигнахме. Аз съм с Руфъс в „Гарвана“. Книга остана в Лондон, за да проучи какъв е тоя лов. Аз съм на двацетина минути от

теб.

– Двайсет минути – мрачно повтори Скофийлд. – Не съм сигурен, че ще издържим толкова.

– Трябва, Плашило, щото имам много да ти разправам.

– Обобщи информацията. Най-много дващсет и пет думи.

– Американските власти знаят за лова на хора и хвърлят всичко в твоя защита. Ти си почти застрашен от изчезване вид. Затова си пренеси задника на американска територия. Посолство, консулство, нещо такова.

Скофийлд зави на поредния опасен завой – и изведнъж пред него се разкри страхотна гледка.

Великият морски път изчезваше в далечината, лъкатушейки километри наред като плоска черна лента покрай крайбрежните скали.

– Американските власти искат да ми помогнат, така ли? – попита капитанът – От собствен опит знам, че американските власти не се грижат за никой друг, освен за себе си.

– Хм, Плашило... – прекъсна разговора Гант. – Имаме проблем.

– Какъв? – Скофийлд рязко погледна напред. – По дяволите! Изпълнителни решения сигурно са повикали свои хора...

На осемстотин метра пред тях шосето се раздвояваше и нагоре към скалите надясно се отклоняваше страничен път. Той водеше към пистата и в момента два големи тира без ремаркета с бясна скорост се спускаха по стръмния склон към колата на Скофийлд и Гант.

Във въздуха над тях висеше лъскав хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“ с надпис „АКСЪН КОРП“ отстрани.

„Изпълнителни решения са се обадили и са мобилизирали всичките си налични сили“ – помисли си капитанът.

– Тировеце идват право към нас! – предупреди Гант.

– Не – възрази Скофийлд. – Няма да ни прегазят. Просто ще преградят пътя.

И естествено двата тира стигнаха до разклонението и едновременно спряха напречно на пътя.

И напълно го преградиха.

– Майко – обади се Скофийлд по радиостанцията. – Трябва да приключвам. Моля те, ела колкото може по-скоро.

Субаруто се носеше по лъкатушния път и бързо се приближаваше към двата тира.

Сто метра преди да стигне до тях Скофийлд удари спирачки и спортната кола се закова напред пътя.

Безизходица.

Два тира. Един състезателен автомобил.

Скофийлд погледна в огледалото – бандата от пет суперколи го настигаше.

Зад тях се извисяваше исполинският каменен замък, мрачен и тъмен. Изневиделица пред него се появиха два хеликоптера и също се включиха в гонитбата.

Двата вертолета Ми-34 на Замановите скорпиони.

– Между чук и наковалня – измърмори Скофийлд.

– И то каква наковалня – отвърна Гант.

Капитанът се обърна да погледне пътя пред тях.

Очите му обходиха сцената – два тира, хеликоптерът на „Аксън“, вертикалната скала вдясно, сто и двацет метровата бездна вляво, оградена с ниска бетонна мантиanela.

„Мантиanelата“ – помисли си той.

– Преследвачите почти ни настигат... – предупреди Гант.

Ала Скофийлд продължаваше да се взира в бетонната мантиanela. Хеликоптерът на „Аксън“ висеше край нея – почти на равнището на пътя.

– Можем да го направим. – Капитанът присви очи.

– *Какво* да направим? – загрижено попита Гант.

– Мълчи.

Скофийлд настъпи газта.

Субаруто изрева и се понесе към тировете.

Турбо ускорителят пищеше...

Шейсетте километра в час станаха осемдесет...

Сто...

Сто и двацет...

Автомобилът летеше към блокадата на пътя.

Шофьорите на двата тира – командоси от Изпълнителни решения, – се спогледаха. *Какво правеше той тип?*

И тогава Скофийлд абсолютно неочаквано зави наляво... и приближи субаруто до бетонната мантиanela.

Колата се блъсна в мантиanelата, левите ѝ колела застъргаха по бетона, притиснаха се към него, цялата лява половина на субаруто се откъсна от асфалта...

... и целият автомобил се вдигна върху мантиanelата!

Левите колела се плъзгаха по горния край на ниската ограда и субаруто се движеше под ъгъл четирийсет и пет градуса.

Светът на Скофийлд и Гант се наклони настрани.

– Пак няма достатъчно място! – Гант гледаше паркирания до мантизелата тир.

Имаше право.

– Още не съм свършил! – извика в отговор Скофийлд.

И рязко завъртя волана *надясно*.

Последва мигновена реакция.

Субаруто поднесе настрани, предницата му се завъртя надясно, задницата – наляво, колата опасно се насочи към океана и накрая задните колела се плъзнаха...

... от ръба на бетонната мантизела.

И увиснаха на сто и двацет метра над морските вълни!

Ала субаруто продължаваше бясно да лети напред, шасито му се пързалияше по горния ръб на мантизелата, предните му гуми висяха над сушата, задните – над пропастта и нито една гума не докосваше земята.

– Ааааа! – извика Гант.

Спортният автомобил се плъзгаше странично по мантизелата с почти идеално балансирана тежест. Шасито стържеше, скърцаше и вдигаше ураган от искри – и за удивление на шофьорите на тировеите, *профуча покрай тяхната блокада*, провирайки се през пролуката между външния тир и мантизелата, пролука, прекалено тясна, за да премине кола.

Но после се случи неизбежното.

Увисналата над океана тежест на субаруто надделя и въпреки инерцията си, колата започна да се накланя назад.

– Ще паднем! – извика Гант.

– Няма – спокойно възрази Скофийлд.

Оказа се прав.

Защото в този момент задницата на пързалиящия се автомобил с невероятна скорост се блъсна е *носа на хеликоптера на „Аксън“*, който висеше до мантизелата.

Задният край на субаруто отскочи – ударът беше достатъчно силен, за да прати колата обратно на пътя... от отсрещната страна на тировеите.

Точно както го бе планирал Скофийлд.

Гумите отново се завъртяха по асфалта и състезателният автомобил полетя напред.

Но след миг двата тира се отдръпнаха от пътя и пропуснаха петте

коли на преследвачите от Изпълнителни решения, които се стрелнаха помежду им като куршуми. По дирите на Скофийлд.

Изпълнителни решения ги настигаха.

Двете европейски спортни коли, които наемниците бяха взели „на заем“ от Джонатан Килиън – червеното ферари и сребристото порше, ниски, аеродинамични и брутално бързи – бяха точно по петите на морските пехотинци.

Двамата наемници в поршето се възползваха от шибедаха му, който позволяваше на единия да се изправи и да стреля по субаруто на Скофийлд. Стрелецът във ферарито трябваше да се провеси през десния прозорец.

Задният прозорец на субаруто се пръсна под града от куршуми и Гант извика:

– Може ли да те попитам нещо?

– Естествено!

– Има ли някаква секретна *школа*, където те учат на такива неща?

Школа за каскадьори самоубийци?

– Всъщност на това му викат „агресивно шофиране“. – Скофийлд хвърли поглед през рамо. – Специален курс в Куонтико, водеше го уволнил се специалист от Делта, Крие Ханкисън. Ханк напусна Делта през деветдесет и първа и стана каскадьор в Холивуд. Направи купища пари. Обаче от благодарност към спецчастта си през година води безплатни курсове за служители на Делта и специално поканени военни. Мен ме поканиха миналата година. Ако си мислиш, че това е супер, няма да поярваш на какво е способен Ханк на четири колела...

Откос куршуми обсипа пътя до субаруто на Скофийлд, надъвка асфалта и изтрополи по лявата врата. След стотна от секундата маневреният Ми-34 на скорпионите изрева над колата.

Ала после пътят зави надясно покрай скалите, вертолетът продължи на право и субаруто се отклони от линията на огъня.

И изведнъж...

БАМ!

Гигантски къс избухна от скалната стена и поръси с пръст и камъни пътя зад бясно летящата състезателна кола.

– Какво... – Скофийлд се огледа да види причината за страшната експлозия.

И я видя.

– О, невъзможно... – ахна той.

Към брега се приближаваше боен кораб – бе се отделил от по-голяма група кораби на хоризонта.

Беше френски ескадрен миноносец клас „Турвил“ и стреляше с гигантските си оръдия – всеки залп се придружаваше от облаци дим и толкова мощен гръм, че разтърсваше тялото на човек: бум! Бум! Бум!

И след миг...

БАМ!

БАМ!

БАМ!

Снарядите обсипваха крайморския път и сееха пръст и камъни около колата на Скофийлд. Във въздуха изригваше асфалт и оставяше смъртоносни кратери – кратери, които унищожиха почти половината настилка.

Субаруто на Скофийлд заобиколи ръба на един кратер, профуча през облака прах и когато погледна надолу, капитанът видя, че снарядът е пробил полукръгла дупка, стигаща чак до океана.

Заваляха още снаряди. Скофийлд въртеше волана наляво-надясно и избягваше новообразуващите се кратери само на сантиметри.

Хеликоптерът на „Аксън“ зад него също трябваше да внимава, за да не попадне под смъртоносния обстрел на ескадрения миноносец.

Ала двата по-маневрени вертолета Ми-34 на скорпионите продължаваха да следват Скофийлд и дупчеха пътя с картелниците си.

Субаруто взе един завой, влетя в поредния тунел и руските хеликоптери бързо се издигнаха над назъбените скали. Скофийлд и Гант изведнъж бяха обгърнати от тишина.

Не задълго.

В тунела след тях с рев нахлуха двете спортни коли на Изпълнителни решения – ферарито и поршетто, – като обстрелваха бегълците пред себе си.

Скофийлд зави наляво към стената, която се падаше откъм океана, и внезапно откри, че това изобщо не е тунел – защото цялата лява стена всъщност се състоеше от тънки стълбове, носещи се покрай тях като в мъгла и позволяващи на шофьора да наблюдава гледката.

Установи това в момента, в който един от хеликоптерите на скорпионите се появи зад размазаната линия стълбове и започна да стреля по открития тунел!

Куршумите обсипаха пътя, субаруто и отсрещната стена.

Скофийлд зави надясно и доближи колата към другата стена на заобления тунел, губейки скорост...

... и след миг преследващите го автомобили го настигнаха – поршетото се блъсна в задната му броня, а ферарито го притисна отляво.

Автоматичен огън разкъса ламарината.

Страничният прозорец на Скофийлд се пръсна...

... и точно в този момент в края на тунела се появи ужасяващ силует.

Вторият хеликоптер Ми-34 на скорпионите беше над пътя, готов за стрелба с монтираните си отстрани ракети.

– Свършено е с нас – делово съобщи Скофийлд.

От задния край на единия ракетен апарат на вертолета блъвнаха жълти пламъци и без абсолютно никакво предупреждение машината избухна във въздуха – улучена от снаряд на френския ескадрен миноносец. Ракетата също се взриви – още преди да бъде изстреляна.

Безпомощният хеликоптер беше запратен край пътя, смачка се като празна консерва и пропадна в сто и двацет метровата бездна.

– За малко – въздъхна Гант.

– На косъм – прибави Скофийлд. Все още заклещено между двете коли на Изпълнителни решения, субаруто изхвърча от тунела и прелетя покрай мястото, където бе паднал хеликоптерът.

Трите автомобиля изминаха къса отсечка от пътя. И тогава капитанът видя нов тунел, зейнал на двеста метра пред тях...

Бам!

Ферарито го блъсна отляво и го принуди да се приближи към скалите.

Скофийлд с всички сили стисна волана.

Поршетото не се откъсваше от задната му броня.

Отначало морският пехотинец не разбираше защо правят така, но после погледна напред и видя, че сводестият вход на приближаващия се тунел не е точно до скалите, а на около метър и осемдесет от тях.

Двете коли продължаваха да ги тласкат в тази посока и субаруто щеше да се блъсне право в издадената стена на тунела.

Скофийлд прецени, че разполагат с около пет секунди.

– Адски кофти... – отбеляза Гант.

– Знам – изсумтя той.

Четири секунди...

Трите коли се носеха заедно по тесния крайморски път.

Три секунди...

Ферарито ги притискаше към скалите отдясно. Десните гуми на субаруто леко се повдигнаха и започнаха да се трият в скалната стена. Ала поршето продължаваше да го тласка напред.

– Направи нещо – каза Гант.

Две секунди...

Каменната арка на тунела бързо се приближаваше към тях.

Една...

В този момент, точно когато субаруто с огромна скорост щеше да се блъсне в сводестия вход на тунела, Скофийлд позволи на ферарито още повече да го *доближи* към стената и да го наклони под шейсет градуса. Сега десните гуми се движеха по самата стена.

И тогава времето забави ход и той направи невъзможното.

Остави субаруто да се издигне толкова високо на скалната стена, че пет метра преди входа на тунела електриковосиният автомобил изгуби равновесие... и *се преобърна*... наляво с покрива надолу... *върху покрива на ниското ферари до него*.

За стотна от секундата субаруто и ферарито летяха заедно, притиснати покрив към покрив!

После времето отново ускори ход, субаруто се прекатури от ферарито, гумите му отново докоснаха земята, само че отляво, и Скофийлд влетя в тунела едновременно с яркочервената суперкола.

Поршето обаче нямаше никакъв шанс.

Шофьорът му, който се движеше плътно зад Скофийлд, беше възнамерявал да отбие в последния момент, ала изобщо не бе предполагал, че капитанът може да им изиграе такъв номер. И когато това се случи, смаяно зяпналият наемник с невероятна скорост се блъсна в стената на входа.

Пътуващите във ферарито също не извадиха голям късмет.

Още щом се прекатури от него, Скофийлд започна да го блъска наляво. Справи се доста по-добре от тях – ферарито се заби в стената, преобърна се и започна да се премията като играчка, хвърлена от дете, в тясното пространство; отскачаше от стените, докато не спря върху покрива си, смачкано и разбито, с отдавна мъртви пътници.

Скофийлд и Гант изхвърчаха от тунела и в същия момент бойният хеликоптер на скорпионите се озова успоредно на крайморския път. От дясната му врата стреляше снайперист.

Едно беше ясно: докато Скофийлд шофираше колкото може по-

бързо, маневреният хеликоптер се движеше със скорост, много по-ниска от възможностите си.

– Лисица! – извика капитанът. – Трябва да се извадим от този вертолет! Закови снайпериста!

– С удоволствие – отговори Гант. – Отпусни се назад!

Скофийлд го направи и тя вдигна пистолета си „Дезърт Игъл“ и стреля през прозореца.

Два изстрела. И двата в целта.

И снайперистът падна... от вратата на хеликоптера.

Но имаше осигурително въже, което след десетина метра се опъна и той увисна на него.

– Благодаря, сладурче! – загледан в люлеещата се под вертолета фигура, каза Скофийлд. Изведнъж Гант извика:

– Плашило! Внимавай! Ново разклонение!

Той рязко погледна напред и видя следващото разклонение – страничния път, който завиваше наляво и надолу, докато магистралата продължаваше надясно.

„Наляво или надясно? – помисли си капитанът. – Избирай.“

Един снаряд от приближаващия се френски ескадрен миноносец улучи десния път.

„Наляво.“

Скофийлд завъртя волана наляво, гумите запищяха и субаруто се понесе по стръмния път.

Хеликоптерът го последва.

Алоишъз Найт летеше по Великия морски път с лъскавочерното си ламборджини „Диабло“ на повече от половин километър зад Скофийлд.

Двата тира, които по-рано бяха преградили пътя, сега се движеха точно пред него, а пред тях бяха трите автомобила пежо на „Аксън“, които командосите от Изпълнителни решения бяха взели от замъка.

А на петдесетина метра пред колите Найт видя, че синьото субару на Скофийлд стига до разклонение на пътя и че останалият хеликоптер на скорпионите го атакува.

Найт хвърли поглед към ескадрения миноносец в океана и видя как над кораба се стрелнаха две напомнящи на птици сенки и полетяха право към крайморския път.

Определено приличаха на *изтребители* и идваха от френския самолетоносач, който тъмнееше на хоризонта.

„Опа“ – помисли си Черния рицар.

Погледна напред и видя, че колата на Скофийлд завива наляво и изчезва по изсечения в скалите страничен път.

В този момент преследвачите на морските пехотинци направиха нещо странно.

Разделиха се.

Само едно от пежата на „Аксън“ последва Скофийлд надолу. Другите два автомобила продължиха по Морския път, като заобиколиха един новопоявил се кратер в асфалта.

След това до разклонението стигнаха двата тира и завиха наляво след Скофийлд.

„Координирано движение – разбра Найт. – Имат план.“

И тогава самият той стигна до разклонението и без колебание насочи ламборджинито по левия път след Скофийлд.

Субаруто на Скофийлд хвърчеше надолу по стръмния път, като взимаше на косъм слепите завои и поднасяше по асфалта.

Град от куршуми обсипваше ламарината и скалите наоколо – хеликоптерът Ми-34, който ниско го следваше, продължаваше да го обстрелва със страничните си картечници.

Убитият снайперист все още висеше от отворената врата и тялото му диво се люлееше, от време на време се удряше в пътя и оставяше кръв по настилката.

Командосът на предната дясна седалка на жълтото състезателно пежо, което беше завило след Скофийлд, се бе провесил през прозореца и също стреляше с щайер.

Найт се движеше на двеста метра зад тях.

Неговото ламборджини с лекота изпревари двата тира и профуча покрай тях, плавно описвайки есовидна крива още преди шофьорите да го забележат.

Той се приближи към пежото, опита се да го заобиколи отдясно, но жълтата кола го засече. Опита отляво, настъпи газта до дупка и с безразсъдно дръзка маневра го изпревари откъм външната страна на пътя.

Ламборджинито се стрелна покрай жълтия състезателен автомобил – шофьорът на пежото погледна наляво и видя дяблото да го задминава като черна мъгла – и в същия момент през отворения му прозорец влетя граната М-67.

Диаблото се стрелна напред и след миг пежото се превърна в огнено кълбо. Пламтящата кола пропусна следващия завой, профуча през мантинелата и падна – дълго бавно падане от огромна височина, което свърши в Атлантическия океан.

Ламборджинито на Найт вече се движеше на двайсет метра след субаруто и хеликоптера Ми-34 над него.

Черния рицар видя, че Скофийлд навлиза в дълга права отсечка от пътя, която свършваше с тунел в самото подножие на скалите – тунел, през който се влизаше в огромен навес за яhti.

– Скофийлд! – извика по радиостанцията си Найт. – Не стреляй назад! Аз съм с ламборджинито!

– С ламборджинито значи. Защо ли не се изненадвам – разнесе се гласът на морският пехотинец. – Много мило от твоя страна, че се присъединяваш към нас. Можеш ли да направиш нещо с тоя проклет хеликоптер?

Найт прецени ситуацията: субаруто на Скофийлд бързо се приближаваше към тунела, вертолетът бе малко зад синята кола, руският снайперист се блъскаше и отскачаше от пътя пред бясно летящото ламборджини.

„Хеликоптер – снайперист – тунел“ – помисли си той.

Трябваше му само кола, с която да избяга.

Черния рицар погледна в огледалото: запълваше го предната решетка на първия тир, мак, с характерната дългоноса предница.

„Много благодаря.“

– Дръж се, Скофийлд. Ще го пипна тоя скапаняк.

Той настъпи газта и насочи ламборджинито под вертолета. После с отвратителен трясък блъсна автомобиля право във висящия труп на снайпериста, така че тялото отскочи върху предния му капак и падна през отворения шибедах.

Найт извади белезници – най-ценната вещь на ловеца на глави – и закопча китката на мъртвеца за волана.

После се измъкна през шибедаха.

В този момент огромният камион го настигна и се блъсна в задницата на ламборджинито.

Ала Черния рицар вече беше готов за удара. Той прескочи задната част на спортната кола, като стреляше през предното стъкло на мака, уби шофьора и се прехвърли *върху дългия преден капак на камиона!*

След секунди вече се бе вмъкнал през разбития преден прозорец и седеше зад волана на тежката машина – на първия ред за предстоящите събития.

Субаруто на Скофийлд влезе в тунела в подножието на хълма.

Пилотът на хеликоптера знаеше, че трябва да прелети над тунела и да пресрещне беглеца от отсрещната страна, така че се издигна или по-точно, опита се да се издигне.

Лекият Ми-34 не успя да се издигне поради тежестта на закаченото за него ламборджини.

Пилотът разбра какво означава това с една секунда закъснение.

Останалото без шофьор ламборджини се стрелна към тунела, за ужас на пилота свързващото двете машини въже се опъна... и почна да се сгъва...

Вертолетът и ламборджинито се събраха като остриета на ножица.

Диаблото се откъсна от земята, полетя нагоре, блъсна се в тавана на тунела и се смачка сред дъжд от облицовъчни плочки.

От своя страна, хеликоптерът рязко бе дръпнат надолу, заби се в скалите над тунела и избухна сред пламъци и летящи парчета.

Седящият на волана на големия мак Найт профуча под тях, влезе в тунела и подмина огнените останки на ламборджинито.

Скофийлд излетя от другия край на тунела и се заизкачва по склона.

Когато взе поредния завой, видя пред себе си целия път: множество остри завои и в горния му край – другите два автомобила пежо, които бяха поели по високото шосе.

Те бяха минали по прекия път, бяха се върнали и сега се носеха *надолу*, точно срещу тях двамата с Гант.

Субаруто се изкачваше по склона, вече следвано само от двата камиона: дългоносия мак на Найт и другия камион – кенуърт с къса предница.

Скофийлд взе следващия завой и пред него се появи нова неочаквана гледка.

Изтребител, който висеше точно встрани от завоя, заплашително насочил нос надолу, с увиснали под крилето му ракети.

Капитанът веднага го позна – „Дасо Мираж“ 2000Н-II, френския еквивалент на американския „Хариър“. Преоборудвана от обикновения

„Мираж“ 2000Н, „Двойката“ можеше да виси неподвижно във въздуха и бе базирана само на най-новите и най-големи френски самолетносащи. Много приличаше на хариър – масивна, с гърбав силует и полукръгли отвори от двете страни на двуместната кабина.

Картечниците на миража блъвнаха огън и в скалите над колата на Скофийлд се посипа рояк трасиращи куршуми.

Той настъпи газта, стрелна се покрай неподвижния самолет, който тежко се завъртя във въздуха, и преследван от дъжд от куршуми, взе следващия завои с цената на разкъсана от поредния залп задна броня.

– Бързо, поеми волана – каза капитанът на Гант.

Тя се прехвърли на лявата седалка, докато Скофийлд бръкна в един от джобове си и извади няколко патрона – деветмилиметровите патрони с оранжеви пръстени на Найт.

– По хора – не. Обаче по изстребители – може – измърмори той, докато ги зареждаше в пълнителя на своя „Дезърт Игъл“. Свърши в същия момент, в който над пътя точно пред субаруто се спусна втори мираж с бълващи огън картечници.

Но Скофийлд вече беше готов.

Той се провеси през десния прозорец, седна на перваза и насочи пистолета си право напред.

Куршумите на миража разкъсаха предната броня на колата и в този миг Скофийлд откри огън по самолета – Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! – като улучи отворите от двете страни на кабината. От своя страна трасаците на изстребителя разбиха предното стъкло на субаруто.

Газовите куршуми на Скофийлд си свършиха работата.

Когато улучиха миража, вътрешният им газов заряд се стрелна напред, разкъса перките на парчета, огъна ги и отвори път на следващите куршуми, които проникнаха чак до двигателите, взривявайки високозапалимите горивни камери.

Бяха необходими само няколко малки куршума, за да унищожат боен самолет за шестстотин милиона долара.

Миражът диво се запремята във въздуха, като ръсеше трасаци навсякъде, после – бум! – се пръсна на хиляди парчета, обсипа пътя с течен огън и просто падна от небето, смачквайки се на димяща купчина на петдесетина метра пред субаруто.

Скофийлд се вмъкна обратно през десния прозорец...

... и видя Гант, притисната към лявата врата, цялата в кръв от огромна рана на лявото рамо. В облегалката зад нея се виждаше

петсантиметрова дупка.

Беше я улучил един от трасаците на миража.

– О, не... – изпъшка капитанът, прехвърли се зад волана и удари спирачки.

Субаруто с писък на гуми спря точно преди да стигне до останките от изстребителя.

– Лисица! – извика Скофийлд. – Либи!

Клепачите ѝ леко се повдигнаха.

– Ох, боли... – простена тя.

– Хайде. – Скофийлд отвори вратата с ритник и я измъкна навън на ръце. После каза по радиостанцията си: – Найт! Къде си?

– В първия камион. Вторият плътно ме следва. А ти къде си... чакай, виждам те.

– Лисица е улучена. Трябва ни транспорт.

– Когато спра, бързо се качвай, защото вторият тир ще ми се натре-се отзад.

И тогава Скофийлд видя Черния рицар: видя дългоносия мак да се изкачва по склона.

Камионът спря до субаруто с продължителен писък на гуми.

Найт отвори вратата и Скофийлд качи Гант и сам скочи вътре. Намникът включи на скорост и настъпи газта само миг преди късоносият кенуърт да се появи зад завоя и с ревящ двигател да се понесе към тях.

Макът с разтърсване прегази пръснатите по асфалта останки от миража и набра скорост. Вторият тир просто профуча през металните парчета и силно се блъсна в задницата на първия.

Найт, Скофийлд и Гант бяха отхвърлени напред.

Двамата мъже се спогледаха и едновременно казаха едно и също:

– Отпред се приближават две състезателни коли!

И двамата замълчаха. Огледални образи.

– Какво ѝ се е случило? – попита Найт.

– Улучи я изстребител – каза Скофийлд.

– Аха.

Двата камиона се изкачваха по склона, като бълваха облаци черен дим от ауспусите си.

После двете жълти състезателни коли изведнъж се появиха иззад един широк завой *точно пред* мака – спускаха се с рев по пътя и от прозорците им се провесваха командоси, насочили напред калашници.

Все едно стреляха с детски автомати.

Гигантският мак прегази лявото пежо и го разби на парчета.

Вторият автомобил на „Аксън“ се превъртя настрани и се блъсна в скалите преди да спре край пътя.

Първият тир стигна до върха на хълма и излезе на по-равния главен път.

Късоносият кенуърт не изоставаше, плътно следван от последното останало пежо. Състезателната кола поднови гонитбата и изскочи на главния път само стотна от секундата преди – БАМ! – цялото разклонение да изригне в облак пръст, улучено от снаряд, изстрелян от вездесъщия френски ескадрен миноносец.

Двата тира завиха зад един завой и океанът остана от лявата им страна. Ненадейно пред тях зейна входът на поредния тунел. Той описваше широка дъга надясно покрай скалите и очевидно бе по-дълъг от досегашните.

Макът влетя в него с деветдесет километра в час. В това време пежото настигна кенуърта и провесилият се през десния прозорец стрелец обсипа с огън най-задните гуми на първия тир.

Куршумите ги разкъсаха на парчета и задницата на огромния камион бясно започна да поднася.

И точно в този момент кенуъртът рязко увеличи скоростта.

– Изравняват се с нас! – извика Скофийлд.

Късоносият камион ги настигна отдясно.

– Аз ще се погрижа за това – каза Найт. – Дръж волана!

И скочи от седалката, прехвърли се в спалното отделение на тира и бързо изстреля два куршума през задния прозорец. След секунди вече бе изчезнал през него.

Двата тира се носеха един до друг в извития тунел, като с бясна скорост подминаваха стълбовете откъм морето.

Скофийлд хвърли поглед към ранената Гант. Този път я бяха улучили сериозно.

Някъде наблизо се разнесе екот и капитанът рязко завъртя глава – и видя втория мираж, който летеше покрай мъглявите стълбове отляво.

„Лошо“ – помисли си той.

После късоносият тир напълно се изравни с него и Скофийлд видя в кабината двама командоси от Изпълнителни решения. Този отдясно бързо се прехвърли през шофьора и отвори вратата откъм мака.

Канеше се да скочи.

Скофийлд вдигна пистолета си и... щрак!

Патроните му бяха свършили.

– Мамка му!

Командосът прескочи пространството между двата тира и се закрепил на дясното стъпало на мака. Вдигна автомата си, насочи го през прозореца почти от упор...

... и в същия момент Скофийлд измъкна магнитната си кука от кобура на бедрото, прицели се в наемника, натисна спусъка...

Псст...

Магнитната глава не излетя. Изтласкващият газ беше свършил.

– По дяволите! – извика Скофийлд. – Това никога не се случва!

Ала нямаше никакъв изход: двамата с Гант бяха лесна мишена.

Командосът на прозореца също го разбра и се захили с показалец на спусъка.

В същия миг обаче беше сплескан като палачинка от кенуърта – от собствените си хора, – който се блъсна в мака толкова силно, че двата камиона подскочиха!

Нещастният наемник просто избухна, тялото му се пръсна сред червени струи, очите му се изцъклиха и той изчезна под камионите.

И когато се скри от поглед, Скофийлд видя новия шофьор на късноносия кенуърт – Алоишъз Найт.

Когато наемникът от Изпълнителни решения беше скочил от вратата на кенуърта, в *обратната* посока от задната част на мака бе скочил друг човек.

Найт.

Сега двата тира се носеха един до друг в дългия тунел, преследвани само от последното жълто пежо.

Ала с разкъсаните си задни гуми макът на Скофийлд бе опасно нестабилен – поднасяше и диво се хлъзгаше.

– Найт! – извика капитанът по радиостанцията. – Не мога да задържа този камион! Трябва да се прехвърлим при теб!

– Добре, ще се приближа. Пращай дамата.

Кенуъртът се притисна към мака.

Скофийлд бързо завърза волана с предпазния колан, прехвърли се на другата седалка, с ритник отвори вратата и помогна на Гант да се изправи.

В същото време Найт отвори лявата врата на кенуърта и протегна едната си ръка.

Изведнъж – автоматичен огън.

Куршуми обсипаха броните на тировете. Но това бе само

преследващото ги пежо.

Скофийлд подаде Гант на Найт, който я издърпа и внимателно я остави да легне на дясната седалка.

Морският пехотинец също понечи да прескочи между двата камиона...

... но го спря хоризонтален откос трасаци, образуващи нещо като лазерна преграда, отрязваща го от другия тир.

Той рязко завъртя глава, погледна напред и откри новия си противник.

Видя края на дъговидния тунел, видя пътя, който завиваше надясно, видя и зловещо издигания се точно край завоя втори изстребител „Мираж“ 2000Н-II. Шестоцевната му картечница бълваше огън.

И тогава за ужас на Скофийлд линията на трасаци се насочи към неговия тир и – Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! – металната решетка на мака беше разкъсана от невъобразим залп.

Двигателят на камиона се запали, навсякъде запръска хидравлична течност и Скофийлд изведнъж престана да вижда през предното стъкло. Започна да помпи спирачките – никаква полза, те бяха история. Опита волана – действаше едва-едва, но достатъчно, та Скофийлд да каже на изстребителя:

– Ако аз си отида, и ти идваш с мен.

Макът продължаваше да лети до кенуърта.

И миражът през цялото време продължаваше да стреля.

Вече на разстояние един от друг, двата камиона стигнаха до изхода на тунела и Алоишъз Найт нямаше друг избор, освен да вземе завоя надясно, докато макът на Скофийлд – с пламтящ преден капак и поднасящи задни гуми – не можеше да направи нищо друго, освен да продължи право напред.

Скофийлд видя всичко още преди да се случи и ахна:

– Мили Боже...

След миг макът излезе от завоя, *профуча* през мантинелата и излетя в ясно следобедно небе право към увисналия във въздуха изстребител.

Тирът описа дъга във въздуха, високо вдигнал нос, с въртящи се колела, оставяйки черна дيريا дим, бълващ от пламтящия преден капак.

Но падането му внезапно спря, когато огромният камион с невероятна скорост се блъсна в увисналия точно край пътя мираж.

Камионът и самолетът се сблъскаха с невъобразима сила и мощният удар наклони изтретителя назад.

Горящият мак избухна. От своя страна, миражът първо се разтърси, после се олюля и накрая се взриви в ослепително огнено кълбо.

После пропадна от височина сто и двайсет метра, като влачеше след себе си останките от пламтящия камион, и с оглушителен плясък потъна във вълните.

И насред този хаос от разкъсан метал, без въже и магнитна кука, беше Шейн М. Скофийлд.

Найт и Гант видяха всичко от камиона си, докато се отдалечаваха по лъкатушния път.

Видяха мака на Скофийлд да пробива мантинелата и да се блъска в увисналия мираж, след което избухна огнена експлозия и двете машини паднаха в океана.

Никой не можеше да се е спасил след такова падане.

Въпреки раните си Гант се ококори от ужас.

– О, Господи, не! Шейн...

– Мамка му! – изръмжа Найт.

През ума му запрепусаха безброй мисли: Скофийлд беше мъртъв... човек, който щеше да струва милиони за него, ако не бе допуснал да загине... какво щеше да прави сега? И какво щеше да прави с тази ранена жена, която не струваше за него абсолютно нищо?

„Първо трябва да се измъкнеш жив оттук“ – отговори му някакъв вътрешен глас.

И тогава не щеш ли последното останало пежо профуча покрай камиона му.

Изненадан, Найт вдигна поглед и видя пътя пред себе си.

На следващия завой се издигаше малка, напомняща на замък сграда.

Построена от камък и увенчана със зъбери, тя бе двуетажна порта, стара колкото самата крепост дьо Валоа. И сигурно означаваше границата на териториите на крепостта.

От отсрещната страна на портата обаче имаше подвижен мост, покриващ пет метра празно пространство. През портата можеше да се мине само ако мостът беше спуснат – като в момента.

Пежото стигна до постройката, спря, един от пътуващите в него командоси скочи и се втурна вътре – и изведнъж пред погледа на Найт

мостът започна да се вдига.

– Не... – изпъшка той. – Не!

И настъпи газта.

Кенуъртът с рев се понесе към средновековната порта и бързо набра скорост.

Подвижният мост бавно се вдигаше на железните си вериги.

Шансът беше минимален.

Големият камион летеше напред.

Мостът продължаваше да се издига: *трийсет сантиметра, половин метър, метър...*

Докато тирът на Нйт изминаваше последните петдесетина метра, мъжете в পেжото откриха огън.

Черния рицар се приведе. Предното стъкло се пръсна.

Подвижният мост се вдигаше...

И тогава камионът профуча през портала, подмина командосите от Изпълнителни решения...

... със сто километра в час мина по наклонения като рампа мост, стрелна се в небето, извиси се над шеметната пропаст и...

Туп!

Огромният тир се стовари върху асфалта, отскочи веднъж, два пъти, три пъти и Нйт най-после успя да го овладее.

– Пфу... – облекчено въздъхна той. – За малко...

БАМ!

Пътят пред него изригна в гъбовиден облак пръст.

Снаряд от ескадрения миноносец.

Нйт удари спирачки и тирът рязко поднесе и спря само на сантиметри от новообразувалия се кратер.

Черния рицар изпъшка.

Целият път пред него просто изчезваше – цялата му ширина се бе изпарила на разстояние най-малко десет метра.

И двамата с Гант се бяха озовали в капан между двете пропасти.

В този момент, сякаш по даден знак, край тях се появи хеликоптерът на „Аксън“, който бе наблюдавал гонитбата от безопасно разстояние високо над пътя. Пилотът говореше по радиостанцията на каската си.

– Мамка му! – изруга Нйт.

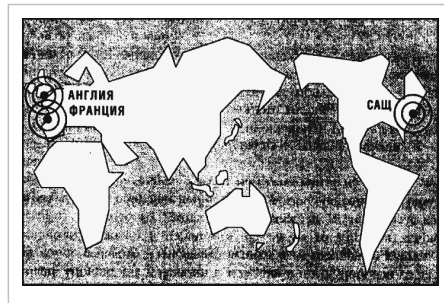
ПЕТА АТАКА

26 октомври, 14:00 (британско време)
ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 09:00

Трябва да се пазим от неоправдано придобиване на влияние от страна на военнопromишления комплекс, независимо дали е целенасочено, или неволно.

Президентът Дуайт Д. Айзенхауер в прощално обръщение към нацията, януари 1961 г.

АНГЛИЯ/ФРАНЦИЯ/САЩ

Посолство на САЩ

Лондон, Англия

14:00 британско време (09:00 ИСВ САЩ)

– Според тях войната срещу тероризма не се разгръща в достатъчно големи мащаби. Въпреки че не са планирали атентатите от единнадесети септември, не се заблуждавайте, членовете на Великолепната дванадесеторка напълно се възползват от тях...

Мъжът на телевизионния екран беше Бенямин И. Розентал, агентът на Мосад, когото преди час бяха убили на покрива на Кингс Тауър.

Книга II напрегнато наблюдаваше екрана. Зад него стоеше представителят на държавния департамент Скот Моузли.

Върху бюрата около тях имаше документи – стотици документи. Всичко, което Бенямин Розентал бе знаел за Великолепната

дванайсеторка и този световен лов на хора.

Книга отново обходи с поглед купчините документи.

Снимки на хора в лимузини, пристигащи на икономически срещи.

Транскрипции на тайно записани телефонни разговори.

Откраднати папки от министерството на отбраната на САЩ.

Дори два документа, взети от злополучно известната френска Главна дирекция за външна сигурност. Единият беше досие на неколцина водещи световни бизнесмени, които преди половин година бяха присъствали на частна вечеря с френския президент.

Вторият документ бе много по-експлозивен. Той очертаваше неотдавнашното арестуване на двайсет и четирима терористи от Ислямски джихад, които планирали да блъснат аеротанкер в Айфеловата кула. Случаят имаше особено значение, тъй като сред заловените беше Шоаб Риис, един от ръководителите на Ислямски джихад. Можеше да се очаква, че залавянето на толкова виден терорист ще бъде публично разгласено, ала французите го бяха запазили в тайна.

В полето имаше бележка на Розентал:

„Всички са били отведени в централата на ГДВС в Брест. Без съд. Без съобщение във вестниците. Нито един от двайсет и четиримата повече не е бил видян. Възможна връзка с «Корморан»/«Хамелеон». Дали Франция действа заедно с В-12? Да се провери.“

Но най-изобличаващи бяха записите на разпита на Розентал в Мосад.

Казано просто, той беше седял върху динамит.

Първо, защото бе знаел състава на Великолепната дванайсеторка.

Председател: Рандолф Лох, военен индустриалец, седемдесетгодишен, шеф на „Лох-Ман Индъстрис“, компания, изпълняваща поръчки на американското правителство. „Л-М Индъстрис“ произвеждаха резервни части за военни хеликоптери като „Хюи“ и „Блек Хоук“ и бяха направили състояние от Виетнам и Пустинна буря.

Заместник-председател: Корнелиус Копасус, легендарният гръцки корабен магнат.

Артур Квант, патриарх на стоманодобивната империя „Квант“.

Уорън Баркшир, най-преуспяващият инвеститор на света.

Дж. Д. Кеърнтън, председател на гигантската компания

„Астронокс Фармасютикълс“.

Джонатан Килиън, председател и директор на „Аксън Корпорейшън“, огромния ракетен и корабен конгломерат.

Списъкът продължаваше.

Като се изключеха няколко богатства, направени от продажби на дребно – като рода Уолтън в Америка, Албрехтс в Германия и Матенкор във Франция, – това спокойно можеше да е списък на десетимата най-богати хора на света.

И както беше установил майор Бенямин Розентал, всички те бяха мъже, чиито състояния съществено щяха да се увеличат от едно нещо.

Розентал на екрана:

– Техните състояния се основават на военни действия. На война. Втората световна война е поставила основите на стомано-добивната империя „Квант“. През шейсетте години Рандолф Лох е бил един от най-изявените поддръжници на американската намеса във Виетнам. Войната поглъща петрол. Войната поглъща стомана. Войната изисква строеж на хиляди нови кораби, хеликоптери, оръдия, бомби, фармацевтични средства. Най-големият бизнес в света на големия бизнес е глобалната война.

И по-нататък:

– Да вземем сегашната „Война срещу тероризма“. Съединените щати хвърлиха над четири хиляди бомби над планините на Афганистан и с какъв резултат? Те не унищожиха мостове, пътища и военни бази. Но когато са използвани четири хиляди бомби, те трябва да се заменят с нови. И това означава да бъдат купени. Съвсем сериозно, „Война срещу тероризма“ – чували ли сте нещо толкова абсурдно?

Друг откъс:

– Не подценявайте влиянието, което упражняват тези хора. Те създават президенти, те ги унищожават. От импийчмънта на Бил Клинтън до пътя на един бивш агент на КГБ на име Владимир Путин до президентството на Русия, Великолепната дванайсеторка винаги има думата за това кой заема местата по върховете на властта и за колко време. Даже да не финансира директно кампанията на даден президент, тя поддържа готовност всеки

момент да го провали. За тази цел Великолепната дванайсеторка си е създавала връзки с водещите фигури в основните световни разузнавателни организации. Директорът на ЦРУ е бивш делови партньор на Рандолф Лох. Шефът на МИ6 е зет на Корнелиус Копасус. Килиън често е гостувал в парижкия дом на директора на ГДВС.

В края на краищата, кой знае повече за ръководителите на една страна от собствената ѝ разузнавателна служба – усмихна се агентът на Мосад.

После Розентал стана сериозен:

– Войната, която най-много обичаха членовете на Великолепната дванайсеторка обаче, войната, която им донесе повече богатство, отколкото бяха мечтали, беше войната, която така и не избухна: американско-съветската Студена война.

Пустинна буря. Босна. Сомалия. Афганистан – продължаваше той. – Те бледнеят в сравнение с абсолютната златна мина, която беше Студената война. Защото докато американско-съветската надпревара във въоръжаването продължаваше да се ускорява и в Корея и Виетнам се стигаше до непреки сблъсъци, членовете на Ве дванайсет натрупаха състояния с чудовищни мащаби.

Той направи кратка пауза.

– Но през хиляда деветстотин деветдесет и първа се случи невъзможното: Съветският съюз се разпадна и всичко изчезна. Берлинската стена беше съборена и като отприщен бент, американското консуматорство заля планетата. И най-печеливши в глобализирания свят вече не бяха американските военни производители. А американските производители на стоки на дребно: „Найки“, „Кока-кола“, „Майкрософт“. Или европейски компании като Бе Ем Ве и „Лореал“. Сериозно, производителите на козметика!

И затова оттогава членовете на Великолепната дванайсеторка търсят онова, което категорично ще им върне някогашната власт...

Розентал с театрален жест извади друг документ от папките си и го протегна към камерата.

– ... нова Студена война.

Сега Книга II държеше същия документ.

На телевизионния екран пред него бе замръзнал образът на Розентал.

Морският пехотинец прочете документа.

Засипаха го имена и цифри и отначало той не можеше да ги свърже.

Но постепенно започнаха да се оформят отделни части. Той разпозна двете най-често повтаряни имена.

Шахаб-5 и Тайп'о-донг-2.

Шахаб-5 и Тайп'о-донг-2 бяха ракети.

Интерконтинентални балистични ракети с голям радиус на действие.

Шахаб-5 бяха иранско производство. Тайп'о-донг-2 се произвеждаха в Северна Корея.

Ако международните терористични организации като Ал Кайда и Ислямски джихад някога успееша да се доберат до ракети, способни да нанесат ядрени удари срещу Запада, това щяха да са шахаб и тайп'о-донг.

И всяка ракета имаше ядрена бойна глава, както показваха обозначенията: *ТН-76* и *Н-8*. *ТН-76* бяха френски, а *Н-8* – севернокорейски.

Но този списък не принадлежеше на нито една терористична организация.

Той принадлежеше на Великолепната дванайсеторка.

И тогава Книга разбра.

Великолепната дванайсеторка изпълняваше ролята на терористична организация.

Той бързо се обърна и пусна видеото.

Израелският агент продължи да говори:

– Тази нова Студена война е активна Война срещу тероризма. Петдесетгодишна Война срещу тероризма. Великолепната дванайсеторка използва два американски проекта, за да изпълни плана си: единият се казва „Корморан“, другият – „Хамелеон“. „Корморан“ обхваща бойните кораби, замаскирани като контейнеровози и супертанкери. Тези супертанкерни съдове са

построени от „Копасус Шипинг Груп“, докато ракетните системи са монтирани в заводите на Аксъни в Норфък, Вирджиния и Гуам. Тези кораби, обикновени наглед супертанкери и контейнеровози, могат незабелязано да чакат в пристанищата по света. Ето това е „Корморан“.

Проект „Хамелеон“ обаче е далеч по-зловещ – продължи той. – Това може би е най-зловещата програма, разработвана от Съединените щати. Тя е съсредоточена върху самите ракети. Разбирате ли, споменатите в документа ракети не са обикновени шахаб или тайп'о-донг. Те са копия на тези ракети, построени в Съединените щати. Трябва да сте наясно, че всяка мощна ракета в света има собствени характеристики: специфики на полета, инверсионна следа, дори особености на взрива, оставащи след удара. „Хамелеон“ използва тези разлики. Това е строго секретен американски проект, в рамките на който Америка строи интерконтинентални балистични ракети, имитиращи характеристиките на интерконтиненталните балистични ракети, строени от други страни. Ракети-двойници.

Но „Хамелеон“ не се ограничава до иранските шахаб и севернокорейските тайп'о-донг. Сред другите имитирани ракети са индийските Агни две, пакистанските Гаури две, тайванските Скай Хорс, британските Трайдънт две, френските Ем пет, израелските Йерихон две бе и естествено, руските Ес Ес осемнайсет.

Те са създадени да разпалват войни, но да изглежда, че някой друг е изстрелял първата ракета. Ако изобщо им потрпява повод за водене на война, Съединените щати просто изстрелват копие на ракета, произвеждана в страната, върху която трябва да се прехвърли вината.

Въпросът е, че също както изпълнението на проект „Хамелеон“ е възложено на „Аксън Корпорейшън“, супертанкерите за проект „Корморан“ се строят от „Копасус Шипинг“. И това е ключът. Изпълнението и на двата проекта е поверено на компании, притежавани от членове на Ве дванайсет.

В дванайсет без петнайсет на двайсет и шести октомври ще станем свидетели на дъжд от ядрени ракети. Дъжд, какъвто светът никога не е виждал. Координиран. Прецизен. Ракети, падащи на петнайсетминутни интервали, за да се улеснят глобалните информационни медии. За едната ракета се съобщава точно когато пада втора, после трета – в големите градове по света. Ню Йорк,

Лондон, Париж, Берлин. Светът е хвърлен в хаос и се чуди кой голям град ще е следващият.

И когато всичко свърши, започва разследването и според спецификите на полета и особеностите на взрива на ракетите се оказва, че те са ирански и севернокорейски.

Терористични оръжия.

Светът е ужасен. И естествено, ужасът се превръща в гняв. Войната срещу тероризма трябва да се разшири. Тя вече продължава две години. Сега ще се води още петдесет. Започнала е нова Студена война и военнопromишленият комплекс е мобилизиран както никога досега. И Великолепната дванайсеторка прави милиарди.

Мислите на Книга препускаха.

Маскирани супертанкери. Ракети-двойници. И всичко това – дело на собствената му страна. Не можеше да повярва. Знаеше, че американските власти са способни на ужасни неща, но да обвиняват други държави с фалшиви ракети?...

Сега тези ракети-двойници щяха да бъдат изстреляни – не от американските власти, а от строителите на ракетите, мъжете от Великолепната дванайсеторка – срещу големите градове по света: Ню Йорк, Лондон, Париж и Берлин...

Ню Йорк, Лондон, Париж...

И сега Книга видя цифрите от списъка в нова светлина.

Това бяха координати.

Координати и на корабите, и на градовете.

И после забеляза имената на супертанкерите от проект „Корморан“ – „Амброуз“, „Талбот“, „Джуъл“. Страхотен майтап. Всички носеха имената на корабите от флота на „Мейфлауър“, корабите, които бяха хвърлили семената на Новия свят. Точно както сега Великолепната дванайсеторка се опитваше да създаде нов свят.

Но какво общо имаше това с Шейн Скофийлд и лова на хора, изискващ смъртта му до дванайсет на обяд?

И тогава си спомни самия Розентал, който викаше в дъжда на покрива на лондонския Кингс Тауър:

„Всичко е свързано с рефлексии. Свърхбързи рефлексии. Рефлексите на хората в списъка са най-добри на света. Те са

издържали тестовете «Кобра», а само човек, издържал тези тестове, може да изключи ракетната система за сигурност СинкЛок седем, която е в основата на плана на Великолепната дванайсеторка.“

„СинкЛок-VII...“ – помисли си Книга.

И запрелиства многобройните документи в търсене на тези думи.

Не му трябваше много време, за да ги открие.

Имаше цяла папка с надпис „АКСЪН КОРПОРЕЙШЪН“ – ПАТЕНТОВАНА РАКЕТНА СИСТЕМА ЗА СИГУРНОСТ „СИНКЛОК“.

Тя бе натъкана с документи, принадлежащи на „Аксън Корпорейшън“ и американското министерство на отбраната. Първият носеше заглавието:

ПРОЕКТ: ХАМЕЛЕОН-042
(ВАРИАНТ, ВКЛЮЧВАЩ РАКЕТНАТА СИСТЕМА ЗА
СИГУРНОСТ СИНКЛОК-VII)

МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА НА САЩ

РАВНИЩЕ НА СЕКРЕТНОСТ: 009

СТРОГО СЕКРЕТНО

Изпълнител: „Аксън Корпорейшън“

Доклад за изпълнение: май 2000

Книга отвори на дяла, озаглавен „СИГУРНОСТ“, и прочете първия абзац:

ИЗКЛЮЧВАЩА СИСТЕМА СИНКЛОК-VII

В съответствие с високото равнище на сигурност, задължително за такова оръжие, ракетната серия „Хамелеон“ е снабдена с патентованата от „Аксън Корпорейшън“ изключваща система СинкЛок-VII. Най-сигурен защитен механизъм в днешния свят, СинкЛок-VII използва три уникални защитни протокола. Ако не бъдат изпълнени в съответната последователност, активирането (и деактивирането) на системата не е възможно.

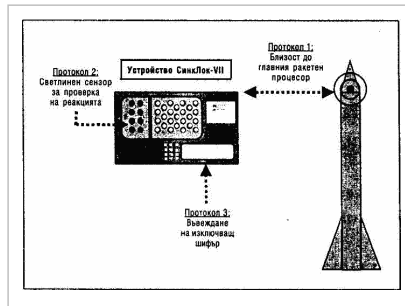
Ключът за системата е вторият протокол. Той се основава на ясно установените принципи на разпознаване на модела (Хейнс & Симпсън, Масачузетски технически институт 1994, 1997, 2001, 2002), според които установена последователност може да се

въведе само от човек, отлично запознат с нея. Освен ако не при- тежава изключително бързи нервно-моторни рефлексии, човек, който не е запознат със системата, не е в състояние да я преодо- лее (цит. съч. Олифант & Никълсън, ЦМПТЧ, 1996, проучване на НАТО за БНМР).

Практическите изпитания показват, че при прилагане на тези принципи системата СинкЛок-VII дава 99,94% сигурност. Някоя друга система за сигурност в армията не дава толкова висок резултат.

ПРОТОКОЛИ

Трите протокола на СинкЛок-VII са следните:

1. *Близост.* За да избегне неправомерно задействане/обезвреждане, устройството СинкЛок *не* е свързано с изстрелващата система. Това е портативно изключващо устройство. Затова първият протокол е близост до изстрелващата система. СинкЛок действа на разстояние не по-голямо от осемнадесет (18) метра от главния процесор на ракетата.

2. *Светлинен сензор за проверка на реакцията.* Щом се приближи на нужното разстояние, потребителят трябва да установи безжична модемна връзка с изключващата система. Това се постига чрез удовлетворяване изискванията на патентования интерфейс на „Аксън Корпорейшън“. Именно тук е мястото на принципите на разпознаване на модела (вж. резултатите от изследователската програма на НАТО за БНМР, ЦМПТЧ, 1996).

3. *Шифър за сигурност*. Въвеждане на съответния изключващ шифър.

Към последния ред Розентал беше прибавил:

„Въвеждането на Универсалния изключващ шифър се е контролирало от Уайцман. Последните разузнавателни сведения предполагат, че е използвано все още неизвестно просто число на Мерсен“⁴.

Към главата за протоколите обаче бе закачена с телбод друга страница. Транскрипция на прихванат от Мосад телефонен разговор:

Транскрипция: Б2–3–001–889

Дата: 25.04., 15:15 ИСВ

Запис от: „Аксън Корпорейшън“, Норфък, Вирджиния, САЩ
Каца: РОЗЕНТАЛ, Бенямин И. (452–7621)

ГЛАС 1 (ДАЛТЪН, П. ДЖ. ГЛАВЕН ИНЖЕНЕР НА „АКСЪН“):

Получи се докладът за инспекцията на МО. Добър е. Много са доволни от напредъка ни. И особено им хареса СинкЛок. Не можеха да му се наситят. Господи, бяха като деца с нова играчка, които се опитват да я разглобят.

ГЛАС 2 (КИЛИЪН, ДЖ. ДЖ. ПРЕДСЕДАТЕЛ И ДИРЕКТОР НА „АКСЪН“):

Отлично, Питър. Отлично. Нещо друго?

ГЛАС 1 (ДАЛТЪН):

Следващата инспекция. МО питат дали предпочитаме конкретна дата.

ГЛАС 2 (КИЛИЪН):

Ами, нека е двайсет и шести октомври. Струва ми се, че тази дата идеално устройва някои наши партньори по този проект.

Книга се отпусна на стола си.

Ето какво бе значението на датата.

26 октомври.

---

4. Мартен Мерсен (1588–1648) – френски учен, монах. – Б.пр.

Килиън беше насрочил проверка на министерството на отбраната в заводите му.

Но после младият сержант видя следващия документ и изведнъж разбра каква е причината за лова на хора.

Това бе най-безобидният от всички документи, които беше видял до този момент. Вътрешен имейл от „Аксън Корпорейшън“:

От: Питър Далтън

До: Целия инженерен състав, проект X-042

Дата: 26.04.2003, 19:58

Тема: СЛЕДВАЩАТА ИНСПЕКЦИЯ НА МО

Госпожи и господа, с удоволствие ви съобщавам, че проведената миналата седмица шестмесечна инспекция на контролната комисия на министерството на отбраната мина изключително добре. Благодаря на всички ви за усърдната работа, особено през последните няколко месеца.

Инспекторите бяха впечатлени от напредъка ни и се удивиха от техническите ни успехи.

Следващата шестмесечна инспекция е насрочена за 26 октомври в норфъкския завод. Тя ще започне в 12:00 и в нея ще участват само ръководителите на отдели. Както обикновено, за седмицата преди инспекцията ще важат строги разпоредби за сигурност.

С уважение,
ПД

И това беше всичко.

Днес, 26 октомври, в дванайсет часа на обяд министерството на отбраната щеше да прати инспектори в завода на „Аксън Корпорейшън“ за производство на ракети в Норфък, Вирджиния.

И инспекторите щяха да установят, че нещо в завода липсва, че нещо с ракетите не е наред или дори че ги няма – че са откраднати – и...

... американското правителство щеше да потърси единствените хора на света, които бяха в състояние да изключат системата СинкЛок.

Хора с изключително бързи рефлексии.

Хората от списъка.

И тогава Книга го осени – кой знае защо, Джонатан Килиън и Великолепната дванайсеторка искаха правителството на Съединените щати да проведе тази инспекция днес. Макар че още не знаеше защо, това очевидно бе съставна част от техния план.

Коего го накара по-ясно да проумее още нещо. Още отначало си бе помислил, че ловът на хора може само да *предупреди* тъкмо онези хора, които бяха способни да осуетят плана на В-12.

Но сега това го обясняваше.

В дванайсет часа днес американското правителство щеше да открие *нещо* в норфъкския завод на „Аксън“, нещо за състоянието на ракетите от проект „Хамелеон“ и корабите „Корморан“. Нещо, от което се нуждаеше планът на Великолепната дванайсеторка, за да започне нова Студена война.

– Трябва да отида в този завод – каза Книга и се обърна към Скот Моузли. – Обадете се в министерството на отбраната, господин Моузли. Кажете им да пратят инспекторите си по проектите „Корморан“ и „Хамелеон“ по-рано. И се свържете с нашите хора в Гуам. Пратете някого да провери и тамошния завод на „Аксън“.

– Ясно – отвърна Моузли.

Книга насочи вниманието си към числата в списъка: координатите на корабите и целите.

– И гледайте да определите откъде и срещу какво ще бъдат изстреляни тези ракети.

Близо до крепостта дьо Валоа

Бретан, Франция

26 октомври

15:00 френско време (09:00 ИСВ САЩ)

Хеликоптерът на „Аксън“, който бе спрял пред Алоишъз Найт и беше ранил Либи Гант, все повече се смаляваше в далечината – връщаше се към крепостта дьо Валоа, като отнасяше Найт и Гант.

Отдалечаването му наблюдаваше една самотна фигура, която плуваше в подножието на скалите.

Скофийлд.

Когато пламтящият мак изхвърча от пътя и се блъсна в

изтребителя, Скофийлд не беше в камиона.

Още щом гумите на тира се откъснаха от асфалта, той скочи през вратата.

Камионът се заби в миража.

Мощна експлозия. Оглушителен шум. Парчета метал, летящи във всички посоки.

Ала Скофийлд се намираше *под* взрива – много под огненото кълбо и извън полезрението на Гант и Найт – и падаше като камък надолу.

Първата му мисъл бе: „Магнитната кука.

Не и този път. Няма газ.

По дяволите.“

Продължаваше да пада – не вертикално, а по парабола, благодарение на инерцията на камиона. Скалите се носеха покрай него с невообразима скорост. Виждаше океанските вълни под себе си. Ако паднеше във водата от тази височина, тялото му щеше да се пръсне като домати.

„Направи нещо!“ – изпищя вътрешният му глас.

„Какво например?“

После си спомни...

... и бързо дръпна шнура на гърдите си. Шнура, който беше свързан с десантния парашут на гърба му. Носеше го от сражението на борда на херкулеса. Парашутът бе толкова компактен, че съвсем беше забравил за съществуването му.

Десантният парашут се разтвори над него само на двайсет и пет метра над водата.

Не забави падането му напълно, но свърши достатъчно работа.

Скофийлд се залюля във въздуха на пет-шест метра над вълните и със значително по-ниска скорост се заби във водата, освободи се от парашута и потъна надолу, оставяйки над себе си струя мехурчета.

Тъкмо навреме.

Защото след миг макът и изтребителят се стовариха на същото място.

Скофийлд изплува на известно разстояние от скалите сред горящите останки от миража.

Като внимаваше да остане незабелязан, той заплува сред отломъците и естествено скоро видя хеликоптера на „Аксън“ да се издига и да се понася към замъка.

Дали Гант и Найт бяха избягали? Или бяха в хеликоптера?

– Лисица! Лисица! Обади се! Тук Плашило! – прошепна капитанът във виброфона си. – Въпреки всичко аз съм жив. Добре ли си?

В слушалката му се разнесе мъчително изкашляне. Това беше стар номер – тя очевидно го чуваше, но не можеше да говори. Бяха я хванали.

– Едно за да, две за не. В хеликоптера на „Аксън“ ли си?

Едно изкашляне.

– Тежко ли си ранена?

Едно изкашляне.

– Много тежко ли?

Едно изкашляне.

„Мамка му“ – помисли си Скофийлд.

– Найт с теб ли е?

Едно изкашляне.

– В замъка ли ви връщат?

Едно изкашляне.

– Дръж се, Либи. Идвам да ти помогна.

Той се огледа и тъкмо се канеше да заплува към брега, когато внезапно видя френския ескадрен миноносец да спира на двеста метра от него.

От грамадния кораб спускаха патрулна лодка с поне дванайсет души на борда.

Лодката светкавично се отдалечи от миноносеца и се насочи право към него.

Скофийлд не можеше да направи нищо, освен да наблюдава приближавашата се френска патрулна лодка.

– Сигурен съм, че французите са забравили за оная история на Антарктида – измърмори той.

После слушалката му избухна:

– Плашило! Тук Книга! Обади се! Имам голяма новина за теб!

– Чувам те, Книга.

– Можеш ли да говориш?

Капитанът се издигаше и потъваше с вълните на Атлантика.

– Да, естествено, защо не. – Той погледна патрулната лодка, вече на сто и петдесет метра от него. – Но трябва да те предупредя, че най-вероятно ще умра.

– Да, обаче аз знам защо – отговори Книга II.

– Книга, включи Гант и Найт в разговора – нареди Скофийлд. – Те не могат да говорят, но искам поне да ни слушат.

Сержантът се подчини.

И му разказа всичко за „супертанкерите“ от проект „Корморан“ и ракетите-двойници от проект „Хамелеон“, за плана на Великолепната дванайсеторка да предизвика нова Студена война, като изстреля ракетите срещу големите градове в света. Разказа му и за системата за сигурност СинкЛок, която можеше да изключат само Скофийлд и другите от списъка, както и че Ронсън Уайцман е включил универсалния изключващ шифър на Съединените щати в нея, шифър, който Розентал определяше като „все още неизвестно просто число на Мерсен“.

Скофийлд се намръщи.

– Просто число на Мерсен... – повтори той. – Просто число на Мерсен. Това е *число*...

Пред очите му се появи образът на генерал Ронсън Уайцман на борда на херкулеса, как бълнува под влиянието на британския наркотик на истината: „Не беше само «Корморан». Беше и «Хамелеон»... о, Господи, едновременно «Корморан» и «Хамелеон». Кораби и ракети. Замаскирани. *Божичко*... Но Универсалният изключващ шифър, той се променя всяка седмица. В момента е... шестото... о, Господи, шестото число на М... Мерсен... Мерсен...“

Мерсен.

Тогав Скофийлд си бе помислил, че генералът говори несвързано. Но сега разбираше.

Под влиянието на опиата Уайцман беше казал истината. Бе назвал кода.

Универсалният изключващ шифър бе шестото просто число на Мерсен.

Докато Книга разказваше откритията си на Скофийлд и другите, зад него Скот Моузли въвеждаше координатите от списъка в позициониращата програма.

– Открих първите три кораба – съобщи той. – Първите координати трябва да са местонахождението на кораба, вторите – целта.

Той подаде документа на сержанта: вече с маркирани географски наименования:

Източник	Ракетна сист.	БГ	Произход	Цел	Час
----------	---------------	----	----------	-----	-----

Талбот	Шахаб-5	ТН76	35702.90	0001.65	11:45
			5001.00	5239.10	
			(Ламанш)	(Лондон)	
	Шахаб-5	ТН76	35702.90	00420.02	11:45
			5001.00	4900.25	
			(Ламанш)	(Париж)	
Шахаб-5	ТН76	35702.90	01312.15	11:45	
		(Ламанш)	(Берлин)		
Амброуз	Шахаб-5	ТН76	28743.05	28743.98	12:00
			4104.55	4104.64	
			(Ню Йорк)	(Ню Йорк)	
Джуъл	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	23222.70	12:15
			3745.75	3745.80	
			Сан Фран)	(Сан Фран)	
	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	24230.50	12:15
			3745.75	3533.02	
			Сан Фран)	(Лос Анджелис)	
	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	23157.05	12:15
			3745.75	4930.52	
			(Сан Фран)	(Сиатъл)	

Моузли обозначи точките на картата.

– Първият кораб е в Ламанша – край Шербург, Франция, близо до брега на Нормандия.

Книга предаде тази информация на Скофийлд.

– Първият кораб е в Ламанша, край Шербург, близо до брега на Нормандия. Той ще стреля по Лондон, Париж и Берлин. Следващите два кораба са в Ню Йорк и Сан Франциско и ще унищожат по няколко града.

– Господи! – изпшка носещият се по морската повърхност Скофийлд.

Патрулната лодка беше на петдесетина метра от него.

– Добре, Книга, слушай – каза той и в този момент една ниска вълна обля лицето му. Капитанът изплю солената вода. – Подводна атака. Корабите няма да изстрелят ракетите, ако са на океанското дъно. Определете местонахождението на всички супертанкери от програмата „Корморан“ и се свържете с подводниците, които са в района. Няма значение какви, стига да носят торпедата на борда си.

– Това може да даде резултат за някои танкери, Плашило, но не за всички.

– Знам – отвърна Скофийлд. – Знам. Щом не можем да потопим някой кораб, ще трябва да го превземем и да обезвредим ракетите в силовите.

– Въпросът е, че обезвреждащият, тоест аз, ще има нужда от светлинен сензор за проверка на реакцията. Което означава, че ще трябва да се намирам на осемнайсет метра от *всеки ракетен контролен пулт*, но аз не мога едновременно да съм навсякъде по света. И това означава, че ще имам нужда от хора на всеки кораб, които да ме свържат с ракетите чрез сателит.

– Трябват ти хора на всеки кораб, така ли?

– Точно така, Книга. Ако в района няма подводници, някой ще трябва да се качи на борда на всеки кораб от програмата „Корморан“, да се приближи на осемнайсет метра от ракетния пулт, да включи пулта към сателит и да ме свърже с него. Едва тогава мога да използвам този СинкЛок, за да спра *всички* ракети.

– Мамка му! – изруга Книга. – Какво искаш да направя?

Нова вълна заля главата на Скофийлд.

– Иди в Ню Йорк. И се обади на Дейвид Феърфакс. Прати го в Сан Франциско. На танкерите трябва да разполагам с хора, на които имам доверие. А, и попитай Феърфакс кое е шестото число на Мерсен. Ако не знае, кажи му да провери. И накрая прати инспекторите от министерството на отбраната по-рано в норфъкския завод на „Аксън“. Искам да знам какво става там.

– Вече го направих.

– Браво.

– Ами ти? – попита Книга.

Точно в този момент френската патрулна лодка спря до Скофийлд. От нея го гледаха гневни моряци, насочили в главата му автомати ФАМАС.

– Още не са ме убили – отвърна капитанът. – Което значи, че някой иска да разговаря с мен. И че още съм в играта. Тук Плашило, край на

връзката.

След секунди Скофийлд бе измъкнат от водата под прицела на оръжията.

Белият дом

Вашингтон, САЩ

26 октомври

09:15 местно време (15:15 френско време)

В оперативната зала на Белия дом кипеше оживление. Служители се щураха назад-напред. Генерали и адмиралите разговаряха по телефона. Най-често използваните думи бяха „Корморан“, „Хамелеон“ и „Шейн Скофийлд“.

Президентът влезе и един от адмиралите – Гейнс – притисна телефонната слушалка до рамото си.

– Господин президент – каза той. – Тук е Моузли от Лондон. Скофийлд искал да пратя бойни подводници срещу различни морски обекти по целия свят. Моля ви, господин президент, нали не се предполага, че трябва да допусна един трийсетгодишен *капитан* да командва целия флот на Съединените щати?

– Правете точно каквото ви казва капитан Скофийлд, адмирале – нареди президентът. – Каквото поиска, ще го получи. Щом казва да пратите подводниците ни, действайте. Ако каже да обкръжите Северна Корея, обкръжете я. Вижте, струва ми се, че бях съвсем ясен! Не желая да се обръщате към мен с въпроси за всяко нещо, което поиска Скофийлд. Съдбата на света лежи върху плещите на този човек. Познавам го и му имам доверие. По дяволите, мога да му поверя живота си. За всичко, освен ядрен удар, първо изпълнявайте и после ме питайте. Сега правете каквото ви казва той и пратете подводниците.

Разузнавателно управление на МО

Подземен етаж 3, Пентагона

26 октомври

09:30 местно време (15:30 френско време)

Воден от двама полицаи, покритият с щипци и синини Дейвид Фейрфакс влезе в кабинета си в Пентагона.

Уендъл Хог го чакаше заедно с Одри.

– Феърфакс! – изрева Хог. – Къде беше, по дяволите?!

– За днес приключвам работа – уморено отвърна младежът.

– *Глупости* – заяви шефът му. – Първо ще докладваш! После ще се качиш горе на дисциплинарно изслушване според четиристотин и втори и четиристотин и трети член на правилника на Пентагона...

Прекалено изтощен, за да го интересува нещо, Феърфакс можеше само да стои на мястото си.

– ... и после, после *завинаги* ще изхвърчиш оттук, умнико. И най-после ще проумееш, че не си специален, че не си недосегаем и... – Хог хвърли поглед към Одри – че е най-добре сигурността на тая страна да бъде оставена на мъже като мен, мъже, които могат да се сражават, мъже, които са готови да грабнат оръжие и да дадат живота си за...

Така и не успя да довърши изречението си.

Защото в този момент в стаята зад Феърфакс влетя разузнавателно отделение от дванайсет морски пехотинци в пълна бойна униформа и *тежко* въоръжение – автомати колт и МП-7.

Феърфакс изненадано се ококори.

Командирът им излезе напред.

– Господа, аз съм капитан Андрю Трент от корпуса на морската пехота. Търся господин Дейвид Феърфакс.

Феърфакс мъчително преглътна.

Одри ахна.

Хог се облещи.

– Какво става, по дяволите?

Капитан Трент се приближи. Беше едър и мускулест и бойното снаряжение му придаваше изключително внушителен вид.

– Вие трябва да сте Хог – каза той. – Господин Хог, тук съм по личната заповед на президента на Съединените щати. Възникна сериозен международен проблем и в този важен момент господин Феърфакс може би е четвъртият по значение човек в страната. Имам заповед да го придружа на операция от първостепенна важност и да го браня с живота си. Ако не възразявате, господин Хог, моля, *направете му път*.

Хог се бе вцепенил от изумление.

Одри просто смаяно зяпаше Феърфакс.

Самият Феърфакс се колебаеше. След сутрешните събития не знаеше на кого да вярва.

– Господин Феърфакс – продължи Трент. – Праща ме Шейн

Скофийлд. Той отново се нуждае от вашата помощ. Ако все още не ми вярвате, вземете...

Той му подаде радиостанцията си и Феърфакс я взе.

Отсреща беше Книга.

След двацет и две минути Дейв Феърфакс седеше на борда на чартърен конкорд и пътуваше на запад със свръхзвукова скорост. Местоназначение: Сан Франциско.

По пътя за летището Книга му бе обяснил какво иска от него Скофийлд. И му беше задал един математически въпрос: кое е шестото просто число на Мерсен.

– Шестото число на Мерсен ли? – повтори Феърфакс. – Ще ми трябва химикалка и хартия.

С тези думи той седна в абсолютно празния конкорд, приведе се над листа и максимално съсредоточен, бясно започна да пише.

Корабостроителен и ракетостроителен завод на „Аксън Корпорейшън“

Норфък, Вирджиния, САЩ

26 октомври

09:35 местно време (15:35 френско време)

Придружавани от два отряда морски пехотинци, инспекторите от министерството на отбраната, които отговаряха за съвместния проект „Корморан-Хамелеон“, стигнаха пред ракетостроителния завод в Норфък, Вирджиния.

Заводът на „Аксън“ се извиси пред тях – гигантски промишлен комплекс, състоящ се от дванайсет свързани сгради, осем огромни сухи дока и множество кранове.

Тук „Аксън Корпорейшън“ инсталираше своите супермодерни ракетни системи на американски военноморски съдове. Понякога строяха и самите кораби.

В момента в един от сухите докове се намираше самотен супертанкер, над който се издигаха мощни кранове.

Колкото и да бе странно обаче, в девет и половина сутринта никъде не се мяркаше жива душа.

Морските пехотинци шурмуваха завода.

Нямаше престрелка.

Нямаше съпротива.

След няколко минути районът беше претърсен и командирът на морските пехотинци обяви по радиостанцията:

– Вече можете да пуснете момчетата от министерството вътре. Но ви предупреждавам, картинката не е много красива.

Миришеше отвратително.

На разлагаша се човешка плът.

Главната офисна площ бе цялата в кръв, образувала по стените, масите и стоманените стълбища ужасяващи кафеникави сталактити.

За щастие на многобройните строителни работници на „Аксън“, през седмицата преди официалната инспекция заводът беше затворен поради съображения за сигурност, затова ги бяха пощадили.

Старшите инженери и ръководителите на отдели обаче не бяха имали този късмет. Те лежаха един до друг в главната лаборатория, след като ги бяха накарали да коленичат и ги бяха ексекутирали един след друг. Стените зад трупове им бяха оплискани с кръв.

През последната седмица плъховете бяха пирували с останките им.

Сред тази кланица се различаваха пет тела, които очевидно не бяха на служители на компанията.

Изглежда, хората от „Аксън“ не се бяха дали без бой. Малобройната им охрана бе ликвидирала неколцина от нападателите.

Петте подозрителни трупа бяха проснати на различни места из завода, застреляни в главата или тялото. Калашниците им лежаха до тях.

Всички бяха облечени в черна военна униформа и носеха черни арабски кърпи, които скриваха лицата им.

И въпреки ужасното състояние на изгризалите им от плъховете тела ставаше ясно още нещо: всички имаха на раменете си характерната татуировка с два ятагана на терористичната организация Ислямски джихад.

Инспекторите от министерството на отбраната бързо огледаха всичко с помощта на агенти от СРС и ФБР.

Освен това се обадиха техни колеги, които проверяваха завода на „Аксън“ в Гуам. И там бяха намерили същата касапница.

Щом тази новина се получи, един от инспекторите набра секретен

номер в Белия дом.

– Много е сериозно – съобщи той. – В Норфък имаме петнайсет убити – деветима инженери, шестима от охраната. Жертвите на противника: петима терористи, всички мъртви. Патолозите смятат, че трупове-те са се разлагали около осем дни. Не е възможно да се определи точно-то време на смъртта. Същото се е случило и в Гуам, само че там е убит един терорист. ФБР разпозна всички терористи като членове на Ислямски джихад – включително една доста важна клечка, казва се Шоаб Риис. Но най-лошото е, че трябва да е имало повече терористи. От завода в Норфък липсват три супертанкера от програма „Корморан“, а в Гуам – още два... и всички са снабдени с ракети „Хамелеон“.

*Въздушното пространство над френското крайбрежие
15:40 местно време (09:40 ИСВ САЩ)*

„Черният гарван“ се носеше към крепостта дьо Валоа.

– Виж, Руфъс, трябва да ми обясниш нещо – каза Майка.

– Какво се е случило с твоя шеф? Нали разбираш, какво прави честен човек като теб с убиец като Найт?

Седналият на предната седалка на самолета Руфъс наклони глава.

– Капитан Найт не е лош човек – с отсечен южняшки акцент възрази той. – И определено не е толкова лош, колкото твърдят. Естествено може хладнокръвно да убие някого – и повярвай ми, виждал съм го да го прави, – обаче не е такъв по рождение. Направили са го такъв. Не е светец, разбира се, но не е и зъл човек. И много се грижи за мен.

– Ясно... – отвърна Майка. Смущаваше я този ловец на глави, който привидно защитаваше Скофийлд. – Тогава какви са тия истории в до-сието му? Че предал отряда си в Судан, предупредил Ал Кайда за атаката и оставил своите хора да попаднат в капан. Тринайсет души, нали? Убити единствено заради него.

Руфъс тъжно кимна.

– Да, виждал съм го това досие и ти казвам, всичко това за Судан са глупости. Знам го, защото бях там. Капитан Найт не е предал никого. И определено не е допуснал да бъдат убити тринайсет души.

– Нима?

– Да – потвърди Руфъс. – Найт сам ги уби ония скапанияци.

– Тогава бях пилот на хеликоптер – започна разказа си Руфъс. –

Возех момчета от Делта като Найт на секретни операции. Извършвахме нощни атаки в Судан, унищожавахме тренировъчни лагери на терористите след атентатите срещу посолствата в Кения и Танзания през деветдесет и осма. Излитахме от Йемен и навлизахме в Судан през Червено море. Опознах Найт в базата в Аден. Той беше тих човек, обикновено мълчеше. Четеше книги, нали разбираш, дебели книги, без картинки. И вечно пишеше писма на младата си жена. Беше различен от повечето момчета от моята част, хеликоптерните пилоти. Те не се държаха много любезно с мен. Нали разбираш, аз съм умен, обаче по свой начин – разбирам от математика и физика и затова пилотирам самолет и хеликоптер по-добре от всички. Проблемът е, че не ме бива в отношението с хората. Понякога просто не схващам смешките, особено в мръсните вицове. Такива неща.

– И другите пилоти, е, те обичаха да се майтапят с мен – например веднъж накараха една от медицинските сестри да дойде на моята маса в стола и да ми приказва разни секси работи. Или ме прашаха на заседания, на които не биваше да присъствам. Ей такива работи. – Той въздъхна. – После и някои момчета от Делта започнаха да се държат така с мен. Не можех да ги понасям. Обаче капитан Найт никога не го правеше. Нито веднъж. Винаги беше любезен с мен.

– Така или иначе – продължи Руфъс – един път минаваше покрай моята стая след като няколко копелета бяха взели всичките книги от нощното ми шкафче и ги бяха подменили с мръсни списания. И ми се смееха, когато капитан Найт попита какво става. И значи един пилот, Хари Хартли, му каза да се разкара, да си гледа работата. Найт просто остана на прага, абсолютно неподвижен. Хартли пак му каза да се пръждоса. Найт не помръдна. Хартли ядосано се приближи към него и му поsegна. Найт го свали тоя скапаняк само с крака, после притисна с коляно гърлото му и каза, че моите способности на пилот били негова работа, затова трябвало да ме оставят на мира... иначе щели да си изпатят.

– Повече никой не си направи майтап с мен – пак въздъхна Руфъс.

– А как са загинали ония тринайсет войници в Судан? – попита Майка.

– Когато ходеше на операция, Найт често действаше сам – отвърна Руфъс. – На командосите от Делта им позволяват да го правят. Сам човек често може да нанесе повече щети от цял взвод. Така или иначе, една нощ Найт е в Порт Судан, наблюдава стар склад. Призрачен град, целият разрушен. И тъкмо затова Ал Кайда имаха тренировъчен лагер там – в един голям стар склад. Та значи Найт влиза в склада и чака. Същата

нощ там се провежда важна среща, обаче това не ти е обичайната среща между купувачи от Ал Кайда и руски търговци на оръжие. Не, това е самият Бен Ладен и трима шпиони от ЦРУ, и обсъждат атентатите срещу посолствата. Найт праща безшумен дигитален сигнал, за да даде местонахождението си, вика подкрепление и съобщава, че самият Бен Ладен е там. Предлага да ликвидира Ладен, обаче командирът му нарежда да чакат. Щели да пратят ударен отряд на Делта. И значи пращат отряда от Аден, шестнайсет души с блекхоук, аз го пилотирам. Естествено, докато стигнем до портсуданския склад, Бен Ладен отдавна го няма.

– Срещаме се с Найт на уреченото място на брега – при изоставен фар – продължи Руфъс. – Той е бесен. Командирът на ударния отряд, един педал, Брандайс, капитан Уейд Брандайс, вика на Найт, че било заложено нещо по-голямо. Нещо, за което Найт си нямал представа. И Найт се обръща и отвратен тръгва към хеликоптера. Зад него оня скапаняк Брандайс само кима на двама от хората си и казва: „И пилота. Не може да се върне, след като види това“. И ония кретени от Делта насочват автоматите си към гърба на Найт и към мен.

Руфъс за момент замълча.

– Нямахме време да извикам, обаче не се и налагаше. Найт ги беше чул. По-късно ми каза, че чул търкането на ръкавите в бронираните им жилетки – шумолене на човек, който вдига оръжието си. И значи миг преди да стрелят Найт се втурна напред и се хвърли в моя хеликоптер. Ония от Делта откриха огън, обаче Найт е много бърз. Изблъска ме от другата страна на вертолета, повлече ме и ме вмъкна във фара.

– Няма да повярваш какво стана после в тоя фар. Отрядът от Делта ни последва, *целият* ударен отряд. Шестнайсет души. Излязоха само трима. – Майка го гледаше невярваща. – Найт уби деветима командоси преди Брандайс и още двама да се откажат и да излязат. И макар да знаеше, че вътре има още четирима негови хора, Брандайс хвърли при входа термитно-аматолна граната.

– Не знам дали си виждала да избухва термитна граната, но са адски мощни – продължи Руфъс. – Е, гранатата гръмна и старият фар падна като калифорнийска секвоя. Цялата земя се разтресе като от земетресение. Когато облаците прах се разнесоха, не беше оцеляло нищо, абсолютно *нищо*, само купища развалини. Никой вътре не би могъл да се спаси. Нито ние, нито четиримата от Делта, които Брандайс заряза там. Затова Брандайс и другите двама отлетяха с моя хеликоптер за Аден.

– Камъните наистина бяха убили последните четирима командоси. Но не и нас с Найт. Найт беше видял Брандайс да излиза от фара и се

беше сетил, че ще го вдигне във въздуха. Затова ме накара да се спуснем с въже по шахтата – покрай четиримата от Делта на стълбището – в избата. Фарът се срути, обаче избата издържа. Стените бяха яки, бетонни. Трябваша ни цели два дни, докато се измъкнем.

– Божичко... – промълви Майка.

– Оказа се, че Брандайс е работил за някаква организация в американската армия, наречена Група за разузнавателно координиране или ГРК. Чувала ли си за нея?

– Да. Един-два пъти – мрачно отвърна Майка.

– Повече няма да чуеш за ГРК – продължи Руфъс. – Казват, че била държавна организация, която внедрявала свои агенти в бойни части, големи компании и университети. Обаче преди две години имало чистка и я разпуснали. Само че неколцина като Брандайс оцелели. Та зад атентатите срещу американските посолства в Африка стояла ГРК – ликвидирали шпиони и накарали Ал Кайда да им свърши мръсната работа. За да се оправдаят за касапницата във фара, ГРК прехвърлиха вината на Найт. Казаха, че получавал милиони от Ал Кайда. Приписаха му убийството на тринайсетимата и заявиха, че предупредил терористите за тяхното пристигане. Найт беше включен в самото начало на списъка на военното министерство с най-търсените хора. Животът му беше обозначен с код „Зебра“: стреляй на място. И властите на Съединените щати обявиха награда за главата му: два милиона долара, жив или мъртъв.

– Ловец на глави с награда за собствената му глава. Върхът – отбеляза Майка.

– После обаче се случи нещо още по-страшно. Спомняш ли си, казах ти, че Найт имаше млада жена. Имаше и бебе. ГРК ги убиха. Инсценираха грабеж. Убиха и жената, и детето. – Той въздъхна тежко. – А сега, сега ГРК не съществува, семейството на Найт също не съществува, обаче цената за главата му си остава. От време на време Съединените щати пращат ударен отряд по дирите му, като в Бразилия преди няколко години. И естествено Уейд Брандайс продължава да служи в Делта. Струва ми се, че вече е майор, все още е в базата в Йемен.

– И затова Найт е станал ловец на глави – каза Майка.

– Да. И аз тръгнах с него. Той ми спаси живота, винаги е бил добър с мен, винаги ме е уважавал. И никога не забрави за Брандайс. Татуира името му на ръката си, за да му напомня. Само чака възможност да се срещне с него.

Майка се замисли.

Спомни си операцията със Скофийлд и Гант на Антарктида,

приключение, в което самите те бяха влезли в битка с ГРК.

За тяхно щастие, бяха победили. Но приблизително по същото време Алоишъз Найт бе водил собственото си сражение с Групата – и беше загубил. Катастрофално.

– Прилича на Шейн Скофийлд, тръгнал по грешния път – промълви тя.

– Моля?

– Нищо.

Майка се загледа в хоризонта. Бей хрумнала странна мисъл. Чудеше се какво ли ще се случи с Шейн Скофийлд, ако *той* изгуби такова сражение.

След десет минути „Черният гарван“ стигна до бретонското крайбрежие.

Руфъс и Майка видяха крайморския път, който се виеше от крепостта дьо Валоа – видяха кратерите по асфалта, дупките от снарядите по скалите, видяха смачканите димящи останки от тировете, състезателните коли и хеликоптерите.

– Какво е станало тук, по дяволите? – зяпна Руфъс.

– Оттук е минал Плашило – отвърна Майка. – Големият въпрос е къде е сега.

Френският самолетоносач „Ришельо“

Атлантическият океан,

френското атлантическо крайбрежие

26 октомври

15:45 френско време (09:45 ИСВ САЩ)

Исполинският френски военноморски хеликоптер „Супер Пума“ кацна на палубата на самолетоносача – с Шейн Скофийлд на борда, окован в белезници, обезоръжен и покриван от шестима въоръжени моряци.

След като извади Скофийлд от водата, патрулната лодка го откара на френския ескадрен миноносец. Там го качиха на хеликоптер и го отведоха на грамадния самолетоносач „Ришельо“, клас „Шарл дьо Гол“.

Щом вертолетът кацна на палубата, подът под него се раздвижи – надолу. Това беше един от гигантските асансьори на кораба.

Асансьорът спря в просторен вътрешен хангар, разположен под

палубата. Вътре бе пълно с изстребители „Мираж“, самолети за борба с подводни лодки, цистерни и джипове.

И наред всичко това, в очакване на асансьора с хеликоптера, стояха четирима изключително високопоставени французи.

Един адмирал от военноморския флот.

Един генерал от сухопътните сили.

Един комодор от военновъздушните сили.

И един мъж в сив граждански костюм.

Изтикаха окования с белезници Скофийлд от вертолета.

Отведоха го пред четиримата французи.

Освен шестимата моряци, които го охраняваха, хангарът беше опразнен. Гледката бе странна: тази група фигурки, застанали сред самолетите в грамадното помещение.

– Значи това е Плашилото – изсумтя генералът. – Човекът, който ликвидира отряд от моите най-добри десантчици на Антарктида.

– Тогава аз загубих цяла подводница – прибави адмиралът. – И до ден днешен няма ни вест, ни кост от нея.

„Явно не са забравили за Антарктида“ – помисли си Скофийлд.

Гражданският пристъпи напред. Изглеждаше по-загладен от другите, изразяваше се по-прецизно, по-ясно. Което му придаваше по-опасен вид.

– Мосю Скофийлд, аз съм Пиер Льофевър от Direction generale de la securite exteriure⁵.

„ГДВС – разбра морският пехотинец. – Френският вариант на ЦРУ. И най-безпощадната разузнавателна служба в света след Мосад.

Върхът.“

– Е, Пиер, какво става? – попита той. – Франция се е съюзил с Великобритания дванайсеторка, така ли? Или само с Джонатан Килиън?

– Не знам за какво говорите – спокойно отвърна Льофевър. – Знаем само онова, което ни съобщил Мосю Килиън, и Република Франция вижда тактически преимущества в това да допусне осъществяването на плана на неговата организация.

– Тогава какво искате от мен?

– Искам да ти изтръгна сърцето – заяви генералът.

– А аз искам да ти го покажа – присъедини се адмиралът.

– *Моята* цел е малко по-практична – невъзможно продължи

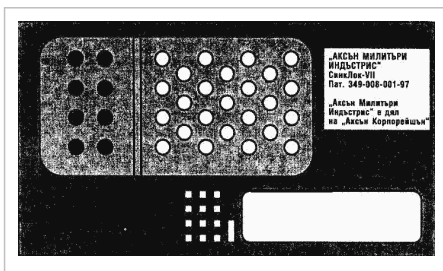
---

5. Главна дирекция за външна сигурност (фр.). – Б.пр.

Льофевър. – Желанията на господата военните ще бъдат удовлетворени, естествено. Но не преди да отговорите на някои мои въпроси, нито преди лично да се уверим в изпълнението на плана на мою Килиън.

Цивилният остави куфарчето си на една недалечна маса, отвори го... и показа метално устройство, голямо колкото книга.

Приличаше на миникомпютър, но с два екрана: един голям тъчскрийн в горната половина и по-малък продълговат дисплей в долната. На горния се виждаха червени и бели кръгове. До по-малкия екран имаше нещо като телефонна клавиатура с десет цифри.

– Капитан Скофийлд, позволете ми да ви представя системата за сигурност СинкЛок седем – каза Льофевър. – Искаме да видим как я изключвате.

Крепостта дьо Валоа

Бретан, Франция

26 октомври

16:00 френско време (10:00 ИСВ САЩ)

Замъкнаха Либи Гант в мрачната подземна яма.

Окървавена, ранена и почти в безсъзнание, тя забеляза кръглите каменни стени и басейна с приливна морска вода, който заемаше по-голямата част от площта ѝ. Водата, в която плуваха две гладни акули.

Туп.

Дървената стега падна върху шията на Гант и обездвижи главата ѝ.

Въоръженият мъж, който я пазеше, щракна ключалката. Тя никога не го беше виждала: имаше морковеночервена коса, блуждаещи черни очи и изключително грозно мишо лице.

Внушителният силует на гилотината се издигаше над нея – и главата ѝ бе заключена на пет метра под увисналия във въздуха нож.

Гант сбърчи лице. Едва беше успяла да коленичи. Раната от трасиращия куршум я изпълваше с пареща болка.

До мъжа с мишото лице стоеше един от ловците на глави – заместникът на Седрик Уексли, побъркан бивш кралски морски пехотинец, казваше се Дрейк. Беше насочил срещу Гант автомат „Щайер-АУГ“.

Носеше странно яке – черно, снабдено с всевъзможни чудновати устройства като миниакваланг и катераческо снаряжение.

Якето на Найт.

Това я накара да вдигне поглед.

И го видя.

На пет метра пред нея – на каменна платформа, с крака вече на пет сантиметра под водата, с мъчително стиснати клепачи, тъй като му бяха взели кехлибарените очила, опрял гръб в заоблената каменна стена на ямата, с оковани китки и празни кобури – стоеше Алоишъз Найт.

Над ямата отекна глас.

– „Развива се, развърта се спиралата, соколът вече губи соколара. Оста не стяга. Всичко се разпада. Анархия се плисва над земята...“ Йейтс, струва ми се.

Джонатан Килиън се появи на балкона – придружаван от ловеца на глави Седрик Уексли.

Килиън погледна Ямата на акулите като римски император – Колизея и очите му попаднаха върху Гант на петнайсет метра от него.

– Анархия се плисва над земята, лейтенант Гант – любезно каза той. – Трябва да отбележа, че ми харесва как звучи. А на вас?

– Не. – Гант простена от болка.

Нямаше нужда да повишават глас. Думите им отекваха в Ямата.

– А, капитан Найт – продължи Килиън. – Действията ви ми се струват извънредно смущаващи. Ловец на глави с вашата слава – да пречи на лова? Може да има само едно заключение: за това ви се плаща.

Найт само отвърна на погледа на младия милиардер, без да каже нищо.

– Не ми е приятна мисълта, че някой иска да осуети плановете на Съвета. Кой ви плаща, за да защитавате Скофийлд, капитан Найт?

Черния рицар мълчеше.

– Благородно мълчание. Както се очакваше. Може би, когато ви изтръгнат езика от устата, ще ви се иска сега да сте проговорили.

– Планът ви ни е известен, Килиън – изскърца със зъби Гант. – Да

започнете нова Студена война, за да правите *пари*. Няма да успеете. Ние ще ви издадем, ще информираме властите на Съединените щати.

Килиън изсумтя.

– Скъпа лейтенант Гант. Наистина ли си мислите, че ме е страх от някакви си *власти*? Съвременната власт на Запад се представлява просто от затлъстели мъже на средна възраст, които се опитват да замажат собствената си посредственост, като се стремят към високи постове. Президентски самолети, премиерски кабинети, всичко това е само *илюзия* за власт.

– Що се отнася до нова Студена война, е, това по-скоро е план на Съвета, отколкото мой – замислено прибави той. – Моят план е свързан с повече *въображение*.

Килиън направи театрална пауза.

– Помислете си за това стихотворение на Йейтс. Особено ми харесва идеята за соколаря, който вече не е способен да заповядва на сокола си. Това е като държава, която вече не може да контролира своето най-страшно оръжие. Оръжието е придобило свой разум, осъзнало е своя пагубен потенциал. Надраснало е създателя си и си е извоювало опасна независимост. Сега поставете всичко това в контекста на американската военна промишленост. Какво ще се случи, когато ракетостроителите решат да не се подчиняват на своите господари? Какво ще се случи, когато военнопромишленият комплекс реши, че вече няма нужда от правилството на Съединените щати?

– Плашилото ще ви спре – предизвикателно заяви Гант.

– Да. Да. Плашилото – рече Килиън. – Нашият общ приятел. Той е специална личност, нали? Знаете ли, Съветът беше толкова загрижен за включването му в списъка, че си направи труда да организира заблуждаваща операция в Сибир само за да му устрои капан? Излишно е да казвам, че не се получи нищо.

– А стига бе!

– Но ако още е жив, да, това наистина е проблем.

После Килиън срещна погледа на Гант...

... и тя се вледени. В очите му имаше нещо, каквото младата жена никога не беше виждала, нещо абсолютно ужасяващо.

Алоишъз Найт също го видя и това го уплаши. Всичко се случваше прекалено бързо. Той се размърда и опъна оковите си.

– Във всяка обикновена история злодей като мен ще се опита да извади досадния Скофийлд от играта, като вземе любимата му лейтенант Гант за заложница – усмихна се Килиън. – Струва ми се, че по-рано

днес Демона Ларкъм имаше точно такова намерение.

– Да – предпазливо потвърди Гант. – Така е.

– Обаче не се получи, нали?

– Не.

– И тъкмо затова, лейтенант Гант, аз трябва да направя нещо *повече*, за да примамя Шейн Скофийлд. Нещо, което ще го накара първо да *потърси мен*, а после да се опитва да провали плана на Съвета. Господин Нунън.

В този момент мъжът с мишото лице – Нунън – стисна лоста на гилотината и Гант ужасено преглътна.

После погледна към Найт и срещна очите му.

– Найт – промълви тя. – Когато се измъкнеш оттук, предай на Скофийлд нещо от мое име. Предай му, че съм щяла да кажа „да“.

Нунън дръпна лоста и страшният нож на гилотината полетя надолу към голата шия на Гант.

Храс.

Обезглавеното тяло на Либи Гант падна на земята край гилотината.

От врата ѝ бликна силна струя кръв, оплиска камъните и се вля в морската вода край подиума.

Кръвта бързо привлече акулите – двете остроноси сиви фигури бързо се появиха в търсене на източника ѝ.

– Господи, не! – извика Алоишъз Найт и опъна белезниците си, смаяно вторачен в ужасяващата гледка.

Беше се случило невероятно бързо.

Невероятно бързо.

Без никакво предупреждение.

Либи Гант бе мъртва.

Въпреки болката от светлината очите на Найт бяха ококорени, лицето му беше преbledняло.

– О, Господи, не... – отново ахна той.

И вдигна поглед към Джонатан Килиън – ала неговото лице бе безизразно.

И тогава един от мъжете в ямата ненадейно тръгна към Найт.

Беше Дрейк, наемникът от Изпълнителни решения, който носеше якето и един от ремингтъните на Черния рицар. Мъжът с мишото лице излезе през стоманената врата до гилотината.

– Ами тоя? – попита шефа си Дрейк.

Килиън махна с ръка.

– Никакви гилотини за Черния рицар. Никакви игри, които могат да му позволят да избяга. Застреляй го в главата и нахрани с тялото му акулите.

– Слушам.

Едрият наемник мина по тесния каменен мост, свързващ гилотината с подиума на Найт, като газеше в плитката вода.

В това време примижалият Найт обмисляше възможностите си.

Не бяха много.

Почти не виждаше.

Ръцете му бяха оковани.

Дрейк се приближаваше.

Найт прехапа устни толкова силно, че му потече кръв. Той отворено изплю кървавата слюнка.

Наемникът спря на по-малко от два метра от Черния рицар, но извън обсега му – така че Найт не можеше например да го удуши с крака или да го ритне в слабините.

Дрейк вдигна сребристия ремингтън и го насочи към главата на Найт.

– Бях чувал, че си по-печен.

В отговор Найт кимна към краката му.

– Печен съм.

Дрейк се намръщи и сведе поглед – и видя една от тигровите акули във водата точно до кубинките му, привлечена към ръба на подиума от кървавата слюнка.

Точно както се бе надявал Найт.

– О... – Дрейк неволно отстъпи от триметровото чудовище...

... и навлезе в обсега на много по-опасен хищник.

Онова, което направи Найт, се случи *изключително* бързо.

Първо повдигна тялото си нагоре, краката му се стрелнаха напред и здраво обвиха гърдите на другия мъж изотзад. Найт силно стисна бедра и се разнесе отвратително хрущене – от счупените ребра на Дрейк.

Дрейк изрева от болка.

После Найт го притегли към себе си, за да достигне нещо, закачено на якето му – *собственото* му яке.

Откачи една катераческа щипка, пхна я в лявата гривна на белезниците си и задейства механизма ѝ.

Мощната пружина се опъна...

... и старата желязна гривна се отвори и освободи лявата му ръка.

Стоящият на балкона Седрик Уексли видя какво става и незабавно вдигна оръжието си, но Найт държеше Дрейк пред себе си.

И още не беше приключил.

С вече свободната си лява ръка откачи от якето си още нещо: миниатюрната горелка.

Всъщност Найт дори не я извади от джоба, просто натисна спусъка ѝ и свръхгорещият ѝ пламък от упор облиза гърба на Дрейк.

Дрейк изкрещя.

Острият син огнен език проби тялото му и излезе от другата страна като прозрачно острие на меч.

Смаяният Дрейк се свлече върху гърдите на Найт.

– Леко ти се размина – изсумтя Черния рицар, още по-силно натисна спусъка и превърна вътрешностите на противника си в пепел.

Дрейк падна. Найт светкавично взе жилетката си и в същото време използва щипката, за да отвори другата гривна на белезниците.

В следващия миг Седрик Уексли откри огън от балкона.

Ала Найт вече беше напълно свободен.

Той се хвърли зад трупа на Дрейк, после го претърколи в окървавената вода, точно пред по-близката тигрова акула, и за всеобща изненада...

... скочи след него!

Акулата се стрелна към мъртвеца, захапа го със силно изхрущяване и започна да го разкъсва. Втората акула бързо се приближи и се присъедини към касапницата.

Закипя кървава пяна. Във всички посоки блискаха червени пръски.

След няколко минути всичко утихна и водата отново се успокои.

Но от Найт нямаше и следа.

Черния рицар изобщо не беше изплувал на повърхността.

Изплува, но *извън* крепостта дьо Валоа, сред вълните на Атлантическия океан.

Точно шест минути след като се бе гмурнал под акулите, разкъсващи тялото на Дрейк, Найт се появи на повърхността, все още притиснал миниатюрната кислородна бутилка към устните си.

Въздухът в нея едва му беше стигнал за дългото плуване по подводния тунел, който свързваше Ямата на акулите с морето.

Найт не чака много във водата. За това се погрижи насочващият

транспондер в якето му.

След няколко минути над него се появи напомнящият на ястреб силует на неговия Су-37 и реактивните му струи разпениха вълните.

От оръжейния отсек на самолета се спусна люлка, падна във водата и скоро Алоишъз Найт седеше в „Черния гарван“ при Майка и Руфъс.

– Добре ли си, шефе? – попита пилотът и му хвърли нови очила с жълти стъкла.

Найт ги хвана, сложи си ги и се плъсна на пода на „килията“, без да отговори на въпроса на Руфъс. Само кимна. Все още се намираше в шок от ужасната екзекуция, на която беше присъствал в Ямата на акулите.

– Ами Плашило? – попита Майка. – И малкото ми пиленце?

Найт рязко я погледна.

Очите му зад жълтите очила излъчваха ужас. Той се втренчи в Майка и се зачуди какво да ѝ каже.

После изведнъж се изправи.

– Знаеш ли къде е Скофийлд, Руфъс? Микродотите от неговия навигатор трябва да са останали по кожата на ръката му.

– Наблюдавам го, шефе. Още се движи. Изглежда, са го закарали на френския самолетносач.

Найт се обърна към Майка и дълбоко си пое дъх.

– Скофийлд е жив, обаче... – той мъчително преглътна – с момичето може да има проблем.

– О, Боже, не... – ахна Майка.

– Сега не мога да говоря за това – каза Найт. – Трябва Да спасим Скофийлд.

Френският самолетносач „Ришелъ“

Атлантическият океан, френското крайбрежие

Хвърлиха Шейн Скофийлд в стаичка със стоманени стени до хангара под палубата. Вратата зад него се затръшна.

В стаята нямаше нищо освен маса и стол.

На масата лежеше изключващото устройство СинкЛок на Льофевър. До устройството ярко светеше червена лампичка.

Фосфорна граната.

Високо в ъгъла на стаята, скрита зад тъмна стъклена плоскост,

бръмчеше видеокамера.

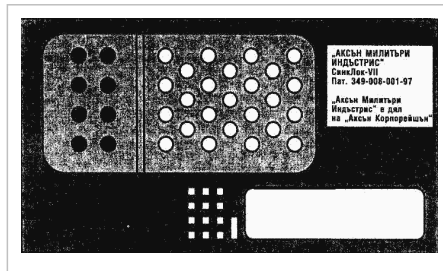
– Капитан Скофийлд – разнесе се по интеркома гласът на агента на ГДВС. – Един елементарен тест. Фосфорната граната пред вас е свързана чрез късовълново радио с устройството СинкЛок на масата. Можете да обезвредите гранатата единствено с помощта на СинкЛок. Крайният изключващ шифър е сто двацет и три. Гранатата ще избухне след една минута. Времето ви започва... сега.

– Мамка му! – изруга Скофийлд, бързо седна и внимателно проучи устройството СинкЛок.

На главния екран имаше бели и червени кръгове – червени отляво и бели отдясно.

Изпикуване.

На долния екран се появи съобщение:

**ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): ИЗПЪЛНЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ВТОРИЯ ПРОТОКОЛ.**

Белите кръгове на главния екран незабавно започнаха да мигат – един по един, в бавна случайна последователност.

Екранът протестира със звуков сигнал.

**ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):
ОТЧЕТЕН НЕУСПЕШЕН ОПИТ ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ.
ТРИ НЕУСПЕШНИ ОПИТА ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ ЩЕ
ДОВЕДАТ ДО ДЕТОНАЦИЯ.**

**ВТОРИ ПРОТОКОЛ(РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):
ВТОРИ ОПИТ.**

– Какво? – вторачи се в екрана Скофийлд.

– Петдесет секунди, капитан Скофийлд – събщи Льофевър. –

Трябва да докоснете осветените кръгове в определения ред.

– А, ясно.

Белите кръгове пак замигаха един след друг.

И този път Скофийлд започна да ги натиска – точно след премигванията им.

– Четирийсет секунди...

Мигането на белите кръгове се ускори. Ръцете на Скофийлд се движеха все по-бързо заедно с тях.

Изведнъж проблесна един от червените кръгове в лявата половина на екрана.

Скофийлд не бе готов за него. Но въпреки това го натисна – при това навреме. Белите кръгове продължиха да мигат. Невероятно бързо. Пръстите на Скофийлд също ускориха ритъма си.

– Трийсет секунди... добре се справяте...

И тогава се освети друг червен кръг.

Този път Скофийлд се забави.

Екранът гневно изпиука.

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):

ОТЧЕТЕН НЕУСПЕШЕН ОПИТ ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ.

ТРИ НЕУСПЕШНИ ОПИТА ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ ЩЕ
ДОВЕДАТ ДО ДЕТОНАЦИЯ.

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):

ТРЕТИ ОПИТ.

– По дяволите! – извика Скофийлд и хвърли поглед към гранатата на масата.

Белите кръгове замигаха за трети и последен път.

– Остават двамайсет и пет секунди...

Но сега Скофийлд беше подготвен и знаеше какво да прави. Ръцете му плавно се движеха по екрана, пръстите му натискаха мигащите бели кръгове и от време на време се местеха наляво, за да натиснат случайно проблесналия червен кръг.

– Десет секунди... девет...

Мигането продължаваше да се ускорява. Проблясването на червените кръгове се учести – до такава степен, помисли си Скофийлд, че се превърна в изпитание на рефлексите му.

– Осем... седем...

Погледът му не се откъсваше от екрана. Пръстите му танцуваха. В

очите му се стичаше пот.

– Шест... пет...

Кръговете не преставаха да мигат: бял-бял-червен-бял-червен-бял.

– Четири... три...

Изпиукване – на екрана се появи съобщение:

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):

ИЗПЪЛНЕН.

СТАРТИРАНЕ НА ТРЕТИЯ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ
НА ШИФЪР).

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ ШИФЪР.

– Две...

Скофийлд написа на клавиатурата „1–2–3-ЕНТЪР“. Цифрите се появиха на по-малкия екран.

– Едно...

Изпиукване.

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ НА ШИФЪР):

ИЗПЪЛНЕН.

УСТРОЙСТВОТО Е ИЗКЛЮЧЕНО.

Скофийлд въздъхна и се отпусна на стола.

Вратата на стаята се отвори. Влезе Льофевър и изпляска с ръце.

– О, tres bien! Tres bien! – възкликна той. – Браво, капитан Скофийлд.

Двама едри командоси от френския флот сграбчиха Скофийлд от двете страни.

Агентът на ГДВС се усмихна.

– Впечатлен съм. *Много* съм впечатлен. Благодаря ви, капитан Скофийлд. Вие току-що доказахте, че твърденията на Великолепната дванайсеторка са верни. Да не споменавам за достойнствата на тази изключваща система. Сигурен съм, че Република Франция може да я използва за много цели. Наистина е жалко, че сега трябва да ви убием. Господа, заведете капитан Скофийлд в хангара и го завържете при другия.

Скофийлд се издигна във въздуха с широко разперени ръце и крака като звезда.

Беше завързан за повдигана на електрокар – стъпил върху двете

хоризонтални вилки и с китки, заключени с белезници за вертикалните му стоманени плъзгачи.

Електрокарът се намираше в ъгъла на пустия хангар на „Ришелю“, зад няколко изстребителя „Рафал“. Френските висши офицери и агентът на ГДВС седяха в полукръг пред него.

– Доведете британския шпионин – нареди Льофевър на един от охраната.

Командосът натисна един бутон на стената и стоманената плоскост до Скофийлд внезапно започна да се вдига – това бе врата, зад която зейна мрак.

От мрака се появи втори електрокар, на който по подобен начин като капитана беше завързан друг пленник.

Имаше само една разлика.

Човекът на втория електрокар бе измъчван. Лицето, ризата и ръцете му бяха окървавени. Главата му безсилно висеше върху гърдите му.

– Капитан Скофийлд – каза Льофевър. – Не съм сигурен дали познавате агент Алек Кристи от британското разузнаване.

Кристи. От МИ6. И от списъка на жертвите.

Ето къде се беше озовал Кристи.

– През последните два дни господин Кристи ни снабди с информация за Великолепната дванайсеторка – продължи Льофевър. – Изглежда, че от година и половина е бил внедрен в „Лох-Ман Индъстрис“ като личен телохранител на господин Рандолф Лох, председателя на Ве дванайсет. Но докато господин Кристи наблюдаваше Лох, ние наблюдавахме Кристи.

– В един от моментите си на просветление снощи обаче господин Кристи ни каза нещо обезпокояващо. Според него напоследък Рандолф Лох бил извънредно недоволен от един от по-младите членове на Ве дванайсет, нашия приятел Джонатан Килиън. – Льофевър гледеше Скофийлд право в очите. Според господин Кристи Рандолф Лох няколко пъти споменал, че Килиън, цитирам, „му досаждал с една нова идея“. Изглежда, че господин Килиън не смята плана на Великолепната дванайсеторка за достатъчен. Знаете ли нещо за тази „нова идея“, капитан Скофийлд?

– Килиън е *ваш* приятел – отвърна Скофийлд. – Защо не го попитате?

– Република Франция няма приятели.

– Разбирам защо.

– Имаме полезни познати – продължи Льофевър. – Но човек

понякога трябва да наблюдава познатите си също толкова внимателно, колкото и враговете.

- Нямаме му доверие.
- Абсолютно никакво.
- Но му осигурявате закрила, убежище.
- Докато ни устройва. Възможно е повече да не ни устройва.
- Обаче сега се опасявате, че Килиън ви готви номер.
- Да.

Скофийлд се замисли за миг.

– Една от ракетите „Хамелеон“ е насочена срещу Париж – след малко каза той.

– О, моля ви, това ни е известно. *Подготвени* сме. Тъкмо това е идеята, която стои зад участието на Република Франция в плана на Великолепната дванайсеторка. Тъкмо затова им дадохме трупове на терористите от Ислямски джихад. Докато Америка, Германия и Великобритания търпят катастрофални загуби, Франция ще бъде разглеждана като единствената западна страна, която се е справила с тази опасност. Ню Йорк, Берлин и Лондон ще бъдат разрушени, но Париж ще оцелее. Франция ще е единствената държава, успешно свалила една от тези ужасни ракети.

– На Америка ѝ трябваха цели три месеца да се възстанови от единнайсети септември – продължи той. – Представете си колко ще са поразени, когато изгубят *цели пет града*. Но Франция, Франция ще е страната, отблъснала тези ужасни атаки. Единствената западна държава, реагирала достатъчно бързо. Това ще ни превърне – силни, способни и напълно неуязвими – в световен лидер на този нов период на Студена война. Капитан Скофийлд, нашите приятели от Великолепната дванайсеторка искат да спечелят пари от всичко това, защото за тях парите са власт. Република Франция не желае такава власт – ние се стремим към нещо много по-важно. Стремим се към глобална промяна на властта. Ние искаме да ръководим света... Двайсети век беше век на Америка. Тъжен период в историята на тази планета. Двасет и първи век ще е век на Франция.

Скофийлд зяпаеше Льофевър и висшите военни. Накрая каза:

– Вие тотално сте се прецаkali, знаете ли?

Льофевър извади от куфарчето си няколко снимки и ги показа на завързания във въздуха Скофийлд.

– Да се върнем на Килиън. Това са снимки на мосю Килиън по време на миналогодишното му посещение в Африка.

Морският пехотинец видя обичайните вестникарски фотографии: Килиън стоеше сред африкански ръководители, откриваше фабрики, махаше на гълпите.

– Посещение на добра воля за реклама на благотворителната му дейност – продължи агентът на ГДВС. – През това време обаче той е участвал в съвещания на ръководителите и военните министри на няколко африкански страни: главно Нигерия, Еритрея, Чад, Ангола и Либия.

– И?

Льофевър направи драматична пауза и после поднесе голямата новина:

– През последните единайсет часа военновъздушните сили на Нигерия, Еритрея, Чад и Ангола пратиха всичките си изстребители, общо над двеста, на летища в Източна Либия. Взети поотделно, тези сили са слаби. Взети заедно обаче образуват истинска въздушна армада. Последният ми въпрос към вас, капитан Скофийлд, е следният: какво правят те?

Мислите на Скофийлд запрепускаха.

– Капитан Скофийлд?

Но той не го слушаше. Чуваше само гласа на Джонатан Килиън в главата си: „Въпреки че мнозина още не го знаят, бъдещето на света е в Африка“.

Африка...

– Капитан Скофийлд? – повика го Леофевър.

Скофийлд запремигва. И се върна в действителността.

– Не знам – призна той. – Ще ми се да знаех, но не знам, честно.

– Хмм – изсумтя агентът. – Точно това каза и господин Кристи. И това може би означава, че двамата сте открити. Естествено може също да означава, че се нуждаете от още малко убеждаване.

Леофевър кимна на шофьора на електрокара на Кристи.

Той включи двигателя и отдалечи машината няколко метра наляво, така че разпънатият агент от МИ6 се озова точно зад дюзата на недалечния изстребител. Шофьорът скочи от седалката си и се затича.

След миг Скофийлд видя защо.

БRRRRRRRRMMMMM!

Двигателите на самолета зареваха. Капитанът видя в кабината му друг френски войник.

Шумът накара Алек Кристи да вдигне поглед. Изражението му не се промени. Беше прекалено измъчен, прекалено изтощен, за да се съпротивлява.

Льофевър кимна на мъжа в кабината.

Той натисна дроселите.

От дюзата се стрелна език от бял пламък и погълна неподвижния Кристи.

Топлинната вълна обля британския агент, отвя косата му назад, напука кожата на лицето му, изгори дрехите му за наносекунда – и накрая разкъса тялото му на парчета.

После пламъкът изведнъж секна и в хангара отново се възцари тишина.

От Алек Кристи бяха останали само четири страховити части, овъглени и отвратителни, увиснали на електрокара.

– Това е ужасно – Скофийлд мъчително преглътна.

Льофевър се обърна към него.

– Може би паметта ви се е опреснила?

– Казвам ви, не знам – настоя морският пехотинец. – Не знам нито за Килиън, нито за африканските страни, нито дали помежду им има нещо общо. За пръв път чувам такова нещо.

– Тогава се боя, че повече нямаме нужда от вас – заяви агентът. – Време е да изпълним желанието на адмирала и генерала да ви гледат как умирате.

С тези думи Льофевър кимна на шофьора на електрокара, на който бе разпънат Скофийлд. Машината потегли напред и спря до електрокара на Кристи пред втората задна дюза на изтребителя.

Скофийлд се втренчи в тъмните дълбини на дюзата.

– Господин генерал? – обърна се Льофевър към възрастния офицер, към човека, изгубил цял десантен отряд на Антарктида. – Отстъпвам ви тази чест.

– С удоволствие.

Генералът се изправи и се качи в кабината на самолета, като през цялото време гледаше Скофийлд.

После протегна ръка към дросела и палецът му увисна над бутона за дюзата.

– Сбогом, капитан Скофийлд – делово каза Льофевър. – Световната история ще трябва да продължи без вас. Au revoir.

Палецът на генерала се спусна към бутона.

В същия момент над главния хангар отекна мощна експлозия.

Завиха сирени.

Засвяткаха предупредителни светлини.

Целият самолетonosач изведнъж се освети в червено.

Палецът на генерала бе замръзнал на милиметър над бутона.

При адмирала дотича един мичман.

– Атакуват ни, господин адмирал!

– Какво? – извика възрастният военен. – Кой?

– Прилича на руски изстребител.

– Руски изстребител ли? Един руски изстребител?! Това е самолетonosач, за Бога! Кой нормален човек ще атакува самолетonosач само с един самолет?

„Черният гарван“ висеше на равнището на палубата на „Ришельо“ и обсипваше френските изстребители с дъжд от куршуми и ракети.

Четири ракетни димни следи излизаха от крилето на Су-37 и се разделяха към четири цели.

Един изстребител на палубата мигновено се пръсна на парчета, в същото време бяха унищожени две зенитни ракетни установки. Четвъртата ракета влетя в главния хангар, улучи един АУАКС и с мощен взрив го превърна в купчина останки.

Руфъс триумфално сияеше.

Зад него седеше Найт, въртеше се на триста и шейсет градуса, целеше се в различни мишени и ги унищожаваше с картечниците на „Гарвана“.

– Майко? Готова ли си? – извика той.

Майка стоеше в преоборудвания оръжеен отсек зад кабината, въоръжена до зъби: МП-7, М-16, пистолети „Дезърт Игъл“, на гърба си дори носеше една от гранатохвъргачките на Найт.

– Напълно, мама му стара.

– Тогава действай! – И Найт натисна един бутон.

Подът на отсека се отвори и Майка падна надолу и увисна на кабела на магнитната си кука.

На мостика на френския самолетonosач цареше хаос.

Свързочници викаха в радиомикрофоните и предаваха информация на капитана.

– ... проклетият изстребител е минал под радарите ни! Сигурно има стелт механизъм...

– ... улучиха зенитните установки на палубата...

- ... наредете на изстребителите незабавно да излетят!
- Господин капитан! От „Триумф“ съобщават, че го държат на мушка...
- Кажете им да стрелят!

В отговор на заповедта от един ескадрен миноносец в авионосната група излетя зенитна ракета и се насочи право към „Черния гарван“.

– Руфъс! Надявам се, че си поправил електронното ни поле, когато бяхме в Архангелск!

– Погрижих се за това, шефе.

Ракетата с невероятна скорост се приближаваше към тях.

Но в последния момент стигна до електронното заглушаващо поле на „Гарвана“, отклони се в съвсем друга посока...

... и се заби в корпуса на самолетоносача!

– Ескорти! Край на огъня! Край на огъня! – викаше капитанът. – Самолетът е прекалено близо до нас! Улучвате ни! Електронен отдел – открийте заглушаващата честота и я неутрализирайте! Ще трябва да го унищожим с изстребители.

В главния хангар на самолетоносача Скофийлд все още беше разпънат пред дюзите на изстребителя.

Изведнъж палубата рязко се наклони – изненадващата атака на „Черния гарван“ бе принудила огромния кораб да се завърти.

Льофевър и висшите френски военни викаха в радиостанциите си.

Само генералът от сухопътните сили в кабината на изстребителя мълчеше.

След първоначалния смут той отново се бе втренчил в Скофийлд. Нямаше намерение да пропусне тази възможност.

Той пак посегна към бутона на дросела и в този момент – прас! – през ухото му влетя куршум и мозъкът му опръска вътрешността на кабината.

В целия хаос никой не беше забелязал тъмната фигура в открития десен асансьор до главния хангар, фигура, която се бе спуснала на дъното с вертикално въже като паяк по нишка, фигура, въоръжена до зъби.

Майка.

Стиснала МП–7 в едната си ръка и М–16 в другата, тя се втурна през хангара към Скофийлд.

Беше като неудържима природна стихия.

Френските десантчици, които пазеха капитана, се нахвърлиха върху нея от всички страни – иззад коли и изстребители.

Ала Майка просто продължи напред, като ги очистваше с оръжията си, без изобщо да забавя ход.

Изстреля два куршума наляво – и улучи двама командоси в лицата. Завъртя се надясно – стреляше с М–16 като с пистолет – и още трима се строполиха на земята.

Един командос се изправи на крилото на изстребителя над нея и Майка просто направи салто във въздуха, и като стреляше в движение, осея французина с кървави дупки.

После хвърли две димки и в избухналия облак продължи напред като призрак на отмъщението.

В облака дим паднаха четирима, включително френският адмирал. Не успя да й избяга даже шпионинът Льофевър. От дима изникна четирилъч шурикен и със свистене се заби в адамовата му ябълка. Щеше да умре бавно.

Майка изскочи от мъглата до разпънатия на електрокара Скофийлд.

– Здравсти, Плашило, как е там горе?

– След като вече си тук, се чувствам много по-добре – отвърна капитанът.

Две от катераческите щипки на Найт светкавично го освободиха от белезниците и след секунди той стъпи на пода.

Ала преди Майка да успее да му даде някакво оръжие, Скофийлд се затича към проснатия на пода Льофевър.

Вдигна нещо от земята до умиращия французин и се върна при Майка. Тя му подаде МП–7 и „Дезърт Игъл“.

– Готов ли си да се поразвъртим малко?

Скофийлд спря поглед върху ерпегето на гърба ѝ.

– Готов съм здравата да се поразвъртя.

Затичаха към един джип.

Четири модерни изстребителя „Рафал“ бързо излетяха по двойки от пистата на „Ришельо“.

Издигнаха се в небето над самолетоносача, обърнаха назад в страховитото формование и се понесоха към увисналия във въздуха „Черен

гарван“.

– Идват! – извика Руфъс.

– Виждам ги! – отвърна Найт, завъртя се на стола си и занатиска спусъците като дете, играещо си на видеоигри.

Два френски изстребителя полетяха към тях с бълващи огън картечници.

Оранжеви трасиращи куршуми разкъсваха въздуха около „Гарвана“. Руският самолет се накланяше и превърташе в небето, като избягваше обстрела, и в същото време отвръщаше със собствената си многоцветна картечница.

После първите два френски изстребителя профучаха над тях – два мощни екота. Но това беше само встъплението, което трябваше да скрие главното действие.

Защото *другите* два рафала бяха минали ниско над океанските вълни от срещуположната посока и се носеха към руския Су-37 отдолу и отзад.

Все още увиснал над десния асансьор на самолетоносача, „Черният гарван“ се завъртя челно към тези два нови противника.

– По дяволите! – вперил поглед в дисплея на електронното поле, изруга Руфъс. – Тия копелета се бъзикат със заглушаващата ни честота... включват я и я изключват. Губим заглушаващото поле.

Двата нови рафала изстреляха по две ракети.

Найт ги обстреля с картечницата и взриви две от тях, но другите две маневрираха прекалено ловко.

– Руфъс!...

Ракетите с рев се носеха към тях.

Пилотът ги видя и в последния момент откри изхода.

Ракетите се приближаваха към целта...

... и Руфъс вкара „Черният гарван“ през огромната врата на десния асансьор в *главния хангар на самолетоносача!*

За разлика от ракетите, изстреляни от ескадрения миноносец „Триумф“, тези бяха снабдени с електронна засичаща система, която не им позволяваше да ударят собствения си кораб. Затова те се забиха в океана и се взривиха с два трийсетметрови гейзера.

Радистите на мостика смутено се взираха в екраните си и викаха по радиомикрофоните:

– ... къде изчезна, мама му стара?...

- ... какво? Повтори пак...
- Какво стана? – попита капитанът. – Къде са?
- В „Ришельо“, господин капитан!

„Черният гарван“ висеше в просторния хангар на френския самолетonosач.

– Харесва ми стилът ти, Руфъс – като безразборно стреляше по самолети, хеликоптери и камиони, каза Найт.

Подобно на гигантска птица, затворена в стая, руският изтребител се носеше в хангара, преобръщаше цели самолети с реактивните си струи и запращаше цистерни в стоманените стени.

Профуча през помещението, като предизвикваше невъобразим хаос и опустошение. Високата му опашка веднъж дори одраска тавана.

– Майко! – извика Найт по радиостанцията. – Къде си?

Самотен джип с пълна скорост се носеше към дъното на продълговатия хангар и маневрираше под накланящи се самолети и преобръщащи се цистерни. Зад волана седеше Майка. Скофийлд бе приклепнал отзад.

– В отсрещния край на хангара съм, опитвам се да се спася от вас! – извика Майка.

– Скофийлд при теб ли е?

– Да.

– Искате ли да ви приберем?

Майка се обърна към приведения над гранатохвъргачката Скофийлд.

– Искаш ли да ни вземат?

– Не! Още не! – отвърна той. – Кажй на Найт да излезе навън. Не бива да е тук през следващите две минути! Всъщност изобщо не бива да е близо до кораба! Кажй му, че ще се срещнем навън!

– Ясно – отговори Черният рицар. – Руфъс! Време е да се махаме!

– Готово, шефе. А къде е другият... аха. – Пилотът забеляза втория открит асансьор в отсрещния край на хангара.

Насочи самолета към изхода и ревят на двигателите заглуши всичко друго преди – фюют – „Черният гарван“ да изхвърчи през левия асансьор.

В същото време приклекналият в джипа Скофийлд тършуваше в раищата на ерпегето.

Това наистина бе руското РПГ на Найт – което означаваше, че в раищата има гранати с различни заряди.

Капитанът намери онази, която търсеше.

Злополучно известната съветска паладиева граната П–61.

Паладиевата граната съдържаше обогатена хидрофлуорна киселина и имаше една-единствена цел: да унищожава цивилни ядрени електростанции по извънредно ужасен начин.

Ядрените *оръжия* се нуждаят от ядро с плътност от деветдесет процента обогатен уран. Ядрените реактори в цивилните електростанции, от друга страна, имат плътност на ядрото около пет процента, докато при реакторите на ядрените самолетоносачи плътността е около петдесет процента – затова нито един от тези реактори не може да предизвика ядрен взрив. Възможно е изтичане на радиация – като в Чернобил, – но не може да се образува ядрен облак.

Всяка секунда обаче те отделят огромни количества водород – високозапалим водород, – което се неутрализира чрез употреба на вещества, превръщащи опасния водород (H) в напълно безопасна вода (H₂O).

Но смесването на *паладий* с водород има обратния ефект. Увеличава се водородът и се образува *огромно* количество запалим газ, който може да бъде взривен чрез прибавяне на катализатор като хидрофлуорна киселина.

Ето защо гранатата П–61 изпълнява ролята на двустепенен детонатор.

Първата степен – първоначалният взрив – смесва паладий с водород и с невъобразима скорост увеличава количеството газ. Втората степен възпламенява газа с киселината.

Резултатът е мощна експлозия – не толкова силна, колкото ядрен взрив, но навярно единствената експлозия на света, която е в състояние да разцепи корпуса на самолетоносач.

– Натам! – извика Скофийлд и посочи двете огромни цилиндрични шахти в дъното на хангара, завършващи с перки, които изхвърляха излишния водород от задния ляв борд на кораба. – Към реакторните

шаhti!

Джипът летеше през хангара, като заобикаляше пламтящите изстребители.

Скофийлд се изправи, опря гранатохвъргачката на рамото си и се прицели в едната от гигантските перки.

– Веднага щом стрелям, дай газ към рампата! Ще имаме трийсетина секунди между първата и втората степен. Това означава трийсет секунди да напуснем кораба!

– Ясно!

Скофийлд доближи око до мерника на оръжието.

– Au gevoig и на вас, скапаняци.

И натисна спусъка.

Гранатохвъргачката изстреля паладиевата граната към горния край на хангара, оставяйки във въздуха абсолютно права димна следа.

Гранатата улучи перката на дясната шахта, изчезна в отвора и се насочи надолу в търсене на източника на топлина.

Едва бе излетяла, когато Майка настъпи газта, обърна и потъна в напомнящата на тунел спираловидна рампа, водеща към палубата на самолетоносача.

Джипът бързо се заизкачва.

От недрата на кораба се разнесе ужасяващ приглушен екот. Паладиевата граната беше стигнала до целта си.

Скофийлд включи хронометъра си: 00:01... 00:02...

„Черният гарван“ продължаваше да се сражава с четирите френски изстребителя в небето над „Ришельо“.

Той рязко зави, понесе се във въздуха и с последната си ракета взриви един от рафалите.

И тогава Руфъс чу от пулта си остро изпиукване.

– Тотално хакнаха заглушаващата ни честота! – извика пилотът. – Изгубихме електронния си щит!

В този момент след тях се появи друг изстребител и двата самолета заедно полетяха над океана. Рафалът плътно следваше руския Су-37 и го обстрелваше с оранжевите си трасиращи куршуми.

Найт се завъртя на стола си и откри огън по френския изстребител. Обсипа кабината му с град от куршуми, разби стъкления капак, разкъса пилота на парчета и самолетът се заби в морето с разтърсващ

експлозивен плясък.

– Шефе! – внезапно извика Руфъс. – Бързо се обърни напред!

Найт се завъртя. Не бе забелязал, че улученият рафал ги е примамвал към... другите два френски изстребителя!

Те изстреляха по една ракета...

... във въздуха се понесоха два стълба дим, насочиха се към носа на „Черният гарван“...

... ала Руфъс завъртя аеродинамичния черен самолет, продължи на една страна и включи допълнителното му – и изключително рядко – *вторично* електронно енергийно поле.

Двете ракети сякаш полудяха и се отдалечиха една от друга, за да заобиколят електронния щит около носа на руския изстребител, след което се забиха в морето.

Ала „Гарванът“ все още се приближаваше към двата рафала.

Найт откри огън – и разби лявото крило на единия миг преди „Черният гарван“ с оглушителен рев да се стрелне над френските самолети.

Оставаше само един рафал, но преди Найт и Руфъс да успеят да го атакуват, от океана се разнесе друг звук – дълбок зловец екот от недрата на самолетоносача.

– По-бързо, Майко. По-бързо! – Скофийлд погледна хронометъра си:

00:09...

00:10...

Джипът се изкачваше по спиралната рампа и вдигаше искри по стоманените стени.

Изведнъж целият кораб рязко се килна наляво и светът се наклони под ъгъл от трийсет и пет градуса.

– Давай! – извика Скофийлд.

Първата степен на палативевата граната беше взривила отделяния от реактора на „Ришелъ“ водород – оттам и зловецият екот.

Това означаваше, че сега в охлаждащите шахти на самолетоносача се събира огромно количество водород. Точно след трийсет секунди щеше да се взриви втората степен на гранатата, която щеше да възпламени водорода и да отприщи истински ад.

00:11...

00:12...

Джипът изхвърча от рампата и спря.

На палубата цареше хаос.

Димящи самолети, овъглени зенитни оръдия, убити моряци. Един изстребител „Рафал“ – с наклонен надолу нос и разбит преден колесник – препречваше втората писта на „Ришелъ“. Сигурно се бе опитвал да излети, когато „Черният гарван“ го беше улучил с ракета.

Скофийлд мигновено го видя.

– Майко! Към разбития изстребител!

– Той няма да излети, Плашило! Даже заради теб! – извика тя.

00:15...

00:16...

Джипът се закова пред разбития самолет. Майка имаше право. Със забития си в палубата нос и спуканите си предни гуми, изстребителят не можеше да излети.

00:17...

00:18...

– Не ми трябва самолетът – поясни Скофийлд. – А това.

Той скочи от джипа, наведе се и хвана катапултната кука, която лежеше на пистата пред рафала. Малката трапецовидна кука минаваше на тесни релси по дължината на пистата и се заканваше за предното колело на самолета, за да му придаде начална скорост на разстояние от деветдесет метра.

Капитанът припряно вклини куката под предната ос на джипа.

00:19...

00:20...

– Уф, стига бе... – изпъшка Майка и погледна пистата пред джипа – писта, която свършваше при носа на кораба.

00:21...

00:22...

Скофийлд скочи в джипа до Майка.

– Изключи от скорост и си закопчай колана!

00:23...

00:24...

Майка закопча предпазния си колан. Скофийлд я последва.

00:25...

После извади своя МП–7 и го насочи към катапултния лост, зарязан още при атаката на „Черния гарван“...

00:26...

... и стреля.

00:27...

Куршумът улучи лоста и задейства катапулта.

И джипът се стрелна със скорост, каквато иначе не би могъл да вдигне никога.

Деветдесет метра за 2,2 секунди.

Скофийлд и Майка се залепиха за седалките и усетиха как очните им ябълки потъват в орбитите.

Джипът с невероятна скорост се носеше по пистата.

Палубата се превърна в мъгла.

Предните гуми на джипа се пръснаха след петдесет метра.

Но той продължи да лети напред като изстреляно от топ гуле, тласкан от огромната сила на катапулта.

Естествено не се движеше толкова бързо, колкото излитащ изстребител, тъй като изстребителят има и собствена тяга.

Но Скофийлд не искаше да лети.

Искаше само да се махне от самолетоносача преди той да...

Избухне.

Джипът стигна до края на пистата... и изхвърча от нея... с вдигната нагоре предница и въртящи се колела... *в същия момент, в който целият самолетоносач зад него се пръсна.*

Нямаше огън.

Нямаше изригващи облаци.

Само мощен трясък.

Стоманеният корпус на кораба моментално се разшири навън – под натиска на възпламенилия се водород – и се пръсна по шевове.

В небето полетяха милиарди нитове.

Изминаха много километри и после цяла минута се сипеха наоколо. Един хеликоптер, току-що излетял от задния край на самолетоносача, мигновено беше унищожен от неочаквания залп.

Във въздуха се разхвърчаха парчета от кораба, включително цели стоманени плоскости, и заваляха по френските ескадрени миноносци, огъвайки корпусите им и разбивайки илюминаторите им.

Най-тежко пострада задният край на „Ришельо“ около епицентъра на взрива: охлаждащите шахти.

Външните стени просто бяха разкъсани по шевове – по вертикалните нитови сглобки – и през пробойните безмилостно занахлува вода.

И „Ришельо“, най-големият и най-мощен самолетоносач на

Франция, започна да потъва в океана.

Джипът на Скофийлд и Майка обаче излетя от носа на гигантския кораб.

Докато се носеше във въздуха пред самолетоносача, двамата откопчаха коланите си, отгласнаха се от колата и скочиха.

Паднаха от височина около двайсет и пет метра.

Пръв падна джипът. Изригна огромен стълб от пяна и пръски.

Скофийлд и Майка го последваха. Два плясъка.

Болеше, но навлязоха във водата с краката надолу и с изпънато тяло. Потънаха под повърхността миг преди самолетоносачът да избухне и нитовете да обсипят океана като дъжд от смъртоносни шрапнели.

Могъщият самолетоносач потъваше бързо с кърмата напред.

Наистина представляваше зрелищна гледка.

А после, докато безпомощният екипаж се шураше, тичаше към спасителните лодки или просто скачаше във водата, грамадният кораб се изправи вертикално – с високо издигнат нагоре нос и напълно потопена задна част.

Останалите от френската авионосна група се бяха вцепенили от изумление.

Такива неща бяха невъобразими, освен по време на война. Повече от половин век никоя страна не беше губила самолетоносач.

И може би тъкмо затова реагираха бавно, когато минута след експлозията „Черният гарван“ увисна на три метра над вълните на Атлантика и прибра две фигурки в задния си оръжеен отсек.

После аеродинамичният Су-37 се издигна във въздуха и отлетя надалеч от останките на авионосната група „Ришельо“.

Алоишъз Найт се вмъкна в килията на „Черния гарван“ и видя Скофийлд и Майка да лежат на пода като мокри плъхове.

Капитанът вдигна поглед.

– Установи курс към Ламанша, близо до Шербург. Там е първият кораб от програмата „Корморан“. Трябва да го открием преди да изстреля ракетите си срещу Европа.

Найт кимна.

– Вече казах на Руфъс да ни закара там.

Изглеждаше необичайно мрачен, почти... разчувстван.

Какво ставаше?

Скофийлд се огледа и най-после се сети.

– Къде е Гант?

И тогава очите на Нйт зад жълтите очила се поколебаха – съвсем леко. Капитанът обаче видя и усети в себе си нещо, каквото не бе изпитвал никога.

Абсолютен, тотален ужас.

Алоишъз Нйт мъчително преглътна и каза:

– Трябва да поговорим, капитане.

ШЕСТА АТАКА

26 октомври, 17:00 (британско време)

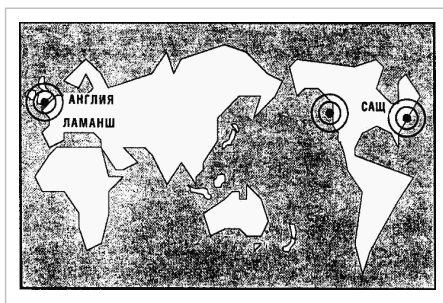
40 (а) (II) В случай на конфликт между глобални сили е много вероятно измъчваното от бедност население на Африка, Близкия изток, Средна Азия и Централна Америка, което е далеч по-голямо от населението на Запада, да залее западните граници и да овладее западните градски центрове.

Планов документ 0–309 на Съвета за национална сигурност на САЩ, 28 октомври 2000 г.

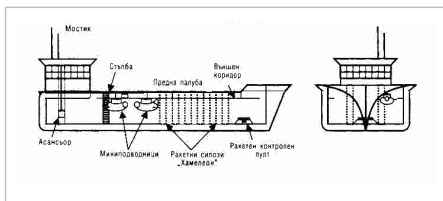
„Кой трябва да върши трудните неща? Онзи, който може.“

Цитат, приписван на Конфуций.

ЛАМАНША/САЩ

Боен кораб/супертанкер клас „Корморан“

Крайбрежието на Ламанша, Северна Франция

26 октомври

17:00 френско време (11:00 ИСВ САЩ)

„Черният гарван“ кацна на върха на една скала над Ламанша, брулена от проливен дъжд.

Шейн Скофийлд слезе от кабината, стъпи на калната земя и се отдалечи от изстребителя, без да обръща внимание на бурята.

След като Нйт му бе описал случилото се в Ямата на акулите, Скофийлд беше казал само две думи.

– Руфъс, кацай.

Капитанът спря на ръба на скалата и силно стисна очи.

Сълзите му се смесиха с шибацията на лицето му дъжд.

Гант е мъртва.

Мъртва.

И него не го бе имало там. Не я беше спасил. Преди *винаги* бе успявал, независимо от всичко.

Ала не и този път.

Той отвори очи. Вторачи се в празното пространство.

После краката му омекнаха и Скофийлд се строполи на колене в калта. Раменете му се разтърсваха от отчаяните му ридания.

Майка, Нйт и Руфъс го наблюдаваха от отворената кабина на „Гарвана“, кацнал на двайсет метра от него.

– Мамка му... – изпъшка Майка. – И какво ще прави сега, по дяволите?

Пред очите на Скофийлд се редяха калейдоскопични образи.

Видя Гант – тя му се усмихваше, смееше се, държеше го за ръка, докато се разхождаха по плажа в Пърл Харбър, притискаше се към него в леглото. Господи, почти усещаше топлината на тялото ѝ.

Видя я да се сражава на Антарктида и в Юта. Да спасява живота му с изстрел на магнитната кука в Зона 7.

И после – смаяно – видя Килиън в замъка да казва: „Обичам да наблюдавам изписващото се на лицата на хората изражение на чист ужас, когато осъзнаят, че със сигурност ще умрат“.

И видя света отсега нататък...

Без нея.

Пуст.

Безсмислен.

Погледна към пистолета в кобура си... и го извади.

– Ей, приятел – чу се зад гърба му нечий глас. – Какво мислиш да правиш с тоя пистолет?

Беше Майка.

Стоеше точно зад него.

Скофийлд не се обърна.

– На никой не му пука, Майко. Може да спасим света и никой няма да ни обърне внимание. Хората ще продължат да си живеят живота, без да знаят за войници като нас. Като Гант.

Очите на Майка бяха вперени в оръжието му. От него се стичаше дъждовна вода.

– Прибери пистолета, Плашило.

Скофийлд погледна надолу, видя пистолета и сякаш чак сега го забеляза.

– Ей – каза Майка. И само за да го разсее, му зададе въпрос, чийто отговор вече знаеше: – Какво е имала предвид с това „Предай на Скофийлд, че съм щяла да кажа «да»“?

Той вперил поглед в далечината и заговори като робот:

– През последните два месеца мислехме да се женим. Преди две седмици даже запазих маса в она ресторант на плажа в Пърл Харбър. Там се запознахме, когато тя постъпи в нашия отряд. Когато научи за резервацията, Либи разбра, че ще й направя предложение.

– А ти щеше ли?

– Пръстенът е вкъщи.

Той размърда пръстите на ръката, в която държеше пистолета. Прехапа устни. По лицето му се стече нова сълза.

– Господи, Майко! Тя е мъртва. Мъртва е, мама му стара! Не ми остана нищо. Мамка му! Светът може сам да води тъпите си битки.

С бързо движение опря дулото на пистолета под брадичката си и натисна...

Ала Майка реагира по-бързо.

Сграбчи го в момента, в който оръжието изгърмя, и двамата се загъркаляха в калта край ръба на скалата.

И се сборичкаха: Майка се опитваше да прикове към земята дясната му ръка, Скофийлд се опитваше да се освободи.

По-висока, по-яка и много по-тежка, отначало Майка имаше

превес. Притисна го под грамадното си тяло и обездвижи китката му. Пистолетът се изхлузи от пръстите му. После тя силно го удари по лицето...

Ударът оказа странно въздействие върху Скофийлд.

Като че ли го накара да се съсредоточи.

С почти обезпокоителна лекота той стисна лявата китка на Майка с два пръста и я изви. Тя изрева от болка и Скофийлд – с идеално балансирано движение – я отблъсна от себе си.

Двамата се изправиха.

Застанаха един срещу друг на брулената от вятър и дъжд скала.

– Няма да ти позволя да го направиш, Плашило! – извика Майка.

– Съжалявам, Майко. Късно е.

Тя го нападна.

Нахвърли се върху него светкавично и нанесе съкрушително дясно кроше, ала Скофийлд, който бе заел съвършено балансирана поза в калта, го избегна и я удари пак.

Майка залитна и се изправи.

– Това изобщо не е достатъчно, за да се избавиш от мен!

Тя пак се хвърли срещу него, блъсна го с рамо, обхвана го с ръце, вдигна го във въздуха и двамата се строполиха на земята.

Алоишъз Найт и Руфъс просто стояха под дъжда и наблюдаваха сватката като двама смаяни зрители.

Пилотът пристъпи напред и понечи да се намеси – но Найт го спря с ръка върху гърдите, без да откъсва очи от двубоя.

– Не – каза той. – Това е само между тях двамата.

Скофийлд и Майка се търкаляха в калта.

Майка като че ли го бе затиснала под себе си, но той нанесе къс остър удар с лакът в брадичката ѝ и – отново с изненадваща сила – я отхвърли от себе си.

Изправи се.

И тя се изправи.

От двамата се стичаше кал.

Уморена, Майка леко се олюля, но възстанови равновесието си и сляпо замахна.

Скофийлд вече парираше ударите ѝ с лекота. Тя ядосано изрева, когато капитанът се извъртя и я изрита в краката. Майка тежко се стовари

по задник.

Осигурил си необходимото разстояние, Скофийлд отиде при пистолета си и го вдигна.

– Плашило, не! – извика Майка. От очите ѝ бликаха сълзи. – Моля те, Шейн, недей...

И кой знае защо, това го спря.

Скофийлд се вцепени.

После осъзна каква е причината.

Откакто се помнеше, Майка никога не го бе наричала по име.

Той отпусна пистолета и я погледна.

Майка беше жалка: на колене, цялата в кал, със стичащи се по лицето сълзи.

– Шейн, на света може да не му пука – продължи тя. – Съветът може да не знае, че има нужда от хора като вас с Гант. Но на мен ми пука! И аз знам, че имам нужда от теб! Шейн, аз имам съпруг и няколко хубави племеннички – на по дванайсет-тринайсет години и всичките се обличат като тъпата Бритни Спиърс, – имам и свежърва, която ме мрази до дъното на душата си.

– Но ги обичам всички, обичам ги до смърт, и не искам да живеят в свят на страдания и убийства, управляван от шайка гадни милиардери – изхлипа тя. – *Обаче аз не мога да го предотвратя.* Не мога. Каквото и да правя, колкото и да се мъча, в края на краищата просто не съм достатъчно умна, не съм достатъчно бърза, не съм достатъчно печена. Но ти си. Ти можеш да ги победиш. И знаеш ли защо? Аз знам. Винаги съм го знаела. И малкото ми пиленце го знаеше, и тъкмо затова те обичаше. *Защото ти можеш да правиш неща, които другите не могат.*

Майка бе на колене в калта, с мокри от сълзи очи.

– Шейн, аз не бях най-умната ученичка в класа, обаче знам едно: хората са си хора. Те са егоисти и егоцентрици, вършат глупости и нямаг абсолютен никаква представа, че на света има герои като теб, които всеки ден се грижат за тях.

Скофийлд мълчеше.

Дъждът плющеше по лицето му.

Ала Майка го беше изтръгнала от предишното му състояние.

Животът се връщаше в очите му.

– Никога не съм те наричала Шейн – каза тя. – Сигурно го знаеш. Но знаеш ли защо?

Скофийлд бе замръзнал на мястото си.

– Не. Защо?

– Щото не си някакъв си обикновен пич. Ти не си „Брад“, „Чад“ или „Уорън“. Ти си Плашилото. *Самото Плашило*.

– Ти си нещо повече от обикновен човек – продължи тя. – И затова никога не съм се отнасяла с теб като с обикновен. Ти си по-добър от всички. Но ако сега се гръмнеш, ако избереш лесния път, ще избереш пътя на Брад, Чад или Уорън. Това не е в твой стил. Това не е в стила на Плашилото. Плашилото е замесен от друго тесто. Виж, не твърдя, че животът ти ще е лесен – не знам дали някой нормален човек може да се възстанови, след като чуе такова нещо, каквото чу ти, – обаче ако някой е в състояние да се възстанови, това си ти.

Скофийлд дълго мълча.

Накрая заговори:

– Ще ги избия всичките, Майко. Наемниците, които я хванаха. Всички наемници, които участват в този лов. Плюс всички от Великолепната дванайсеторка, които са го организирали. И когато всичко свърши, както и да свърши, независимо дали светът ще преживее тази криза невредим, или ще отиде по дяволите, ще открия Джонатан Килиън и ще му пръсна гадния мозък.

Майка се усмихна през сълзи.

– Звучи ми страхотно.

– Но, Майко – малко зловещо прибави той, – не ти гарантирам какво ще направя после.

– Тогава сигурно пак ще трябва да се бия с теб – отвърна Майка.

При тези думи Скофийлд премигна.

Животът напълно се беше върнал в него.

Тя кимна.

– Може никой друг да не ти го каже, Плашило, обаче аз ще ти го кажа от свое име, от името на Ралф, на шестте двойнички на Бритни и на тъпата ми свекърва. Благодаря ти.

Скофийлд се приближи до нея и протегна ръка. Майка я стисна и го остави да я изправи на крака.

Преди капитанът да се отдалечи обаче, го грабна в могъщата си прегръдка и го скри под грамадната си фигура. После го целуна по челото и го поведе обратно към „Гарвана“ с ръка през раменете му.

– Тя вече ми липсва – каза Майка, докато вървяха.

– И на мен – отвърна Скофийлд. – И на мен.

Известно време двамата крачиха под дъжда мълчаливо.

- Извинявай, че те ударих, Майко.
- Няма нищо. Аз те ударих първа.
- Благодаря, че се би с мен. Благодаря, че не ме пусна.

Северната част на Нюйоркския залив, САЩ

26 октомври

11:25 местно време

Точно дванайсет минути след като конкордът му кацна на летище „Кенеди“, Книга II седеше в хеликоптера на морската пехота СН-53Е „Супър Сталиън“, който летеше над Статуята на свободата в северната част на Нюйоркския залив. Зад него се разкриваше безкрайният нюйоркски пейзаж от стомана и стъкло.

С него пътуваха дванайсет морски пехотинци в пълно бойно снаряжение.

– Открили сте терористи в завода, така ли? – озадачено извика в микрофона си Книга. Разговаряше с Додс, ръководителя на инспекторите от министерството на отбраната, които бяха отишли в завода на „Аксън“.

– Да. Всички от Ислямски джихад, включително – дръжте се да не паднете – Шоаб Риис. Като че ли бяха водили тежко сражение.

– Ислямски джихад – повтори Книга. – Но в това няма ло... – И млъкна.

Защото разбра.

Великолепната дванайсеторка трябваше да стовари вината върху някого. И кой бе по-подходящ от една терористична организация?

Защото какво можеше да направи „Аксън Корпорейшън“, ако терористи от Ислямски джихад им откраднеха ракетите и корабите? Но откъде Великолепната дванайсеторка можеше да намери група истински терористи?

– От Франция – отговори си той на глас. – Вечно тая скапана Франция.

– Какво става, по дяволите? – попита Додс. – Всички са си глътнали езика от страх. Това може да е най-големият терористичен удар в историята! Та те ще използват собствените ни ракети срещу нас.

– Това няма нищо общо с тероризма, Додс – отвърна Книга. – Това е бизнес. Повярвай ми, терористите вече са били мъртви, когато са стигнали в завода. Започвам да си мисля, че френската секретна служба

мълчаливо помага на Великолепната дванайсеторка. Трябва да свършвам. Тук Книга, край на връзката.

Морският пехотинец отново насочи поглед към контейнеровозите и супертанкерите, закотвени край Стейтън Айланд – исполни, чакащи разрешение да влязат в Хъдсън и Ист Ривър.

Благодарение на проект „Корморан“ всеки от тях можеше да носи ракети на борда си.

– Е, кой е? – попита пилотът.

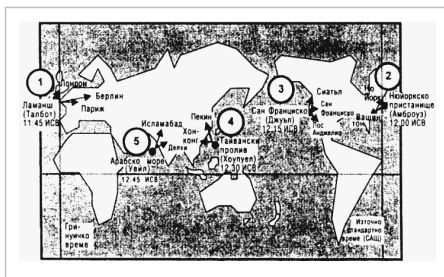
– Просто ни закарай на координати 28743,05–4104,55 – отвърна Книга. – И той ще е там.

Пилотът се обърна към пулта си.

Книга за стотен път погледна списъка на екрана на портативния си компютър. След като беше разговарял със Скофийлд, двамата със Скот Моузли бяха изчислили местонахождението на поне два танкера от програмата „Корморан“:

Хоупуел	Тайл'о-донг–2	Н–8	11900.00	11622.50	12:30
			2327.00	4000.00	
			(Тайв. провл.)	(Пекин)	
Тайл'о-донг–2	Н–8	Н–8	11900.00	11445.80	12:30
			2327.00	2243.25	
			(Тайв. провл.)	(Хонконг)	
Уейл	Шахаб–5	ТН76	07040.45	07725.05	12:45
			2327.00	2958.65	
			(Араб. море)	(Делхи)	
Шахаб–5	ТН76	ТН76	07040.45	07332.60	12:45
			2327.00	3230.55	
			(Араб. море)	(Исламабад)	

После с Моузли бяха обозначили местонахождението на всички кораби на картата на света:

После се отърси от смайването и включи сателитния си микрофон.
– Феърфакс? Чуваш ли ме? Как я караш на Запад?
В обобщение?

Освен трите танкера, които щяха да изстрелят ядрените си ракети срещу Америка, Англия, Франция и Германия, имаше още два кораба от програма „Корморан“: единият в Арабско море, готов да стреля срещу Индия и Пакистан, и вторият в Тайванския пролив, насочил двойниците на интерконтиненталните балистични ракети Тайп’о-донг–2 срещу Пекин и Хонконг.

– Боже Господи... – ахна Книга.

Тихият океан

На две мили от Залива на Сан Франциско

08:25 местно време (11:25 ИСВ САЩ)

Дейв Феърфакс седеше в друг хеликоптер „Супър Сталиън“, също придружаван от отряд морски пехотинци. Десният му крак непрекъснато трепереше – нервен тик, който издаваше силния му страх.

Носеше каска и бронирана жилетка, които му бяха големи, и държеше в скута си устройство за сателитна връзка. Чувстваше се съвсем дребен в сравнение с морските пехотинци около него.

Вертолетът се носеше ниско над вълните на Пасифика и летеше към...

Самотен супертанкер, закотвен край брега на Сан Франциско.

– Здравсти, Книга – извика той във вибратора си. – Виждаме нашия танкер, много е голям, да. Намира се точно там, където би трябвало – местоположението му отговаря на координатите, които ми даде. Танкерът е „Джуъл“, регистриран в Норфък, Вирджиния, собственост на „Атлантик Шипинг Къмпани“, далечно разклонение на „Аксън

Корпорейшън“.

Кракът на Феърфакс продължаваше да трепери. Искаше му се да престане.

– А, и изчислих онова просто число на Мерсен – прибави той. – Божичко, тия числа са адски готини. Знаем само трийсет и девет, обаче някои са дълги два милиона цифри. Това е много рядък вид прости числа. Получават се чрез прилагане на строга формула: просто число на Мерсен = $2^p - 1$, където „р“ е просто число, но отговорът също е просто число. 3 е първото просто число, защото $2^2 - 1 = 3$, и 2 и 3 също са прости числа. Започват с малки числа, обаче накрая стават огромни. Шестото число на Мерсен е сто трийсет и една хиляди седемдесет и едно. Основава се на простото число седемнайсет. Тоест $2^{17} - 1 = 131071$, което също е просто...

– Значи отговорът е сто трийсет и една хиляди седемдесет и едно, така ли? – прекъсна го Книга.

– Хм, да – потвърди Феърфакс.

– Ще го предам на Плашило. Благодаря, Дейвид. Край на връзката.

Сигналят прекъсна.

Феърфакс намръщено се вторачи в изневеряващия си крак.

– Това върви с работата, господин Феърфакс – каза командирът на морските пехотинци, Трент, и кимна към крака на младежа. – Но щом Плашило ви възлага да го направите, трябва да се съгласите.

– Радвам се, че поне той ме смята за способен да го направя – измърмори Феърфакс.

Хеликоптерът с рев се носеше към танкера.

Ламанша, северно от Шербург, Франция

26 октомври

17:25 местно време (11:25 ИСВ САЩ)

„Черният гарван“ летеше в дъждовното небе. Ярки прожекторни лъчи пронизваха въздуха високо над съзвездието от светлините на супертанкерите в Ламанша.

Докато Руфъс, Майка и Найт търсеха целта в морето, Скофийлд разговаряше по радиостанцията с Книга II.

– Добре, пращам ти всичко – разнесе се гласът на младия сержант.

Навигаторът на Скофийлд изпиука: обозначеното от Книга местонахождение на всички кораби от програмата „Корморан“ вече беше

записано в него. Скофийлд се ококори, когато видя имената: Арабско море, Тайванския пролив...

– А, Феърфакс ти изчисли шестото число на Мерсен прибави сержантът. – Сто трийсет и една хиляди седемдесет и едно.

– Сто трийсет и една хиляди седемдесет и едно... – Капитанът го записа. – Благодаря, Книга. Кажете на Дейвид, че скоро ще се чуем. Тук Плашило, край на връзката.

Той превключи канала и се свърза с американското посолство в Лондон.

– Какво е положението с подводниците ни, господин Моузли?

– Имам една добра и една лоша новина – отвърна Скот Моузли.

– Първо ми съобщете добрата.

– Добрата новина е, че имаме бойни подводници клас „Лос Анджелис“ и в Арабско море, и в Тайванския пролив – достатъчно близо, за да унищожим танкерите.

– А сега – лошата.

– Лошата новина е, че има още три танкера: в заливите на Ню Йорк и Сан Франциско и в Ламанша. В този район нямаме подводници, които да стигнат навреме. Ще трябва да бъдат обезвредени на място.

– Страхотно – безизразно отвърна Скофийлд.

– Ето го! – Руфъс посочи един закотвен в бурното море супертанкер, чиято палуба беше осветена от мощни прожектори – просто поредния исполински супертанкер сред много други, чакащи край френския бряг. – Транспондерният сигнал показва, че това е „Талбот“, и местонахождението му точно съответства на координатите.

– Bravo, Руфъс – похвали го Скофийлд. – Благодаря ви за помощта, господин Моузли. Сега трябва да се захващам за работа. – Той се обърна към Найт и Майка. – Ще се заемем с танкерите по реда, в който ще стрелят. Този е първият. После ще си плуем на петите и ще обезвредим другите от разстояние. От някое сигурно място. Съгласни ли сте?

– Мен ме устройва – отвърна Найт.

– Върхът – присъедини се Майка.

– Пригответе се – решително каза Скофийлд. – Приближаваме се.

Ламанша

17:30 местно време (11:30 ИСВ САЩ)

„Черният гарван“ се спусна над главната палуба, като пресече

лъчите на прожекторите.

Дъждът се лееше като из ведро – кос, проливен дъжд.

Мълнии разцепваха небето.

Оръжейният отсек на „Гарвана“ се отвори и оттам се спуснаха три фигури: Скофийлд, Найт и Майка.

И тримата бяха въоръжени до зъби – с МП-7, пистолети „Глок“, пушки „Ремингтън“ – благодарение на неизчерпаемия арсенал на изстребителя. Скофийлд и Майка дори носеха двете резервни якета, с които се бе запасил Найт.

Тримата стъпиха на предната палуба на „Талбот“, пред контролната му кула, а „Черният гарван“ отново се издигна в дъждовното небе.

Тъкмо навреме.

Защото щом Скофийлд и другите стъпиха на палубата, навсякъде около тях засвяткаха искри от куршуми, изстрелвани от двама снайперисти, заели позиции на мостика.

Нюйоркският залив

Източното крайбрежие на САЩ

По същото време в другия край на Атлантика Книга II и неговите морски пехотинци щурмуваха супертанкера „Амброуз“ в Нюйоркския залив.

Също като Скофийлд, те се спуснаха от хеликоптера си на издължената предна палуба.

И също като Скофийлд, бяха подложени на обстрел.

За разлика от Скофийлд обаче, те не разполагаха с преимуществото на мрака и проливния дъжд. В тази част на света беше 11:30. Бял ден.

Двамата снайперисти ги чакаха на мостика на „Амброуз“ и откриваха огън преди хората на Книга да са стигнали до долния край на въжетата си.

Двама морски пехотинци паднаха незабавно. Мъртви.

Книга тежко се стовари на палубата и мигновено отговори на огъня.

Сан Франциско

Западното крайбрежие на САЩ

Същото се случи на Западното крайбрежие.

Отрядът на Феърфакс шурмува своя супертанкер – „Джуъл“ – под тежък снайперистки обстрел от мостика.

Ала хората на Трент го бяха предвидили.

Техният снайперист свали двамата вражески стрелци с два изстрела от отворената врата на вертолета.

Морските пехотинци се спуснаха на покрива на мостика – и Дейв Феърфакс тичаше заедно с тях.

Откриха снайперисткото гнездо: двамата снайперисти бяха стреляли от прозорците на мостика.

И двамата бяха с изключително тъмна кожа и носеха зелено-кафяви африкански военни униформи.

– Какво значи това, по дяволите? – попита Андрю Трент, когато видя пагоните им.

И двамата снайперисти бяха от еритрейските сухопътни сили.

Ламанша

Мълния освети небето – вълните плискаха бордовете на супертанкера – отекна гръм – куршуми обсипваха предната палуба.

Найт и Майка свалиха двамата снайперисти на мостика на „Талбот“ с яростен огън.

– Трябваше да го предвидя! – извика Скофийлд, докато тичаха към вратата на мостика. – Че Килиън няма да остави корабите без охрана!

– Откъде са тия? Кои е пратил да охраняват кораба? – попита Майка.

По пътя за кулата видяха голям люк на палубата. Найт и Скофийлд го отвориха и...

... бяха посрещнати от оглушително тракане на автоматичен огън и дълга вертикална стълба, изчезваща в огромния ракетен трюм на кораба.

От по-непосредствен интерес за Скофийлд и Найт обаче бе онова, което видяха под стълбата.

Източника на стрелбата.

За свое огромно изумление видяха отряд облечени в черно командоси, въоръжени с узита и шестици, които с хирургическа прецизност свирепо обстрелваха невидим противник.

Скофийлд затвори люка и каза:

– Май смущаваме нечия битка.
– Какво видя долу? – попита Майка.
– Ние не сме първите, които пристигаме на този танкер – отвърна капитанът.

– Какво?! Кой е там?

Скофийлд и Найт се спогледаха.

– Напоследък няма много елитни части, които използват узита – заяви Черния рицар. – Земир. Според мен това са саярет цаним.

– Съгласен съм – каза Скофийлд.

– Някой ще ми каже ли какво става, моля? – надвика дъжда Майка.

– Мисля, че на този кораб ни е изпреварил единственият друг човек на света, който е способен да изключи системата СинкЛок – поясни капитанът. – Онзи израелец от военновъздушните сили, Земир, с ударен отряд от най-добрите израелски войници – саярет цаним.

– Тоя ден е толкова странен, че съм готова да повярвам на всичко – каза Майка. – Сега накъде?

Скофийлд си погледна часовника.

17:35.

11:35 нюйоркско време.

Десет минути до изстрелването.

– Ще оставим израелците да свършат мръсната работа долу. По дяволите, с удоволствие ще дам възможност на Земир да се прояви като герой и да обезвреди ракетите. Що се отнася до нас: в кулата. Искам да видя ония снайперисти.

Да разбера с кого си имаме работа преди да се включим в батака в трюма и да помогнем на израелците.

Стигнаха до вратата в основата на кулата, отвори я и в същия момент...

Бам!

... бяха заслепени от белия лъч на мощен хеликоптерен прожектор.

– Уф, я стига... – изпъшка Скофийлд.

Защото на дългата предна палуба на супертанкера – на сто метра от тях, с въртящ се прожектор – кацаше очевидно краден хеликоптер „Алует“.

Вертолетът се спусна на палубата.

И от него слязоха трима мъже в руски бойни униформи, въоръжени с автоматични пистолети „Скорпион“.

Дмитрий Заманов и последните двама оцелели скорпиони.

– По дяволите! Забравих, че за главата ти все още е обявена награда

– изруга Найт. – Това е Заманов. Бягай.

Нагоре по стълбата. На мостика.

17:36.

Гласът на Феърфакс в ухото на Скофийлд:

– Плашило, превзехме мостика на танкера в залива на Сан Франциско. Открихме вражески снайперисти с униформи на еритрейските сухопътни сили...

Скофийлд хукна право към трупите на снайперистите.

Африкански войници.

Командоси. Зелено-кафяви униформи. Черни каски.

И на раменете им – герб. Но не гербът на Еритрея.

А емблемата на елитната нигерийска десантна част: президентската гвардия.

Като ветерани от многобройните африкански граждански войни, бойците от нигерийската президентска гвардия бяха обучени от ЦРУ убийци, в миналото използвани също толкова срещу враговете на страната им, колкото и срещу собствените им сънародници. По улиците на Лагос и Абуджа президентската гвардия беше известна с друго име: отрядите на смъртта.

Охраната на Килиън.

Двама снайперисти тук. И още в трюма, където охраняваха ракетните силози – невидимият враг на израелците.

– Феърфакс, правилно ли чух, че вашите са еритрейци?

– Точно така.

– А не нигерийци?

– Не. Моите морски пехотинци го потвърждават. Военните им отличия определено са еритрейски.

„Еритрея?“ – помисли си Скофийлд...

– Плашило – прекъсна мислите му Майка и широко отвори вратата на един склад. На пода лежаха четири чувала за трулове. Тя бързо смъкна ципа на единия – и разкри вонящото тяло на терорист от Ислямски джихад.

– А, сега ми е ясно – каза Скофийлд. – Изкупителните жертви.

Той включи сателитния си микрофон.

– Феърфакс, предупредете вашите морски пехотинци да са нащрек. Възможно е в главния трюм да има още африкански войници, които охраняват силозите. Съжалявам, Дейвид, още не сме приключили. Трябва

да минеш през тях и да доближиш устройството за сателитна връзка на осемнайсет метра от контролния пулт на ракетите, за да мога да ги обезвредя.

– Ясно – разнесе се гласът на младежа.

Майка се присъедини към Найт, който наблюдаваше през прозорците на мостика палубата навън за Заманов.

– Виждаш ли го?

– Не. Тоя руски скапаняк изчезна вдън земя – отвърна Найт. – Сигурно е слязъл при Земир.

Неочаквано в слушалките им отекна гласът на Руфъс:

– Шефе, Плашило. Към вашия танкер се приближава нов обект. Голям катер. Прилича на френската брегова охрана.

– Господи! – изпъшка Скофийлд, обърна се към прозорците и видя голям бял катер откъм десния борд.

Не можеше да повярва.

Освен нигерийския отряд на смъртта, израелската ударна част и руските ловци на глави, които вече бяха на супертанкера, сега пристигаше и френската морска полиция!

– Това не е бреговата охрана – вторачен през бинокъла си за нощно виждане, каза Найт.

Виждаше голям бял катер, който пореше вълните – виждаше острия му като нож нос, голямата картченица на задната палуба, стъклената рубка и окървавените й прозорци.

На руля стояха въоръжени мъже.

– Това е Демона Ларкъм с ИО Осемдесет и осем.

17:38.

Седем минути до изстрелването.

– По дяволите, още ловци на глави! – възкликна Скофийлд. – Руфъс! Можеш ли да ги ликвидираш?

– Съжалявам, капитане, свършиха ми ракетите. Изстрелях ги срещу френския самолетоносач.

– Добре, добре... – Скофийлд се замисли. – Добре, Руфъс, придържай се към инструкциите си. Ако не успеем да обезвредим тези ракети навреме, ще имаме нужда от помощта ти.

– Ясно.

Всичко се случваше невероятно бързо. Положението се изплъзваше от контрол. Ракети за обезвреждане, израелци на борда, нигерийски

войници, още ловци на глави...

– Съсредоточи се! – гласно си заповяда Скофийлд. – Мисли, Плашило. Какво трябва да постигнеш в края на краищата?

„Да обезвредя ракетите. Трябва да обезвредя ракетите до 17:45. Всичко друго е на заден план.“

Погледът му попадна върху асансьора в дъното на мостика.

– Слизаме в трюма – каза той.

17:39.

Нюйоркският залив

11:39

Под ярката светлина на утринното слънце морските пехотинци на Книга залегнаха на предната палуба на супертанкера.

Следван от охраната си, сержантът запълзя към един люк и се спусна по дълга стълба в мрака.

Стигна долу и се огледа.

Намираше се в просторен трюм, дълъг поне триста метра. В тъмнината се мерзеееха дванайсет цилиндрични ракетни силоза – приличаха на огромни стълбове, носещи тавана.

И зад тежко укрепена барикада от стоманени сандъци и електрокари пред най-далечния силовоз се беше разположил отряд въоръжени до зъби африкански командоси.

Ламаниша

17:39

Вратата на асансьора се отвори към задната част на главния трюм.

Скофийлд, Найт и Майка слязоха с насочени напред оръжия.

Ракетният трюм бе невероятно огромен – закрито пространство, голямо колкото три бейзболни игрища. И в предната му половина бяха силовозите на ракетите „Хамелеон“: титанови цилиндри, високи чак до тавана. А в тях – най-опустошителните оръжия, известни на човека.

И в тази предна част на кораба се водеше жестока битка.

Десетина нигерийски командоси се бяха укрили при най-далечните два ракетни силоза и охраняваха ракетния контролен пулт – подиум, издигащ се върху триметрови стоманени стълбове. Това беше мястото, на осемнайсет метра от което трябваше да се приближи Скофийлд, за да

обезвреди ракетите.

Нигерийците бяха залегнали зад отлично подготвена барикада, стреляха с автомати и хвърляха гранати срещу израелските си противници.

Куршумите и гранатите улучваха силозите, но не им нанасяха щети – стените на цилиндрите бяха прекалено яки.

Между Скофийлд и сражаващите се войници имаше транспортни контейнери, ракетни резервни части, дори две жълти миниподводници с полусферични стъклени кабинни, закачени на вериги високо до външните коридори под тавана.

Това бяха модифицирани спасителни подводници, често използвани от военноморския флот на Съединените щати за търсене на саботажни устройства по корпусите на самолетноносачи или ядрени подводници. Бе напълно в реда на нещата, че толкова важен проект като „Корморан“-„Хамелеон“ е снабден с тях.

17:40.

Скофийлд, Найт и Майка се хвърлиха напред, като се привеждаха ниско между сандъците.

В същото време израелците преминаха в яростна атака.

Те пратиха неколцина души надясно, за да привлекат нигерийския огън, и после обстреляха барикадата с три гранати.

Изстреляните с базука гранати летяха през ракетния трюм... три бели димни следи, летящи една до друга... и улучиха нигерийската барикада.

Беше като взривяване на бент.

Нигерийците полетяха във въздуха. Някои крещяха. Други горяха.

Израелците се затичаха напред, като прострелваха в главата падащите на палубата нигерийци, и в същия момент...

... на дясната стена на трюма със скърцане се вдигна на плъзгачите си гигантска стоманена врата.

Широк стоманен трап изтрополи на палубата и като пирати от XVI век, взимачи галеон на абордаж, в ракетния трюм нахлуха наемниците от ИО-88 – прехвърляха се от откраднатия катер на бреговата охрана и стреляха с опустошителните си автомати „Метална буря“.

Пред погледа на Скофийлд израелските командоси от ударния отряд саярет цанним, вече обстрелвани най-малко от двайсет ловци на глави, овладяха района около ракетния контролен пулт.

И образуваха плътен полукръг около подиума. Всички стреляха с узната и автомати М-16 по ИО-88.

Под тяхната защита израелският командир, който можеше да е само Шимон Земир, се покатери на стоманения подиум и тръгна право към пулта, отвори куфарчето си и извади изключващо устройство СинкЛок-VII.

– Подли израелски копелета – изскърца със зъби Майка. – Има ли американско техническо откритие, което да не са откраднали?

– Може би няма, но днес те са нашите най-добри приятели – отвърна Скофийлд. – Ще ги пазим, докато те охраняват Земир.

17:41.

Скрит зад ракетния силов, капитанът наблюдаваше изключващото устройство на израелеца, което се освети като лаптоп. Земир започна да натиска кръговете на тъчскрийна му.

„Обезврежда ракетната система – помисли си Скофийлд.

– Отлично. Може да се измъкнем без много шум.“

В този момент обаче, за свой тотален ужас, той видя три тъмни фигури да се спускат с въжета от гредите на ракетния трюм *над и зад* подиума на Земир.

Не ги забеляза нито един от саярет цаним. Бяха прекалено заети да стрелят срещу Демона и неговите ловци на глави.

– Не – промълви Скофийлд. – Не, не, не...

Трите тъмни фигури с мълниеносна бързина се спуснаха по въжетата си.

Заманов и неговите скорпиони.

Бяха се вмъкнали през един от люковете при носа на кораба.

Скофийлд излезе от прикритието си и надвика грохота на изстрелите:

– Отзад!

Естествено израелците реагираха моментално.

Като откриха огън срещу него.

Скофийлд се хвърли зад силоза си, претърколи се на земята, отново надникна навън...

... тъкмо навреме, за да види, че тримата скорпиони леко се приземяват на подиума няколко метра зад съсредоточения Земир.

И пред безпомощния поглед на Скофийлд осветеният от проблясъците на израелските автомати Заманов безшумно се промъкна напред, извади казашката си сабя и замахна към врата на Земир.

В този момент Шейн Скофийлд стана последният от списъка на жертвите, които все още бяха живи.

И единственият човек на Земята, способен да обезвреди ракетната система за сигурност СинкЛок-VII.

Главата на Земир падна от раменете му.

Скофийлд зяпна.

– Невъзможно.

Един командос от саярет цаним хвърли поглед през рамо – навреме, за да види, че обезглавеният труп на командира му пада от подиума сред локви кръв. Заманов напъха главата на Земир в раницата си и полетя нагоре по въжето си...

Бам!

Прикривайки бягащия майор, другите двама скорпиони застреляха израелеца в лицето – в същия миг, в който още двама бойци от саярет цаним бяха улучени от наемниците от ИО-88, обстрелващи ги от другата страна.

Огън от две страни – две групи професионални ловци на глави – обсипваше израелските командоси.

Щом забелязаха падналия Земир и бягащите скорпиони над него, останалите от саярет цаним се объркаха и пред лицето на превъзхождащата ги огнева мощ на ИО-88 се пръснаха.

И бяха унищожени.

След секунди всички израелци бяха мъртви.

17:42.

ИО-88 овладяха района на подиума. Демона, като генерал на завоевателска армия, закрачи към барикадата и посочи тавана – към Заманов и неговите скорпиони, които бягаха със самонавиващите се въжета, отнасяйки главата на Земир.

Тримата скорпиони стигнаха до широк товарен люк.

Двамата спътници на Заманов първи се измъкнаха навън, стъпиха на предната палуба под проливния дъжд и се наведоха, за да поемат отсечената глава на Шимон Земир, която им подаде майорът.

Свръхбърз автоматичен огън надупчи телата им.

Те се строполиха на палубата, разтърсвани от конвулсии. От гърдите им изригнаха кървави фонтани.

Под дъжда ги очакваха шестима наемници от ИО–88. Демона бе предвидил тази възможност и беше пратил втора група при носа на кораба.

Раницата с главата на Земир се изтърколи на палубата и командосите я вдигнаха.

Заманов нямаше какво друго да направи, освен да се скрие в люка, да се прехвърли във външния коридор над ракетния трюм и да потъне в сенките.

Скофийлд бе онемял.

Не вярваше на очите си.

Три минути преди изстрелването на ядрените ракети Земир беше мъртъв и наемниците от ИО–88 бяха превзели ракетния пулт. Двайсет души, въоръжени с автомати „Метална буря“!

Нещо трябваше да отвлече вниманието им, нещо голямо.

– Повикай Руфъс – каза той на Найт.

– Сигурен ли си?

– Няма друг начин.

– Добре – съгласи се Черния рицар. – Ти наистина си луд, капитан Скофийлд. – И заговори по вибрфона си. – Руфъс, как се развива план „Б“?

Гласът на пилота отговори:

– Взех най-близкия! И той е толкова голям. На сто метра съм, двигателите работят и идвам право към вас!

Друг супертанкер, на руля на който стоеше Руфъс, пореше бурните вълни на сто метра от „Талбот“.

В очакване на реда си да разтовари в Шербург, гигантският сто и десет хиляди тонен контейнеровоз „Айндохвен“ бе закотвен в Ламанша, когато Руфъс беше приземил „Черния гарван“ на предната му палуба.

Освен Руфъс на кораба нямаше никого, тъй като шестимата моряци благоразумно бяха решили да избягат със спасителна лодка, след като пилотът бе обстрелял прозорците на мостика с два автомата М–16.

– Какво да направя? – извика Руфъс по радиостанцията.

На борда на „Талбот“ Скофийлд обмисляше ситуацията.

Планът на Руфъс беше предвиден като последен изход – Скофийлд трябваше да потопи фалшивия супертанкер, ако не успееше да

обезвреди ракетите му.

Той хвърли поглед към контролния пулт и барикадата и кръвта му внезапно се вледени.

Демона Ларкъм се взираше право в него. Бе го забелязал.

Демона се усмихна.

– Руфъс – каза Скофийлд. – Вземи ни на таран.

17:42:10.

Хората на Демона изхвърчаха иззад барикадата и залъкатушиха между ракетните силози с бълващи огън автомати.

Приближаваха се към Скофийлд.

Капитанът поведе Майка и Найт към една спасителна лодка до отворената товарна рампа в десния борд и извика:

– Бързо! Качвайте се!

Всички се хвърлиха в лодката и незабавно се обърнаха, за да отговорят на огъня.

Ала наемниците от ИО–88 продължаваха да напредват.

– Хайде, Руфъс – каза Скофийлд. – Къде си?...

И тогава Руфъс се появи. Величествено.

Беше като края на света.

Трясък на поддаващ метал, на стомана, удряща се в стомана.

Забулен от преминаващия в лапавица дъжд, сблъсъкът на двата супертанкера в Ламанша бе страховита гледка.

Две от най-големите движещи се тела на планетата – всяко дълго триста метра и тежащо над сто хиляди тона – се блъснаха едно в друго с голяма скорост.

Отвлеченият от Руфъс танкер „Айндохвен“ заби нос точно под прав ъгъл в левия борд на „Талбот“.

Острият нос потъна в корпуса като нож.

Левият борд на „Талбот“ хлътна навътре. През гигантската пробойна нахлу морска вода.

И също като боксьор, олюляващ се назад от удар, целият супертанкер рязко реагира на сблъсъка.

Отначало се преобърна надясно, толкова огромна бе ударната сила на Руфъс. После обаче, когато нахлулата вода натежа, корабът отново – и фатално – се изправи.

След което се преобърна наляво и започна да потъва.
Бързо.

Сцената в ракетния трюм на „Талбот“ можеше да накара и Ной да ахне.

Вътре сблъсъкът бе гръмовно преживяване.

Дори Скофийлд не беше подготвен за силата на удара, нито за внезапната поява на острия нос на „Айндохвен“, който ненадейно щръкна през левия борд на трюма.

Целият трюм се залюля надясно и събори всички на пода.

После през огромната пробойна започна да нахлува вода – в невероятни количества.

В трюма се образува цунами, вълна, висока шест метра и с невъобразима сила. Тя в миг погълна неколцина командоси от ИО–88 и запрати във въздуха електрокари, товарни контейнери и ракетни части.

Водата повдигна спасителната лодка на Скофийлд. Той незабавно я освободи от опорите ѝ и включи двигателя.

Пълният с вода „Талбот“ рязко се наклони наляво – към фаталната пробойна – под ъгъл най-малко от трийсет градуса и Скофийлд видя, че целият трюм около него започва да се преобръща.

17:42:30.

Отвън всичко това представляваше крайно необичайна гледка.

„Айндохвен“ продължаваше да е забит в борда на „Талбот“ – докато „Талбот“, който се пълнеше с невероятни количества вода, лежеше наклонен наляво, буквално увиснал от носа на другия танкер.

Ала тежестта на нахлуващата в корпуса му вода беше толкова голяма, че „Талбот“ теглеше носа на „Айндохвен“ под повърхността – а дългата предна палуба и мостикът на фалшивия супертанкер оставаха над вълните, наклонени под трийсет градуса.

На борда на „Айндохвен“ Руфъс нямаше нужда да му казват какво да прави.

Той се затича към „Гарвана“, все още кацнал на предната палуба на танкера, скочи в кабината и излетя в дъждовното небе.

17:43:30.

Моторната лодка пореше водата между наклонените ракетни силози. Майка и Найт седяха от двете страни и стреляха по плуващите на

повърхността врагове. Все едно се носеха сред гора полуповалени дървета.

След сблъсъка Демона и повечето от хората му се бяха насочили към десния борд – високата страна, единствената част от трюма, която все още бе над водата.

Скофийлд обаче се отправи към контролния пулт в предния край на ракетния трюм.

17:43:48.

17:43:49.

17:43:50.

Лодката се носеше по вълните и двамата стрелци прочистваха пътя, избивайки командосите от ИО–88, покрай които минаваха.

– Прикривайте ме! – извика Скофийлд. Виждаше осветения дисплей на пулта, виждаше отчетливите червени цифри, които отчитаха оставащото време до стотна от секундата.

00:01:10:88

00:01:09:88

00:01:08:88

Дигитализираните стотни се меняха толкова бързо, че приличаха на осмици.

Скофийлд извади устройството СинкЛок-VII, което бе взел от французите, от водонепроницаемия калъф на якето си и отново погледна дисплея.

На тъчскрийна се виждаха бели и червени кръгове.

Изпиукване.

Появи се съобщение:

**ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): ИЗПЪЛНЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ВТОРИЯ ПРОТОКОЛ.**

Също като преди, белите кръгове на екрана бавно замигаха.

Капитанът започна да ги натиска.

Броячът продължаваше да отчита времето.

00:01:01

00:01:00

00:00:59

„Талбот“ изведнъж рязко се наклони. Все още увиснал от носа на „Айндохвен“, целият супертанкер бавно започна да се изхлужва от него!

Заради неочакваното разтърсване Скофийлд пропусна един от

белите кръгове.

Дисплеят изпиука:

ВТОРИ ПРОТОКОЛ(РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):
ОТЧЕТЕН НЕУСПЕШЕН ОПИТ ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ.
ТРИ НЕУСПЕШНИ ОПИТА ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ ЩЕ
ДОВЕДАТ ДО ДЕТОНАЦИЯ.
ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):
ВТОРИ ОПИТ.

– Мамка му! – изруга Скофийлд.

И отново започна всичко.

Супертанкерът потъваше.

Капитанът усещаше плискащата се в кубинките му вода.

Майка и Найт стреляха по хората на Демона Ларкъм.

Докато Скофийлд натискаше кръговете на тъчскрийна, Алоишъз Найт стреляше срещу наемниците от ИО–88 във високата дясна част на трюма.

Изстреля нов откос и после ненадейно я видя.

– О, не... – ахна Черния рицар.

– Какво има? – извика Майка.

– Товарната рампа от дясната страна – отвърна Найт. – Потъва.

Имаше право. Поради наклона на кораба наляво, грамадната дясна товарна рампа до този момент се бе намирала много над повърхността.

Но сега покачващата се вода щеше да я залее. А това беше много лошо – защото тогава водата щеше да започне да нахлува в „Талбот“ от двете страни.

И танкерът щеше да потъне невероятно бързо...

– Найт! – извика Майка. – Надясно!

– Уф, по дяволите – изпъшка той.

От дясната им страна шестима наемници се качваха на две моторни спасителни лодки.

И се насочваха към тях.

– Капитан Скофийлд! Свършваш ли вече? – попита Найт.

– Почти... – без да откъсва очи от дисплея, отвърна Скофийлд.

00:00:51

00:00:50

00:00:49

Двете лодки на наемниците завиха към дясната част на пълния с вода трюм и взеха Демона и останалите от ИО–88, общо шестнайсет души.

После се насочиха към Скофийлд и ракетния контролен пулт. Найт и Майка стреляха.

Лодките цепеха вълните сред гората от полегати ракетни силози.

През това време Скофийлд продължаваше да натиска червените и бели кръгове, потънал в собствения си свят.

00:00:41

00:00:40

00:00:39

Натисна последния бял кръг и на екрана се появи ново съобщение:

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):
ИЗПЪЛНЕН.

СТАРТИРАНЕ НА ТРЕТИЯ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ
НА ШИФЪР).

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ ШИФЪР.

– Добре – каза капитанът. Универсалният изключващ шифър. Шестото просто число на Мерсен все още беше написано на дланта му: 131071.

Започна да въвежда цифрите на клавиатурата на СинкЛок, но спасителната лодка под него ненадейно се раздвижи и... Дисплеят протестиращо изпиука.

ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): НЕУСПЕШЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ВСИЧКИ ПРОТОКОЛИ.

– Какво става? – Скофийлд рязко вдигна очи и видя, че Найт отдачава лодката от ракетния пулт, а Майка стреля от кърмата срещу две преследващи ги лодки на ИО–88.

Лъкатушеха между ракетните силози.

– Съжалявам, капитане, но трябваше да се махнем! – извика Найт. – Ако бяхме останали, вече щяхме да сме мъртви!

– Ясно, обаче трябва да се върнем при пулта до десет секунди! Защото ми трябва най-малко двайсет и пет секунди за разпознаване на модела!

Гейзери от куршуми осейваха водата около лодката.

00:00:35

00:00:34

00:00:33

Найт обърна лодката.

– На какво разстояние трябва да сме?

– На осемнайсет метра!

– Добре!

Куршумите свиреха покрай ушите им, рикошираха от металните
силози.

Найт описа широк кръг около стоманения остров на контролния
пулт, кръг, който включваше няколко маневри сред гората от силози.

00:00:27

00:00:26

00:00:25

Виртуалният екран на Скофийлд изпиука.

ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): ИЗПЪЛНЕН.

СТАРТИРАНЕ НА ВТОРИЯ ПРОТОКОЛ.

Започна разпознаването на модела – което означаваше, че Ско-
фийлд трябва да натиска кръговете.

Майка продължаваше да стреля срещу лодките на ИО–88 зад тях.

Найт управляваше с една ръка и стреляше с другата, като внимава-
ше да не се отдалечава на повече от осемнайсет метра от контролния
пулт.

00:00:16

00:00:15

00:00:14

Но тогава наемниците забелязаха кръговите маневри на Найт и лод-
ките им се разделиха.

Едната се завъртя и се насочи в срещуположната посока: в резултат
първата лодка на ИО–88 тласкаше лодката на Скофийлд към втората.

Без да обръща внимание на гонитбата, капитанът още по-бързо дви-
жеше пръсти по тъчскрийна.

Червен-бял-бял...

Чук-чук-чук...

00:00:11

00:00:10

00:00:09

Найт разбра плана на наемниците и откри огън по водача на приближаващата се лодка.

Бам! Бам! Бам!...

Напразно.

00:00:08

00:00:07

00:00:06

Ръцете на Скофийлд бързо и плавно се движеха наляво-надясно.

Майка улучи един от преследвачите им. Ала в следващия момент изрева, улучена в рамото.

00:00:05

00:00:04

00:00:03

Носеха се право към втората лодка на ИО–88 и Найт продължаваше да стреля срещу водача.

Бам! Бам! Бам!...

Първите два куршума не улучиха.

За разлика от третия.

00:00:02

Водачът се свлече и падна мъртъв. Лодката се отклони и Найт успя да задържи тяхната на разстояние осемнайсет метра от пулта.

00:00:01

Движенията на ръцете на Скофийлд леко се промениха. Вместо да натиска кръгове, той сякаш въвеждаше...

00:00:00

Късно.

Но не беше изстреляна нито една от ракетите „Хамелеон“.

Броячът на пулта бе замръзнал на:

00:00:00:05

Секундите може да бяха изтекли, ала последната секунда, измервана в замъглени дигитални стотни, все още не бе свършила, когато Скофийлд въведе универсалния изключващ код и натисна ЕНТЪР.

Екранът се промени:

ТРЕТИ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ НА ШИФЪР):

ИЗПЪЛНЕН.
ИЗКЛЮЧАЩИЯТ ШИФЪР ВЪВЕДЕН.
ИЗСТРЕЛВАНЕТО НА РАКЕТИТЕ: ПРЕКРАТЕНО.

Скофийлд облекчено въздъхна.
Не бяха изстреляни ракети.
Лондон, Париж и Берлин бяха спасени.
В този момент обаче отворената дясна рампа на „Талбот“ бавно потъна под водната повърхност.

Разнесе се оглушителен рев.
Беше буквално като отваряне на шлюз.
Подобно на нашественическа войска, преразваща вражеските редици, през широкия десен отвор в борда на кораба нахлу невъобразимо количество морска вода.

Водна стена – хищно, неудържимо цунами.
Резултатът бе мигновен.
Целият супертанкер рязко се завъртя и се изправи под балансиращото въздействие на водата от десния борд.
Това обаче имаше един изключително важен страничен ефект: „Талбот“ се откъсна от носа на „Айндховен“. От единственото, което го задържаеше на повърхността.

И започна да потъва – бързо – в дълбините на Ламанша.

Скофийлд, Найт и Майка бяха обгърнати от всепоглъщащ рев.
Ревът на водата, нахлуваща в трюма.
Вълни се разбиваха в стоманените стени. Образуваха се въртопи.
И водата се покачваше ужасяващо бързо.
На Скофийлд му се струваше, че таванът се спуска към тях.
Светкавично.

След мигове се носеха на повърхността, стигаща до средата на гигантските ракетни силози – на шест метра под стоманените коридори около покрива.

След нахлуването на водата през десния борд Демона Ларкъм и неговите наемници прекратиха гонитбата и се насочиха към стълбите, водещи към тавана на трюма.

– По дяволите, бива си го – отбеляза Найт. – Демона се качва на предната палуба. Така ще покрие всички люкове и просто ще ни чака да

се появим – което в края на краищата ще сме принудени да направим.

– Значи ще се наложи да се измъкнем от другаве – отвърна Скофийлд. – Остава само да се махна от този кораб и да намеря спокойно място, където да обезвредя насочените срещу Америка ракети.

И той извади навигатора си, за да види кой е следващият кораб от проект „Корморан“.

Отвори документите, които беше видял по-рано, и кликна списъка с ракетите:

Източник	Ракетна сист.	БГ	Произход	Цел	Час
Талбот	Шахаб-5	ТН76	35702.90	0001.65	11:45
			5001.00	5239.10	
	Шахаб-5	ТН76	35702.90	00420.02	11:45
			5001.00	4900.25	
Амброуз	Шахаб-5	ТН76	28743.05	28743.98	12:00
			4104.55	4104.64	
	Шахаб-5	ТН76	28743.05	28231.05	12:00
			4104.55	3835.70	
Джуъл	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	23222.70	12:15
			3745.75	3745.80	
	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	24230.50	12:15
			3745.75	3533.02	
	Тайп'о-донг-2	Н-8	23222.62	23157.05	12:15
			3745.75	4930.52	
Хоупул	Скай хорс-3	У-88	11900.00	11622.50	12:30
			2327.00	4000.00	
	Скай хорс-3	У-88	11900.00	11445.80	12:30
			2327.00	2243.25	

Уейл	Гаури-М	Р-5	07040.45	07725.05	12:45
			2327.00	2958.65	
	Агни-П	1-22	07040.45	07332.60	12:45
			2327.00	3230.55	
Арбела	Йерихон-2Б	У-88	04402.25	04145.10	14:00
			1650.50	2130.00	

Познат списък.

Същият, който беше разшифровал Книга II. Той видя координатите на първите три кораба: „Галбот“, „Амброуз“ и „Джуъл“.

Следващият бе „Амброуз“: трябваше да стреля в 12:00 от координати **28743,05** и **4104,55**.

„Точно така – спомни си Скофийлд. – Ню Йорк.

Чакай малко – сепна се той. – Този списък се различава от списъка на Книга.“

И внимателно се вгледа в него.

Данните за някои ракети в долната половина на списъка бяха променени.

В списъка на Книга имаше само два вида ракети: „Шахаб“ и „Тайп'о-донг-2“.

Тук обаче на тяхно място имаше още няколко: „Скай хорс“ (Тайван), „Гаури-П“ (Пакистан), „Агни-И“ (Индия) и „Йерихон-2Б“ (Израел).

Освен това имаше още един кораб – последният в списъка, „Арбела“, – който трябваше да стреля повече от два часа след първата група ракети.

И още един обезпокоителен факт: тайванските и израелските ракети в този списък бяха снабдени с американски ядрени бойни глави, мощните У-88...

Съкрушителен залп от куршуми обсипваше водата край Скофийлд. Той почти не го забелязваше.

Вдигна поглед и видя, че Нйт е докарал лодката им до стълба, водеща към един от външните коридори под тавана. Някога коридорът се бе издигал на двайсет и пет метра височина. Сега беше едва на *пет* метра над бързо покачващото се водно равнище.

От по двайсетина метра от двете страни на коридора бързо се приближаваха две групи от по четирима наемници от ИО-88 – току-що се

бяха спуснали през люкове в тавана и тичаха по коридорите, като стреляха в движение. Куршумите им улучваха гредите от всички страни на лодката на Скофийлд.

Бам! Бам! Бам! Бам!

– По дяволите! – извика Найт. – Изглежда, Демона няма намерение да ни чака да излезем сами!

Майка повдигна Скофийлд за яката.

– Хайде, хубавецо, после ще си играеш с компютъра. – Тя го измъкна от лодката и го побутна към стълбата, като го закриваше с тялото си.

Като отвръщаха на огъня, тримата бързо се покатериха по стълбата и стигнаха в коридора, където ги посрещнаха милион искри от куршуми.

Бам! Бам! Бам! Бам!

Куршумите бяха навсякъде.

Найт и Скофийлд стреляха по наемниците, приближаващи се по коридора. Скоро пълнителят на Скофийлд се изпразни.

– Наистина ли сме се запътили нанякъде? – извика той.

– Да! Към едно безопасно място! – без да престава да стреля, отвърна Найт. – Място, където ще можеш да обезвредиш ракетите и в същото време ще се измъкнем от тоя потъващ капан! Насам!

Найт рязко зави надясно, подмина малък ремонтен навес, издигнат на Т-образно разклонение на коридора, после още един и видя...

... двете жълти миниподводници, увиснали на вериги от тавана на ракетния трюм.

Също като коридорите, подводниците вече не бяха много нависоко. На малко повече от пет метра. Бяха покрити с широк навес, който отчасти скриваше Скофийлд и Найт от наемниците.

Бам! Бам! Бам! Бам!

Майка, която тичаше на десетина метра след Найт и Скофийлд, стигна до разклонението с навеса, като продължаваше да отвръща на огъня на командосите, вече само на двадесетина метра от двете ѝ страни.

Пред погледа на Скофийлд тя се опита да се добере до миниподводниците, ала наемниците от ИО-88 ѝ преградиха пътя с град от куршуми.

Майка се скри зад ремонтния навес.

Не можеше да мръдне наникъде.

– Майко! – извика капитанът.

– Бягай, Плашило! – разнесе се гласът ѝ по радиостанцията му.

Командосите обсипаха навеса ѝ с най-страшния залп свръх бърз

автоматичен огън, който Скофийлд беше виждал.

Навесът изригна под ударите на куршумите.

Майка се скри и на Скофийлд му се стори, че е улучена, но в следващия миг тя отново се появи и като стреляше и викаше, очисти двама от ИО–88.

– Плашило! Казах ти да се разкараш оттука, мама му стара!

– Никъде не отивам без теб!

– Бягай! – Тя изстреля още два куршума.

– Няма да изгубя и теб в същия ден, в който изгубих Гант!

Гласът на Майка стана сериозен.

– Бягай, Плашило. Ти си по-ценен от стара пушка като мен. – Тя го погледна изпод навеса. – Винаги си бил по-ценен. Аз имам значение само докато защитавам живота ти. Позволи ми да го направя. А сега бягай, хубавецо! Бягай! Бягай! Бягай!

И тогава Скофийлд видя Майка да извършва нещо едновременно смело и самоубийствено.

Тя се изправи в цял ръст на прозорците на навеса и с див вик „Яяяяя!“ започна да стреля по двете групи наемници.

Неочакваната ѝ постъпка накара командосите да се заковат на място. И двете групи изгубиха първия в колоната сред ужасяващ фонтан от кръв, но по-важното бе, че Скофийлд и Нйт получиха възможност да се измъкнат.

– Влизай! – извика Нйт и натисна бутона с надпис, „ЛЮК“ на една от жълтите подводници. Кръглият люк върху корпуса ѝ се отвори като бленда на фотоапарат. – Не оставяй саможертвата ѝ напразна!

Скофийлд стъпи с единия крак в люка, погледна назад към Майка – и в този момент огънят на двете групи наемници я застигна.

– По дяволите, не!... – ахна той.

Откосите на супербързите автомати улучиха Майка, куршумите се забиха в гърдите ѝ... и пак... и пак...

Тя рязко се изправи, олюля се, спря да стреля, долната ѝ челюст увисна, очите ѝ се изцъклиха...

... огромното ѝ тяло се строполи на земята под прозорците на навеса и в мъглата от дим и летящо стъкло Скофийлд я изгуби от поглед.

Миг преди двете групи наемници окончателно да решат проблема.

Като стрелят с гранатохвъргачки по навеса.

Два стълба дим се понесоха от две страни към малкия навес на Майка.

Улучиха го едновременно и – бум! – четирите стени на навеса

избухнаха навън, цялата постройка се взриви и плоският ѝ покрив пропадна във водата на пет метра под коридора.

Скофийлд понечи да излезе от подводницата, ала Найт го бутна вътре.

– Не! Тръгваме! Веднага! – надвика грохота на стрелбата Черния рицар.

После натика Скофийлд в люка и морският пехотинец се вмъкна вътре...

... само за да открие, че там вече има друг.

Скофийлд скочи на пода на миниподводницата и вдигна поглед тъкмо навреме, за да види летящото към лицето му острие на сабя.

Инстинктивна реакция – той измъкна празния си пистолет „X & K“ и – дзън! – летящото към гърлото му острие се удари в предпазителя на спусъка и спря: на сантиметри от целта си.

Пред Скофийлд стоеше Дмитрий Заманов.

Майорът стискаше късата казашка сабя с две ръце и в очите му блестеше омраза.

– Избрал си неподходящо скривалище – изръмжа руският ловец на глави.

И преди Скофийлд да успее да помръдне, натисна два бутона.

Първо вътрешния бутон „ЛЮК“.

Люкът с бръмчене се затвори.

И после бутона „ОСВ ВЕРИГИ“. Стомахът на Скофийлд неочаквано се обърна, защото миниподводницата падна от веригите си право надолу и със силен плясък се стовари в покачващата се вода.

– По дяволите! – Алоишъз Найт не можеше да повярва. – Какво стана?!

Тъкмо бе натикал Скофийлд в жълтата миниподводница и се канеше да се вмъкне след него, когато люкът се затвори под носа му и малкият съд падна във водата под външния коридор!

Свръхскоростни куршуми рикошираха от гредите наоколо му – наемниците от ИО-88 заобикаляха унищожения навес и се приближаваха към него.

И Найт направи единственото, което можеше. Хвърли се във втората миниподводница.

Скофийлд и Заманов се биеха.

Без никакъв стил. Без изящни техники.

Обикновен уличен бой.

Търкаляха се и се млатеха в тясната подводница.

Празният пистолет на морския пехотинец беше безполезен; ключът бе казашката сабя на майора.

И тъкмо затова, след като подводницата с плясък подскочи във водата, Скофийлд удари Заманов по китката и го накара да пусне оръжието.

После се сборичкаха свирепо – американецът, защото му даваше сили саможертвата на Майка, руснакът, защото беше психопат.

Блъскаха се в стените, биеха се жестоко, пускаха си кръв с всеки удар.

Скофийлд счупи скулата на Заманов.

Заманов счупи носа на Скофийлд и с друг удар извади слушалката от ухото му.

После се вкопчи в него, притисна го към контролния пулт и не щеш ли... миниподводницата започна да...

... потъва.

Скофийлд погледна и видя, че е натиснал бутона „БАЛАСТ“. Миниподводницата се потопяваше.

И внезапно се озоваха под водата. През двата полусферични купола се виждаше подводният свят на ракетния трюм.

Цареше тишина, всичко имаше синкав оттенък – подът, ракетните силози, трупове – изумителен изкуствен подводен пейзаж.

„Талбот“ леко се наклони надясно и подът на трюма се издигна под тъгъл от двадесетина градуса.

Заманов вдигна сабята си.

Жълтата миниподводница продължаваше бавно да потъва.

Руснакът замахна и когато китката му навлезе в обсега на Скофийлд, морският пехотинец я сграбчи.

В този момент подводницата с приглушен трясък се удари в пода на трюма...

... и започна да се плъзга към отворената дясна товарна рампа!

Светът на Скофийлд диво се наклони.

Двамата бяха отхвърлени настрани.

Подводницата стигна до края на наклонения под и за пълен ужас на Скофийлд пропадна в открито море.

Малката жълта подводница бързо потъна в тъмните води на Ламанша – под исполинския корпус на „Талбот“.

В сравнение с грамадата на потъващия супертанкер тя бе нищожна, като насекомо под син кит.

Ала докато корабът потъваше бавно, миниподводницата – с пълни баластни резервоари – се спускаше бързо.

Нещо повече.

Тя се стрелна вертикално във водата като експресен асансьор.

Средната дълбочина на Ламанша е сто и двайсет метра. При Шербург той е дълбок сто метра – подводницата скоро щеше да стигне дъното.

Скофийлд и Заманов се биеха в почти пълен мрак на призрачно сияното сияние на контролния пулт.

– Когато те убия, ще ти изтръгна гадното американско сърце! – изрева майорът, докато се мъчеше да отскубне дясната си ръка от хватката на Скофийлд.

До този момент в схватката бяха прилагали повече или по-малко обичайни ходове. Ала сега Заманов използва изключително нецивилизована тактика.

Оголи зъби и се опита да ухапе Скофийлд по лицето.

Капитанът моментално отскочи и Заманов постигна истинската си цел – да освободи ръката си.

Понечи да замахне и в този момент с разтърсващо тупване подводницата се удари в дъното на Ламанша и двамата мъже паднаха на пода.

И светкавично се изправиха – едновременно.

Руснакът замахна – и Скофийлд се хвърли напред, приведе се под сабията, измъкна нещо метално от якето си и го заби в устата на противника си!

Майорът нямаше време за смайване, защото Скофийлд не се поколеба – задейства катераческата щипка... и извърна глава, тъй като не искаше да види резултата.

Зъбците на щипката с мощно изщракване се разтвориха и мигновено се стрелнаха навън в търсене на нещо, в което да се вклинят.

И намериха челюстите на Заманов.

Скофийлд така и не видя случилото се, но чу звука.

Чу отвратителното изхрущяване на долната челюст на руснака, разтегна се много повече от възможностите си.

Морският пехотинец погледна противника си. Ченето на Заманов гротескно висеше от лицето му – изместено и счупено. Горният зъбец на щипката обаче бе нанесъл повече щети: беше притиснал мозъка и руснакът се бе вцепенил наред движението си.

Заманов се свлече на колене.

Скофийлд грабна сабята му и се наведе над падналия ловец на глави.

Клепачите на майора инстинктивно мигнаха. Единственият признак, че все още е в съзнание.

На Скофийлд му се прииска да го заколи, дори да му отсече главата, да постъпи с него така, както наемникът беше постъпвал с други...

Ала не го направи.

Не можа.

И затова просто го остави да се олюлява на колене. След миг Заманов падна по очи сред локва кръв.

След края на битката Скофийлд взе слушалката си, пъкна я в ухото си...

– ... Скофийлд! Скофийлд! Обади се! – ревеше гласът на Найт. – Жив ли си?

– Жив съм – отговори морският пехотинец. – И съм на дъното. Ти къде си?

– В другата подводница. Включи външните прожектори, за да те видя.

Скофийлд го направи.

– Мама му стара... – изруга Найт. – Имаш ли енергия?

Скофийлд провери пулта. Никаква реакция.

– Имам въздух, но не и тяга. Защо? Какво става? Не можеш ли просто да дойдеш и да ме вземеш?

– Няма да успея навреме.

– Навреме ли? Навреме за какво? Какъв е проблемът?

– Ами... хм... доста е... голям.

– Какво?

– Погледни нагоре, капитане.

Скофийлд погледна през горния купол на миниподводницата.

И видя корпуса на супертанкера – невероятно огромен – бавно да потъва във водите на Ламанша, като луна, падаща от небето... Грамадната му маса се насочваше право към него.

Ужасяващата гледка накара Скофийлд мъчително да преглътне: сто хиляди тонният супертанкер щеше да падне точно върху неговата мъничка подводница.

Корпусът му беше толкова гигантски, толкова колосален, че при потъването си издаваше дълбоко вибриране.

– Такова нещо не се вижда всеки ден – каза капитанът на глас. – Найт!

– Няма да успее навреме! – ядосано извика Черния рицар.

– Мамка му! – изруга Скофийлд и се огледа.

„Възможности!“ – изкрещя вътрешният му глас. Не можеше да избяга с плуване от танкера. Дълъг триста и широк шейсет метра, той просто бе прекалено голям. Нямах да успее да се измъкне навреме.

Алтернативата беше да остане и да бъде смазан.

Какъв избор само. Сигурна смърт или сигурна смърт.

Но щом това бе всичко, поне можеше да постигне нещо преди да умре.

И затова на дъното на Ламанша Шейн Скофийлд включи сателитната си радиостанция.

– Книга! Как е в Ню Йорк?

– „Амброуз“ е наш, Плашило. Всички противници са унищожени. В момента сме на контролния пулт и включих сателитното устройство. Часът е единайсет петдесет и две. Имаш цели осем минути да обезвредиш това нещо.

Скофийлд виждаше потъващия супертанкер през купола – безшумен падащ великан. С тази скорост щеше да стигне на дъното след по-малко от минута.

– Ти може да имаш осем минути, Книга, но не и аз. Трябва да обезвреди ракетите веднага.

Той извади СинкЛок-VII от водонепроницаемия калъф и включи сателитната връзка.

Устройството се съживи:

**ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): ИЗПЪЛНЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ВТОРИЯ ПРОТОКОЛ.**

Червените и белите кръгове от ракетния контролен пулт на кораба в Нюйоркския залив се появиха на екрана на Скофийлд.

И под падащия в синята бездна над него могъщ корпус на „Талбот“

капитанът започна процедурата по обезвреждането.

Супертанкерът набираше скорост.

Потъваше ли потъваше...

Движенията на Скофийлд се ускоряваха.

Супертанкерът бе на двайсет и пет метра над него.

Светна червен кръг и Скофийлд го натисна.

Двайсет метра...

Осемнайсет метра...

Петнайсет метра...

Тътенът на потъващия кораб се усилваше.

Дванайсет метра...

Десет метра...

Скофийлд натисна последния червен кръг. На дисплея се появи надпис:

ВТОРИ ПРОТОКОЛ (РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):

ИЗПЪЛНЕН.

СТАРТИРАНЕ НА ТРЕТИЯ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ
НА ШИФЪР).

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ ШИФЪР.

Шест метра...

Водата около малката му подводница рязко потъмня, потънала в сянката на супертанкера.

Скофийлд въведе универсалния изключващ шифър: 131071.

Четири метра...

Дисплеят изпиука:

ТРЕТИ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ НА ШИФЪР):

ИЗПЪЛНЕН.

ИЗКЛЮЧВАЩИЯТ ШИФЪР Е ВЪВЕДЕН.

ИЗСТРЕЛВАНЕТО НА РАКЕТИТЕ Е ПРЕКРАТЕНО.

И той зачака края – истинския край, края, който физически не можеше да избегне. Затвори очи и се замисли за живота си и хората в него:

Видя Либи Гант да го гледа с хилядаватова усмивка, видя я нежно да го целува... видя Майка да забива топката в коша на гаража си, видя широко ухиленото ѝ лице... и от очите му бликнаха сълзи.

Кой знае защо, не го смущаваше това, че има още ракети. Този път щеше да се погрижи някой друг.

Краят настъпи бързо.

След десет секунди супертанкерът „Талбот“ с разтърсващ екот стигна до дъното на Ламанша.

Падна точно върху подводницата на Скофийлд и я смаза за миг.

Само че когато това се случи, Скофийлд не се намираше в подводницата.

Секунди преди „Талбот“ да стигне до дъното – когато бе едва на три метра от него, скривайки всичко наоколо в сянката си, – в подводницата се разнесе глух металически тропот.

Потъналият в мисли Скофийлд рязко погледна през куполите и видя *магнитна кука*, закачена за металния корпус на малката му подводница. Кабелът ѝ се виеше по океанското дъно и изчезваше в мрака.

В ухото му избухна гласът на Найт:

– Хайде, Скофийлд! Бързо! Бързо! Бързо!

Капитанът реагира мигновено.

Пое си дъх и натисна бутон „ЛЮК“.

Люкът се отвори и в потъналата подводница нахлу вода – изпълни я само за две секунди. Скофийлд изведнъж се озова навън и хвана залепналата за корпуса магнитна кука.

В следващия миг Найт натисна демагнитизиращия бутон и кабелът бързо започна да се навива.

Морският пехотинец с невъобразима скорост се понесе по дъното – потъващият супертанкер тъмнееше над него като долната страна на планета, а на сантиметри под тялото му с шеметна бързина летеше пясъчното дъно.

После Скофийлд изведнъж изхвърча изпод танкера – краката му се измъкнаха навън точно преди гигантският съд да падне на дъното на Ламанша с могъщ екот, който вдигна пясък и тиня във всички посоки, обгръщайки капитана в плътен подводен облак.

И в този облак – седнал върху втората подводница, дишайки с нов миниакваланг и стиснал магнитната кука на Гант в ръце – го чакаше Алоишъз Найт.

Той подаде на Скофийлд кислородната бутилка и капитанът дълбоко си пое въздух.

След минута двамата бяха в миниподводницата на Найт. Черния рицар я херметизира и изпразни морската вода.

После се издигнаха от дълбините на Ламанша – кратко безшумно пътуване, в резултат на което малката жълта подводница изплува на бурната повърхност, за да попадне под яростните вълни и ослепителния блясък на мощни халогенни прожектори: прожекторите на „Черния гарван“, който ги очакваше ниско над водата.

*Въздушното пространство над Ламанша
18:05 местно време (12:05 ИСВ САЩ)*

„Черният гарван“ летеше на юг над Ламанша.

Измокреният до кости Алоишъз Найт се просна на задната седалка. Също толкова подгизналият Скофийлд обаче не спря нито за миг.

В задния отсек на изтребителя той извади своя модифициран навигатор. Имаше малко nedовършена работа.

Капитанът отвори списъка с ракетите – онзи, който се различаваше от предишния списък на Книга, – и сравни двата.

„Добре, първите три точки са същите като в списъка на Книга“ – помисли си Скофийлд.

„Но не и последните три: ракетите са други. И накрая има още една точка.“

Той прибави получените от сержанта местонахождения към последните три точки. Първите две гласяха:

Хоупул	Скай хорс-3	У-88	11900.00	11622.50	12:30
			2327.00	4000.00	
			(Тайв. провл.)	(Пекин)	
	Скай хорс-3	У-88	11900.00	11445.80	12:30
			2327.00	2243.25	
			(Тайв. провл.)	(Хонконг)	
Уейл	Гаури-М	Р-5	07040.45	07725.05	12:45
			2327.00	2958.65	
			(Араб. море)	(Делхи)	
	Агни-П	1-22	07040.45	07332.60	12:45
			2327.00	3230.55	
			(Араб. море)	(Исламабад)	

И изведнъж списъкът придоби съвсем ново измерение.

Ракетите, които „Хоупул“ трябваше да изстреля срещу Пекин и Хонконг, бяха двойници на тайванските ИКБР „Скай Хорс“. И бяха снабдени с американски бойни глави.

Докато „Уейл“ щеше да изстреля срещу Делхи двойници на пакистанските „Гаури-Н“. И двойници на индийските „Агни-И“ – срещу Исламабад.

– Мама му стара... – възкликна Скофийлд.

Как щеше да реагира на тайванските ядрени удари Китай?

„*Кофти.*“

А Пакистан и Индия – на взаимните си ядрени бомбардировки?

„*Адски кофти.*“

Той се намръщи.

Не разбираше защо списъкът му се различава от този на Книга.

„Добре, помисли. Откъде идва първият списък на Книга?“

От агента на Мосад, Розентал, който го е съставил през дългите си месеци на следене на Великолепната дванайсеторка.

А откъде го взех аз?“

Опита се да си спомни.

– О, Господи... – Най-после го бе осенило.

Беше го получил в навигатора си, когато двамата с Гант бяха седели в каменното преддверие в крепостта дьо Валоа, а Алоишъз Найт бе влязъл в кабинета на мосю Делаacroa и безжично се беше свързал с компютъра му.

Скофийлд се обърна към Найт.

– Когато беше в замъка при Делаacroa, той каза ли ти чий е кабинетът?

Найт сви рамене.

– Да. Каза, че не бил негов, а на собственика на замъка.

– На Килиън – промълви морският пехотинец.

– Защо?

Но сега Скофийлд разбираше.

– В кабинета е имало друг компютър. В чекмедже или на странична маса – продължи той. – Ти сам го каза. Твоят навигатор е можел да качи документи от *всеки компютър* в стаята. И когато си стартирал безжичната връзка, си качил документи от *друг* компютър в кабинета. От компютъра на Килиън.

– Добре, и какво от това?

Скофийлд му показва новия списък.

– Това не е планът на Великолепната дванайсеторка. Техният план цели да разпали глобална Студена война срещу тероризма. В дванайсет искат терористични ракетни удари по основните центрове – с шахаб и тайп'о-донг. И затова са оставили трупове на терористите от Ислямски джихад в завода на „Аксън“ и супертанкерите: за да накарат света да си помисли, че корабите от проект „Корморан“ са отвлечени от терористи.

– Но този списък показва нещо съвсем различно. Показва, че компанията на Килиън е инсталирала други ракети „Хамелеон“ на корабите от проект „Корморан“ – не онези, които е трябвало. Килиън е планирал нещо много по-страшно от световна война срещу тероризма. Той е направил така, че всяка велика сила в света да си помисли, че е атакувана от най-омразния си враг. Западът е ударен от терористи. Индия и Пакистан се нападат взаимно. Китай е атакуван от тайвански ракети.

Скофийлд потръпна.

– Това е извънредната стъпка на Килиън. Това изобщо не е планът на Ве дванайсет. Това е планът на самия Килиън. И той няма да доведе до никаква студена война. Той ще доведе до нещо много по-страшно. Ще доведе до тотална световна война. Ще доведе до *тотална световна анархия*.

– Искаш да кажеш, че Килиън е мамел богатите си приятелчета от Великолепната дванайсеторка, така ли? – попита Руфъс.

– Точно така – потвърди Скофийлд.

Но после си спомни думите на Килиън от крепостта дьо Валоа: „Въпреки че мнозина още не го знаят, бъдещето на света е в Африка“.

– Бъдещето на света е в Африка – повтори той. – На всеки от корабите имаше африкански охранителни отряди. Еритрейци. Нигерийци. Мамка му. *Мамка му!* Защо не се сетих по-рано?...

Капитанът отвори един от другите документи в навигатора:

Маршрут

Предлага се следният маршрут: Асмара (01/08), Луанда (01/08), Абуджа (05/08), Нджамена (07/08) и Тобрук (09/08).

01/08 – Асмара (посолство)

03/08 – Луанда (престой при М. Лох, племенник на Р)

Това бе маршрутът на Килиън по време на миналогодишното му

посещение в Африка.

Асмара: столицата на Еритрея.

Луанда: столицата на Ангола.

Абуджа: Нигерия.

Нджамена: Чад.

И Тобрук: най-голямата военновъздушна база в Либия.

Килиън не беше откривал фабрики – той бе изковавал съюзи с петте ключови африкански страни.

„Но защо?“

– Какво ще се случи, ако великите световни сили изпаднат в анархистична война? – замислено каза Скофийлд. – Какво ще се случи в целия свят?

– Ще започнат да се уреждат стари сметки, разбира се – отвърна Найт. – Отново ще пламнат етнически войни. Сърбите ще се нахвърлят върху хърватите, руснаците ще изтребят чеченците, да не споменавам ония, дето искат да се справят с кюрдите. После ще има опортюнисти като японците по време на Втората световна война. Страни, използващи възможността да заграбят ресурси или земи: Ирак пак ще превземе Кувейт. Индонезия ще си върне Източен Тимор.

– Ами Африка? – попита Скофийлд. – Имам предвид плановия документ Кю триста и девет на Съвета за национална сигурност.

– Леле! – каза Найт.

Морският пехотинец си спомни документа дума по дума: „В случай на конфликт между глобални сили е много вероятно измъчваното от бедност население на Африка, Близкия изток, Средна Азия и Централна Америка, което е много по-голямо от населението на Запада, да залее западните граници и да овладее западните градски центрове.“

„Господи“ – помисли си Скофийлд.

Това щеше да доведе до анархистична световна война.

И ако Килиън предупредеше няколко ключови африкански страни...

„Не, не е възможно – възрази вътрешният му глас. – Поради простата причина, че планът на Килиън просто не изглежда достатъчно мащабен.“

Той не гарантираше тотална световна анархия.

И тогава Скофийлд видя последната точка от списъка на ракетите – точка, която изобщо не присъстваше в списъка на Книга, точка, отнасяща се за ракета, която трябваше да бъде изстреляна близо два часа след всички други.

Той я отвори на екрана:

Арбела	Йерихон-2Б	У-88	04402.25	04145.10	14:00
			1650.50	2130.00	

„Двойник на Йерихон-2Б“ – помисли си Скофийлд. Йерихон бяха баллистични ракети с голям радиус на действие, произведени в Израел. И тази имаше американска ядрена бойна глава У-88.

Ами целта?

С помощта на картата на Книга II Скофийлд определи координатите на целта.

Показалецът му спря върху картата... и кръвта му се вледени.

– Бог да ни е на помощ – ахна той, когато видя целта.

Последната ракета-двойник – привидно израелска по произход, с американска ядрена бойна глава – беше насочена към цел в Саудитска Арабия.

Към свещения град Мека.

В кабината се възцари тишина.

Самата идея беше прекалено мащабна, прекалено изумителна. Израелска ракета, снабдена с американска бойна глава, да удари най-свящото за мюсюлманите място на планетата в един от най-светите за мюсюлманите дни от годината.

След 11 септември не можеше да има по-предизвикателен акт.

Това щеше да предизвика глобален хаос – никой американски гражданин, посолство и фирма нямаше да са в безопасност. Разярени мюсюлмани във всеки град във всяка страна щяха да търсят отмъщение.

Щеше да избухне световна мюсюлманско-американска война. Първият наистина глобален сблъсък между религия и държава.

– Господи, двайсет и шести октомври, цял ден ми е било под носа! – изпъшка Скофийлд. – Първият ден на рамазана. А аз изобщо не се замислих за значението на тази дата.

– А откъде ще я изстрелят? – попита Найт.

Капитанът бързо определи местонахождението на последната ракета „Хамелеон“... и се намръщи.

– Това не е кораб – каза той. – Мястото е *на сушата*. Някъде в Йемен.

– В Йемен ли? – обади се Руфъс.

– На юг граничи със Саудитска Арабия. Съвсем близо е до Мека – отбеляза Найт.

– Йемен... – максимално съсредоточен, промълви Скофийлд. – Йемен...

По някое време през деня му бяха споменали нещо за Йемен, беше слушал за нещо е Йемен...

Спомни си.

– В Йемен има двойник на Краск Осем – каза той.

Бе го чул още в самото начало по време на подготовката за операцията в Краск–8. През Студената война Съветите построили идентични ракетни площадки в държави като Судан, Сирия, Куба и Йемен.

Мислите му препускаха.

Краск–8 беше собственост на „Атлантик Шипинг Корпорейшън“.
Бе го установил Дейвид Феърфакс.

А „Атлантик Шипинг Корпорейшън“, Скофийлд вече го знаеше, бе клон на „Аксън Корпорейшън“.

– По дяволите! – изруга той. – Руфъс, вземи курс на югоизток. Колкото може по-бързо.

Пилотът се поколеба.

– Без да се обиждаш, капитане, обаче даже да летим с пълна скорост, няма да стигнем до Йемен за два часа. Дотам са шест хиляди километра, което е най-малко четиричасов полет. Освен това горивото ще свърши още преди да стигнем до Алпите.

– Не се безпокой за това – отвърна Скофийлд. – Мога да уредя да заредим в движение. И няма да ходим чак до Йемен с *тоя* самолет.

– Както кажеш – примири се Руфъс, насочи „Гарвана“ на югоизток и увеличи на пълна мощност.

През това време Скофийлд включи сателитния си микрофон.

– Чувате ли ме, господин Моузли?

– Естествено – разнесе се потвърждението от Лондон.

– Искам да проверите авоарите на една компания. Казва се „Атлантик Шипинг Корпорейшън“. Търсете недвижима собственост в Йемен, особено някогашни съветски обекти. Трябват ми още две неща. Първо, експресно преминаване през Европа, включително няколко зареждания във въздуха. Ще ви пратя нашия транспондерен сигнал.

– Добре, а второто нещо?

– Искам да заредите два много специални американски самолета. Самолети, които в момента участват във въздушното шоу „Аеростадия Италия“ в Милано, Италия.

Следващите трийсет минути минаха като в мъгла.
Различни сили по света се задействаха светкавично.

Арабско море
Крайбрежието на Индия
21:05 местно време (12:05 ИСВ САЩ)

Супертанкерът „Уейл“ се намирал край индийското крайбрежие: исполнският съд сякаш се взирал в общия индийско-пакистански бряг. Ракетите му бяха готови за изстрелване.

Той така и не видя бойната подводница клас „Лос Анджелис“, която се приближи на пет километра от него.

Африканските командоси на мостика не забелязаха и изстреляните от подводницата торпеда, докато не стана прекалено късно.

Двете торпеда „Марк 48“ улучиха „Уейл“, с едновременни експлозии пробиха бордовете му и го потопиха.

Тайванският пролив
Международните води между Китай и Тайван
01:10 местно време (12:10 ИСВ САЩ)

Същата участ сполетя супертанкера „Хоупул“.

Спрял наред Тайванския пролив, недалеч от дългата опашка супертанкери и контейнеровози, той беше улучен от две американски торпеда „Марк 48“.

Неколцина вахтени на други кораби твърдяха, че видели експлозията на хоризонта.

„Хоупул“ не отговаряше на радиосигналите и когато стигнаха до последното му известно местонахождение, там отдавна нямаше нищо.

Танкерът бе изчезнал.

Никой не видя подводницата, която го потопи. Всъщност по-късно американските власти щяха да отрецат, че по това време изобщо са имали подводници в района.

Западното крайбрежие на САЩ
Край Сан Франциско
09:12 местно време (12:12 нийоркско време)

Покриван от дванайсет американски морски пехотинци и застанал до труповите на убитите африкански командоси в огромния ракетен трюм на „Джуъл“, супертанкер клас „Корморан“, Дейвид Феърфакс включи устройството за сателитна връзка в ракетния контролен пулт на кораба.

Сателитният сигнал се стрелна в небето и се насочи към Скофийлд в „Черния гарван“, който летеше над Франция на път за Италия.

И докато Скофийлд дистанционно обезвреждаше системата Синк-Лок, Феърфакс защитаваше пулта – като от време на време дори закриваше устройството за сателитна връзка с тялото си – от двама еритрейски командоси, които бяха оцелели от шурма на морските пехотинци.

Беше го страх, но наред куршумите и избухващите гранати продължаваше да брани ракетния пулт.

След няколко минути двамата еритрейски войници бяха мъртви – простреляни от морските пехотинци, – изстрелващата система на „Джуъл“ бе неутрализирана от Скофийлд и Дейвид Феърфакс с облекчена въздишка се свлече на пода.

Летище „Аеростадия“

Милано, Италия

19:00 местно време (13:00 нюйоркско време)

„Черният гарван“ кацна вертикално на миланската „Аеростадия“.

В Северна Италия се свечеряваше, но през последните четирийсет и пет минути американският военновъздушен контингент работеше извънредно – по извънредна заповед на държавния департамент персоналът зареждаше два изключително специални самолета.

„Гарванът“ се приземи на стотина метра от един внушителен Б-52.

От крилете на огромния бомбардировач като ракети висяха два малки черни самолета с форма на куршум.

Това обаче не бяха ракети. АХ-15.

Мнозина смятат, че с максималната си скорост три маха „Блакбърд“ СР-71 е най-бързият самолет на света.

Това не е съвсем вярно. СР-71 е най-бързият *действащ* самолет на света. Има един по-бърз самолет, всъщност много по-бърз, който развива скорост над седем хиляди километра в час, повече от шест маха. Този самолет обаче никога не е бил на въоръжение.

Това е създаденият от НАСА Х-15.

Повечето самолети се движат с реактивни двигатели, но реактивната тяга има граница и СР-71 я достига: три маха.

Х-15 обаче е *ракетен* самолет. Той почти няма движещи се части. Вместо да изхвърля възпламенен сгъстен въздух зад себе си, Х-15 гори твърдо водородно гориво. Кое го прави по-малко самолет и повече ракета. Всъщност някои наблюдатели го наричат „ракета с пилот“.

Построени са само пет Х-15 и два от тях, както знаеше Скофийлд, щяха да участват във въздушното шоу „Аеростадия Италия“, което трябваше да започне след няколко дни.

Скофийлд изскочи от „Гарвана“ и прекоси пистата, придружен от Найт и Руфъс.

Вдигна поглед към двата Х-15, увиснали под крилете на бомбардировача.

Не бяха големи. И не бяха особено красиви. Просто бяха функционални – създадени, за да цепят въздуха с астрономическа скорост.

На опасните им перки пишеше: НАСА. Отстрани на двата черни самолета се четеше: ВВС на САЩ.

Посрещнаха ги двама полковници: американец и италианец.

– Капитан Скофийлд – каза американският полковник. – Х-15 са заредени и готови за полет. Но имаме проблем. Един от пилотите ни вчера си счупи няколко ребра при учение. В това състояние няма да може да понесе ускорението.

– И без това се надявах да летя със своя пилот – отвърна Скофийлд и се обърна към Руфъс. – Мислиш ли, че можеш да се справиш с шест маха, великане?

На брадатото лице на Руфъс се появи широка усмивка.

– Иска ли питане!

Полковникът ги поведе към самолетите.

– Получихме и няколко радарни снимки от Националната разузнавателна служба. Очертава се проблем.

Той им показа портативен екран, голям колкото папка.

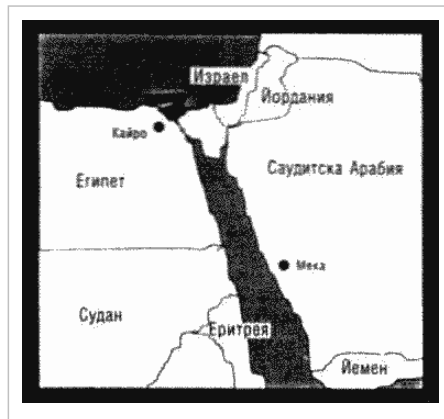
На него се виждаха две инфрачервени снимки на Югоизточното Средиземноморие, Суецкия канал и Червено море. Едната в по-далечен, другата в по-близък план.

На първото изображение имаше голям облак от червени точки, сякаш кръжащи над Суецкия канал:

Образът на втората ставаше по-ясен.

„Облакът“ се състоеше от *сто и петдесет точки*.

– Какви са тия точки, по дяволите? – бавно попита Руфъс.

Нямаше нужда полковникът да му отговаря, защото Скофийлд вече знаеше.

– Това са самолети – отвърна той. – Изтребители от поне пет африкански държави. Французите са засекали събирането им, но не са знаели защо се събират. Вече знам. Те са от пет африкански страни, които искат промяна в световния ред. Страни, които не желаят ние да попречим на последната ракета да удари Мека. Това е последната предпазна мярка на Килиън. Въздушна армада, охраняваща последната ракета.

Бомбардировачът Б-52 с рев се понесе по пистата. Двата Х-15 висяха под разперените му криле.

Той излетя и бързо се издигна в небето.

Скофийлд и Руфъс седяха в двуместната кабина на десния Х-15. На брататия исполин му бе тясно, но се справяше. Найт беше в другия самолет с един пилот от НАСА.

Скофийлд беше закачил изключващото устройство СинкЛок на якето си – до оръжията. Планът имаше минимални шансове за успех – тъй като никой друг на света не можеше да обезвреди насочената към Мека ракета „Хамелеон“, той щеше да отиде в йеменския двойник на Краск-8, придружаван единствено от Найт.

Очакваха да срещнат съпротива, навярно африкански командоси, затова Скофийлд бе поискал от Аден да пратят отряд морски пехотинци, който да го чака там. Друг въпрос обаче беше дали щяха да пристигнат навреме.

Скот Моузли се обади от Лондон.

– Мисля, че намерих онова, което търсехте, капитане – каза той. – „Атлантик Шипинг Корпорейшън“ притежава две хиляди акра земя в йеменската пустиня на около триста и двайсет километра югозападно от Аден, точно при брега на Червено море. Там има останки от стара съветска база за ремонт на подводници. Нашите сателитни снимки са от осемдесетте години, но прилича на голям склад, заобиколен от няколко сгради...

– Това е – прекъсна го Скофийлд. – Пратете ми координатите.

Моузли му ги прати.

Капитанът ги въведе в самолетния компютър.

Разстояние до Южен Йемен: **5602 километра**.

Време при скорост 7000 км/ч: **48 минути**.

Време до изстрелването на ИКБР срещу Мека: **1 час**.

Трябваше да побързат.

– Готов ли си, Руфъс? – попита той.

– Да, готин – отвърна гигантът.

Когато бомбардировачът достигна нужната височина, пилотът му се обади по радиостанцията:

– Х-15, току-що ни съобщиха от нашия кораб „Нимиц“ в Средиземно море. Това е единственият самолетноносач в района на вашия боен маршрут. Ще ви пратят всичките си самолети, за да ви ескортират:

Ф–14, Ф/А–18, даже пет праулъри. Трябва да сте много важна личност, капитан Скофийлд. Пригответе се за проверка на системите. Изстрелване след една минута...

Когато пилотът се изключи, в слушалките на Скофийлд и Руфъс се разнесе гласът на Найт. Говореше тихо и равномерно.

– Ей, Руф. Успех, приятел. Не забравяй, ти си най-добрият. *Най-добрият*. Съсредоточи се. Довери се на инстинкта си.

– Ясно, шефе. Благодаря.

– Скофийлд?

– Да?

– Да върнеш моя приятел жив.

– Ще опитам – меко отговори морският пехотинец.

Пилотът на бомбардировача пак се обади:

– Проверката на системите е завършена. Готови сме за изстрелване.

Господа, пригответе се. По мой сигнал на пет, четири...

Скофийлд впери поглед напред и дълбоко си пое дъх.

– Три...

Руфъс здраво стисна шурвала.

– Две...

От своя самолет Найт погледна към Скофийлд и Руфъс под другото крило.

– Едно... старт.

Двата Х–15 се отделиха от крилете на бомбардировача, увиснаха за миг и...

– Паля двигателите! – каза Руфъс.

От опашния конус на самолета блъвна огнен език, дълъг цели трийсет метра.

Скофийлд бе залепен към седалката от сила, каквато никога не си беше представял.

Х–15 се стрелна в небето, като буквално разкъса тъканта му и остави след себе си само екот, който се чуваше над цялото Средиземно море.

Двата Х–15 се насочиха на югозапад към Суецкия канал, Червено море и малката порутена база в Йемен, от която скоро щеше да бъде изстреляна ракета „Хамелеон“, ракета, която щеше да разруши съществуващия световен ред.

На пътя им бе най-голямата въздушна армада в историята.

Само след двайсет минути полет Руфъс я видя и ахна:

– Боже мой...

Висяха в оранжевото вечерно небе като рояк насекоми: ескадрила африкански изтребители.

Представявах невяротна гледка – истинска стена от движещи се точки, пръснати над египетското крайбрежие и охраняващи въздушното пространство над Суецкия канал.

Сто и петдесет бойни самолета.

Въздушната армада се състоеше от всевъзможни изтребители.

Стари самолети, нови самолети, червени самолети, сини самолети – всичко, способно да носи ракети – пъстра сбирщина от някога първокласни изтребители, продадени от държави от Първия свят след изтичане на годността им.

Су-17, Сухой – построен през 1966 година и отдавна свален от въоръжение от руснаците.

МиГ-25 – заменен през 80-те години на ХХ век от по-модерни варианти, но все още сравним само с най-добрите американски самолети.

„Мираж“ В/50 – една от най-търсените френски военни експортни стоки, която французите продаваха на всички: на Либия, на Заир и на Ирак.

Имаше дори няколко чешки албатроса Л-59, фаворити сред африканските държави.

От гледна точка на възможностите си, всички тези изтребители бяха отстъпили пред по-модерни самолети като Ф-22 „Раптър“ и Ф-15Е. Но когато бяха снабдени със супермодерни ракети въздух-въздух – сайдуиндър, финикс, руските Р-60Г и Р-27, ракети, които лесно можеха да се купят на оръжейните пазари в Румъния и Украйна, – те можеха да мерят сили с най-добрите. Изтребителите бяха скъпи и труднодостъпни, но качествени ракети можеха да се купят на едро.

„И ако не друго, имат числено превъзходство“ – помисли си Скофийлд.

И най-добре въоръженият Ф-22 на света не можеше да се справи с толкова многобройна сила. В края на краищата количеството побеждава и най-добрата техника.

– Какво мислиш, Руфъс?

– Тоя сладур не е направен за бой, капитане. Направен е за бързина. Затова ще го използваме по предназначение – ще летим ниско и бързо и

ще направим нещо, каквото не е правил нито един пилот: ще бягаме от ракетите, които изстрелват срещу нас тия скапаняци.

– Да ни преследват ракети значи – каза Скофийлд. – Върхът.

– Всичко на всичко, капитане, от носа ни стърчи една пиклива малка едноцевна картечница. Струва ми се, че е само за украшение.

В този момент в слушалките им се разнесе нов глас.

– Американски Х–15, говори капитан Харолд Маршал от самолетоносача „Нимиц“. Виждаме ви на радарите си. Пиратите са на път. Ще ви пресрещнат, когато стигнете до противника. Пет самолета „Праулър“ са пратени на интервали от сто и шейсет километра, за да ви осигурят електронно заглушаване. Ще стане горещо, господа, но да се надяваме, че ще успеем да пробием достатъчно голяма дупка, през която да се провретете. – Последва пауза. – А, капитан Скофийлд, осведомиха ме за ситуацията. Успех. Всички ви подкрепяме.

– Благодаря, господин капитан – тихо отвърна морският пехотинец. – Добре, Руфъс. Да се размърдаме.

Бързина.

Чиста бързина. Седем хиляди километра в час прави около две хиляди метра в секунда. Седем пъти над скоростта на звука – това е адски бързо.

Двата Х–15 цепеха въздуха към рояка вражески самолети.

Когато се приближиха на трийсет километра от африканските изстребители, армадата изстреля фаланга ракети – към тях се понесоха четирийсет димни следи.

Но едва бе полетяла първата ракета, когато изстрелялият я руски МиГ–25 избухна в кълбо от оранжеви пламъци.

Експлодираха още шест африкански самолета, улучени от ракети въздух-въздух АИМ–120, а двайсет ракети, изстреляни от африканската армада, безобидно се взривиха във въздуха, улучвайки ракетите-приамки, изстреляни от...

... приближаващата се група американски изстребители Ф–14, носещи на опашките си зловещи символи с череп и кръстосани кости.

Прочутите „Пирати“ от „Нимиц“. Дванайсет Ф–14 „Томкат“, ескортирани от маневрени Ф/А–18 „Хорнит“.

И не щеш ли се развихри колосална въздушна битка, нечувана в модерното военно изкуство.

Двата Х–15 завиваха и криволичеха между редиците на

африканската армада, заобикаляха експлозиите, залповете трасиращи куршуми и свръхбързите ракетни димни следи.

В здрачаващото се небе летяха всевъзможни изстребители – мигове, миражи, томкати и хорнити – превъртаха се, пикираха, сблъскваха се и избухваха.

Малкият Х-15 на Скофийлд се преобърна с кабината надолу, за да избегне един африкански изстребител и да полети стремглаво към друг противников самолет, мираж, ала тъкмо когато щяха да се сблъскат челно, миражът експлодира, улучен отдолу с идеално насочена ракета, и Руфъс просто профуча през пламтящите му останки. Парче горящ метал остави бразда по корпуса на Х-15, а откъснатата ръка на мъртвия пилот на вражеския мираж оцвети в червено купола точно пред очите на Руфъс.

Африканските ракети не успяха да улучат ракетните самолети на НАСА – приближаваха се и в последния момент се отклоняваха, сякаш двата Х-15 бяха защитени от някакъв невидим мехур.

И наистина беше така.

Благодарение на петте ЕА-6Б „Праулър“ от военноморския флот на САЩ – с техните насочени електронни заглушители АН/АЛК-99Ф, – които летяха на петнайсет километра от тях.

Яки и тромави, те знаеха, че не могат да настигнат свръх бързите Х-15, затова хитро се бяха разположили успоредно на траекторията на Скофийлд, но на разстояние от нея, и всеки праулър защитаваше ракетните самолети със заглушаващия си сигнал преди да ги предаде на следващия ЕА-6Б като бегачи, предаващи си щафета.

– Американски Х-15, тук командирът на праулърите – разнесе се в слушалката на Скофийлд нечий глас. – Можем да ви покриваме до Канала, но просто не сме достатъчно бързи, за да се движим с вас. Оттам нататък ще трябва да се пазите сами.

– Вече направихте повече от достатъчно – отвърна Скофийлд.

– Господи! Внимавай! – извика Руфъс.

Защото в този момент, проумели дистанционната електронна защита на праулърите, африканските изстребители възприеха нова стратегия.

Фронтална атака.

Самоубийствени сблъсъци.

Електронното заглушаване може да е в състояние да разстрои ракетните насочващи системи, но колкото и да е модерно, не е способно

да спре човек, който доброволно блъска самолета си в друг.

Шест реактивни изстребителя с рев се понесоха към двата X-15, като изстрелваха съкрушителни откоси трасиращи куршуми.

Ракетните самолети се разделиха.

Руфъс зави надясно и се спусна надолу, а другият X-15 зави наляво и избегна на косъм един от противниковите изстребители. Самотен траектория обаче проби едната страна на купола и излетя през другата: траектория, включваща кратко пътуване през главата на пилота на Найт.

Кръв и мозък опръскаха вътрешността на кабината.

Самолетът изгуби контрол и се насочи на изток, надалеч от въздушното сражение.

Найт се прехвърли на предната седалка и бързо откопча ремъците на мъртвия пилот и избута тялото му отзад. После пое щурвала и отчаяно се опита да издигне самолета преди да се е забил в Средиземно море.

Морето се носеше към него – все по-бързо, все по-бързо...

Бум.

Скофийлд и Руфъс се бяха спуснали ниско над морето – всъщност толкова ниско, че сега летяха едва на пет-шест метра над вълните и вдигаха след себе си постоянен гейзер. Навсякъде около тях се сипеха ракети.

– Виждам Канала! – надвика грохота Руфъс.

Суецкият канал се мерзелееше на трийсетина километра пред тях – чудо на човешкото строителство, два исполински стълба от двете страни на входа на могъщия морски път, който водеше към Червено море.

И над него – още самолети от африканската армада.

– Руфъс! Завий наляво! – вторачен през купола, нареди Скофийлд.

Пилотът се подчини – превъртя се настрани тъкмо когато край тях префучаха два чешки албатроса и се забиха в морето.

После изведнъж се озоваха в Канала...

... и изгубиха електронната защита на праулърите.

Самолетът на Скофийлд продължи напред, като забикаляше закотвените кораби и превръщаше оградения с масивни бетонни стени канал в обикновена канавка, пълна с препятствия – но летеше *под* основната маса на въздушната армада.

Ала в Канала след тях се стрелнаха две американски ракети „Финикс“, които, кой знае как, се бяха озовали под крилете на африкански изстребител.

Малкият Х-15 се носеше над водния път.

Двата финикса го настигаха.

Двама пилоти-камикадзе се спуснаха надолу – като ножица от две страни на Скофийлд, – но Руфъс завъртя ракетния самолет странично и изстребителите се разминаха с него на сантиметри, разбиха се в бреговете на Канала и избухнаха сред гейзери от пясък и огън.

В същия момент двата финикса се изравниха с опашката на Х-15 и Скофийлд видя нещо поразително: можеше да *прочете* надписите на страните им.

Х-АИМ-54А – РАКЕТНИ СИСТЕМИ „ХЮЗ“

– Руфъс! – извика той.

– Знам! – отвърна пилотът.

– Моля те, направи нещо!

– Тъкмо се канех!

И изведнъж Руфъс зави надясно, нагоре по брега на Канала, описа широк кръг и се насочи обратно към Средиземно море.

Двете ракети ги последваха, описвайки идентични полукръгове, неповлияни от невероятното ускорение.

Тъй като повечето самолети от африканската армада охраняваха египетското крайбрежие, тук бяха останали само шест изстребителя.

Те видяха американския Х-15 да обръща към тях и решиха, че са извадили късмет.

Грешаха.

Описаият кръг Х-15 се стрелна между тях като куршум сред дървета и профуча между два африкански мига, от чиито криле го деляха само три метра...

... като остави миговете на пътя на двата финикса.

Бум-бум!

Миговете избухнаха, а Х-15 продължи широкия си кръг и се върна в Канала.

Кръгът обаче – с диаметър поне двеста километра – позволи на един от африканските самолети да прибегне до последното си отчаяно средство: една-единствена открадната американска АИМ-120, най-добрата ракета въздух – въздух на света.

Тя се понесе след малкия Х-15, настигайки го като гладен ястреб.

– Не мога да се отърва от нея! – извика Руфъс.

– Колко ще ни преследва? – попита Скофийлд. – Няма ли

прекъсвач, в случай че гонитбата се проточи?

– Не! Това им е хубавото на тия ракети! Просто те преследват докрай! Изтощават те и после те убиват.

– Е, досега обаче не са преследвали такъв самолет! Продължавай! Пълен напред! Може би ще успеем да ѝ избягаме...

Прекъсна го Скот Моузли.

Разнеслият се в слушалката на Скофийлд глас звучеше смаяно.

– Хм, капитан Скофийлд, имам много лоша новина.

– Каква?

– Нашите шпионски сателити току-що засякоха интерконтинентална балистична ракета, изстреляна от Южен Йемен. Особеностите ѝ показват, че е Йерихон две бе, насочена на север към Мека. Килиън знае, че идвате, господин капитан. И е изстрелял ракетата по-рано.

– О, не! – вперил поглед в небето, извика Скофийлд. – Не е честно! Не е честно, мама му стара!

После погледна оръжията, закачени на якето му, оръжия, с които беше възнамерявал да щурмува ракетната база в Йемен. Вече бяха безполезни.

Вдигна изключващото устройство СинкЛок-VII и само поклати глава...

После се вцепени.

Вторачен в СинкЛок.

– Следите ли ракетния сигнал, господин Моузли?

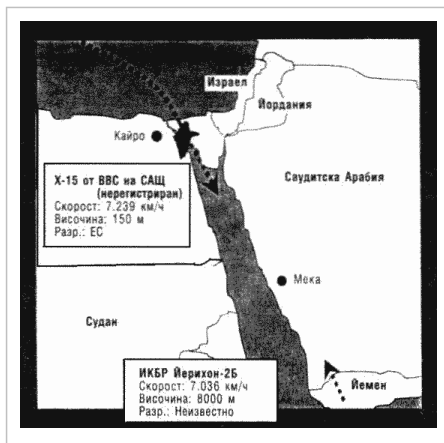
– Естествено.

– Препратете ми го.

– Готово.

След миг самолетният компютър изпиука и на екрана се появи карта, подобна на онази, която вече беше видял. Ракетата „Хамелеон“ бе обозначена със стрелка, насочваща се на север към Мека.

Скофийлд въведе собствения си транспондерен сигнал в компютъра и на дисплея се появи втора стрелка, движеща се на юг:

Скофийлд погледна данните на екрана: сигнали, скорост, височина.

Нямаше нужда да изчислява.

Картината казваше всичко.

Двата въздушни обекта се приближаваха към Мека: неговият X-15 и ракетата „Хамелеон“, обозначена от сателитната автоматична система за разпознаване като интерконтинентална балистична ракета Йерихон-2Б.

Двата въздушни обекта се движеха с почти еднаква скорост и се намираха приблизително на еднакво разстояние от Мека.

– Руфъс – безизразно каза Скофийлд.

– Да?

– Вече не летим за Йемен.

– Досетих се – примирено отвърна пилотът. – Закъде летим сега?

Но капитанът натискаше клавишите на компютъра и бързо изчисляваше. Щеше да е абсолютно невероятно, ако успееше.

С Руфъс все още се намираха на около хиляда километра от Мека.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 8:30.

Той изчисли данните за ракетата.

Тя бе малко по-далеч:

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 9:01... 9:00... 8:59...

„Чудесно – помисли си Скофийлд. – Тези трийсет секунди ще ни трябват, за да прелетим над Мека и да обърнем...“

Това накара очите му да заблестят. Той погледна закаченото на гърдите му устройство СинкЛок и го хвана с две ръце.

– Осемнайсет метра – прошепна Скофийлд.

После каза:

– Ей, Руфъс, някога гонил ли си ракета?

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 6:00... 5:59... 5:58...

Малкият Х–15 на Скофийлд се носеше в мрачното небе със скоростта на куршум – все още преследван от ракетата АИМ–120.

– Искаш да се движа *успоредно* на нея, така ли? – смаяно попита Руфъс.

– Точно така. Все още можем да обезвредим интерконтиненталната балистична ракета. Просто трябва да сме на осемнайсет метра от нея.

– Да, но в *движение!*... Никой не може да пилотира самолет до ракета с шест маха.

– Мисля, че ти можеш – възрази Скофийлд.

Капитанът не можеше да види широката усмивка, която грейна на брадатото лице на Руфъс.

– Какво искаш да направя? – попита исполинът.

– Интерконтиненталните балистични ракети летят високо и после се спускат вертикално към целите си. В момента този хамелеон е на осем хиляди метра. Би трябвало да остане на тази височина чак до Мека и тогава ще започне да се спуска. При скорост шест маха ще му трябват около пет секунди. Но аз имам нужда най-малко от двацет и пет секунди, за да го обезвредя. Това означава, че трябва да се изравним с него, докато още лети хоризонтално на осем хиляди метра. Започне ли вертикалното спускане, сме загубени. Провалили сме се. Мислиш ли, че ще можеш да се изравниш с него?

– Знаеш ли, капитане, много приличаш на Алоишъз – тихо отвърна Руфъс. – Когато ми говориш, ме караш да се чувствам така, все едно съм способен на всичко. Смятай го за свършено, мама му стара.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 2:01... 2:00... 1:59...

Преследван от АИМ–120, Х–15 летеше над Червено море и в същото време се издигаше – издигаше ли издигаше – на височина осем хиляди метра.

– Току-що прелетяхме над Мека – извика Руфъс. – Започвам да обръщам. Дръж си очите отворени, всеки момент трябва да видим оня хамелеон...

И пилотът започна широка сто и осемдесет градусова дъга, която трябваше да изравни самолета с ядрената ракета по пътя ѝ към Мека.

Х–15 се завъртя странично, стрелна се във въздуха и зави наляво.

Внезапната промяна на курса позволи на преследващата го ракета – която продължаваше хищно да се приближава към него – да скъси

дистанцията още повече. Вече беше само на стотина метра и го настигаше.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 1:20... 1:19... 1:18...

– Ето я! – извика Руфъс. – Право напред!

Залепенят за седалката Скофийлд се вторачи над рамото на пилота в здрачното арабско небе.

И я видя.

Самият вид на интерконтиненталната балистична ракета го накара да ахне.

Беше невероятна.

Ракетата-двойник на Йерихон–2Б приличаше на космически кораб от научнофантастичен филм – нещо, което бе прекалено голямо, прекалено аеродинамично и се движеше прекалено бързо, за да съществува на Земята.

Двайсетметровият цилиндър летеше като стрела в небето, бълваше бели пламъци, ослепителни като фотографска светкавица, и оставяше невероятно дълга димна опашка. Тя се развиваше като змия, като божествен питон – и водеше към мястото на изстрелване на ракетата – Йемен.

После се чу звукът.

Непреодолим екот.

Ако скоростният Х–15 на Скофийлд цепеше тъканта на небето, този сладур го разкъсваше на парченца.

Завиващият Х–15 описа гигантски полукръг и се насочи към летящата ИКБР, от своя страна следван от упоритата АИМ–120.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 1:00... 0:59... 0:58...

Една минута.

И тогава, като върхове на сплеснат чатал, събиращи се към ствола, ракетният самолет Х–15 и ракетата „Хамелеон“ постепенно се доближиха един към друг.

Ала все още не се бяха изравнили.

Самолетът летеше малко наляво зад ИКБР – успоредно на хоризонталния димен стълб, излизащ от основата ѝ.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:50... 0:49... 0:48...

Но Х–15 се движеше малко по-бързо и я настигаше.

Шумът беше вездесъщ. Рев на свъръззвукова скорост.

БУУУУУУУУУУУУУУУУУМ!

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:40... 0:39... 0:38...

– Доближи ме, Руфъс! – извика Скофийлд.

Пилотът го направи – и коничният нос на Х–15 се изравни с

опашката на ревящата ИКБР.

Устройството СинкЛок-VII не реагира. Все още не бяха достатъчно близо до главния процесор на ракетата.

Самолетът пълзеше напред по дължината на хамелеона.

– По-близо!

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:33... 0:32... 0:31...

През купола на X-15 Скофийлд видя градски светлини в нощния мрак под тях.

Свещеният град Мека.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:28... 0:27... 0:26...

Самолетът се изравни със средната част на ракетата и изключващото устройство изпиука:

**ПЪРВИ ПРОТОКОЛ (БЛИЗОСТ): ИЗПЪЛНЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ВТОРИЯ ПРОТОКОЛ.**

– Ще те пипна – каза Скофийлд на ИКБР.

Задейства се рефлекторното разпознаване на модела и той започна да натиска тъчскрийна.

Ракетата и самолетът се движеха успоредно с астрономическа скорост.

И тогава АИМ-120 зад X-15 направи своя ход.

Руфъс го видя на радара.

– Побързай, капитане!...

– Просто... първо... трябва... да свърша... с това... – Скофийлд сбърчи лице, съсредоточен върху теста за бързина на реакцията.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:19... 0:18... 0:17...

АИМ-120 се стрелна напред и се приближи към опашката на X-15.

– Навлизаме в обсега ѝ на действие! – предупреди Руфъс. Обсегът на действие на АИМ-120 бе двайсет метра. Нямаше нужда да улучва целта, просто трябваше да избухне до нея. – Имаш около пет секунди!

– Нямаме пет секунди! – без да откъсва очи от екрана, извика Скофийлд, като продължаваше бързо да движи пръстите си по него.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:16... 0:15... 0:14...

– Не мога дай избягам! – отчаяно изпъшка пилотът. – Ще се отдалеча от балистичната ракета! Мамка му! Не сме били толкова път, за да изгубим накрая! Две секунди!

Скофийлд продължаваше да натиска тъчскрийна.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:13... 0:12...

– Една секунда!

АИМ–120 се приближи на двайсет метра от опашката на Х–15.

– Не! – извика Руфъс. – Късно...

– Не и ако аз съм наблизо – внезапно се разнесе в слушалките им нечий глас.

После като свръхзвукова мъгла нещо черно се стрелна *по дирята на Х–15* – застана на пътя на АИМ–120 и тя се блъсна в него, а не в самолета на Скофийлд.

Мощна експлозия разтърси небето. Руфъс се завъртя на седалката си и видя предната половина на друг Х–15, която се премяташе във въздуха. Задната част бе унищожена от АИМ–120.

Самолетът на Найт.

Черния рицар сигурно бе заел мястото на загиналия си пилот и ги беше настигнал, докато те бяха извършвали времеемките си маневри. И сега бе застанал на пътя на ракетата точно преди тя да ги взриви.

Разбитата предна половина на неговия Х–15 падаше с носа надолу, после куполът ѝ ненадейно се отвори и седалката изхвърча като тапа на шампанско. След миг над нея разцъфтя парашут.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:11... 0:10...

Скофийлд почти не забеляза експлозията – бе потънал в теста за бързина на реакцията: бял, червен, бял, бял, червен...

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:09...

– Леле, мамка му! Спуска се вертикално! – ахна Руфъс.

Хамелеонът рязко промени курса си, зави надолу и насочи носа си точно към Майката Земя.

Пилотът натисна щурвала и Х–15 последва маневрата на ракетата – и изведнъж двете ракети полетяха една до друга право надолу!

– Ааааааа! – изкрещя Руфъс.

Очите на Скофийлд бяха приковани към тъчскрийна. Пръстите му се движеха светкавично.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:08...

Х–15 и ИКБР се носеха към Земята като два вертикални куршума.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:07...

Светлините на Мека се приближаваха към Руфъс.

ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:06...

Пръстите на Скофийлд танцуваха.

И изключващото устройство СинкЛок изпиука.

ВТОРИ ПРОТОКОЛ(РАЗПОЗНАВАНЕ НА МОДЕЛА):

ИЗПЪЛНЕН.
СТАРТИРАНЕ НА ТРЕТИЯ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ
НА ШИФЪР).
МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ ШИФЪР.
ВРЕМЕ ДО ЦЕЛТА: 0:05...

Скофийлд въведе универсалния изключващ шифър и дисплеят отново изпиука:

ТРЕТИ ПРОТОКОЛ (ВЪВЕЖДАНЕ НА ШИФЪР):
ИЗПЪЛНЕН.
ИЗКЛЮЧВАЩИЯТ ШИФЪР Е ВЪВЕДЕН.

В този момент се появи съдбоносният ред:

ПОЛЕТЪТ НА РАКЕТАТА Е ПРЕКРАТЕН.

Случилото се после бе като в мъгла.

Летящата със свръхзвукова скорост ракета „Хамелеон“ се самоунищожи с невероятна експлозия високо над минаретата на Мека. Приличаше на гигантски фойерверки – взрив от искри, пръснали се във всички посоки.

Тя обаче се движеше толкова бързо, че парчетата ѝ бяха отнесени от надигналия се вятър. Овъглените останки от ракетата-двойник Йерихон–2Б по-късно щяха да бъдат открити в радиус от осемдесет километра.

Малкият самолет на Скофийлд, от друга страна, бе сполетян от съвсем различна участ.

Ударната вълна на хамелеона го запрати към земята.

Руфъс геройски се бореше с щурвала, но успя да постигне само едно: да не се разбие в обитаемите райони на Мека.

Но нищо повече. Защото само секунда по-късно неуправляемият Х–15 падна в пустинята като метеорит от далечния космос и се заби вертикално в пясъка с разтърсващ екот, който се чу на повече от осемдесет километра.

Огнената експлозия освети тъмното пустинно небе като посред бял ден.

Ракетният самолет се заби в пустинята със скорост три маха.

Удари се силно в земята и в един ослепителен миг се превърна в

огнено кълбо.

Нищо не можеше да оцелее от сблъсъка.

Стотна от секундата преди това обаче две седалки катапултираха от кабината и се стрелнаха диагонално в небето – седалките на Скофийлд и Руфъс.

Двамата се спуснаха с парашутите на километър и половина от огнения кратер, който щеше да се превърне във вечен дом на Х-15.

Двете седалки паднаха на пясъка и се претърколиха настрани.

И останаха неподвижни.

Шейн Скофийлд и Руфъс бяха изгубили съзнание от ужасното ускорение на свръхзвуковото си катапултиране.

След известно време Скофийлд дойде на себе си – и чу гласове.

Зрението му бе замъглено, по лицето му се стичаше кръв, главата му се пръскаше от непоносима болка.

Видя сенки, заобиколили седалката му. Неколцина мъже се опитваха да откопчат ремъците му.

– Тия побъркани копелета катапултираха при такава скорост!

– Хайде, приятел, побързай преди да пристигнат скапаняците от морската пехота.

Говореха на английски.

С американски акцент.

Скофийлд облекчено въздъхна. Всичко беше свършило.

После чу изсвистяване на нож, коланът му бе прерязан и той се изтърколи от седалката на пясъка.

В полезрението му се появи човек. Западник, във военно снаряжение. Въпреки замъгления си разсъдък Скофийлд позна униформата му: подразделението Делта на сухопътните сили на САЩ.

– Капитан Скофийлд... – внимателно каза мъжът. Бавният ум на Скофийлд едва възприемаше думите. – Капитан Скофийлд. Всичко е наред. Вече сте в безопасност. Ние сме от Делта. На ваша страна сме. Открихме и вашия приятел, капитан Найт. На няколко километра оттук.

– Кой... – заекна Скофийлд. – Кой сте вие?

Мъжът се усмихна, но усмивката му не бе приятелска.

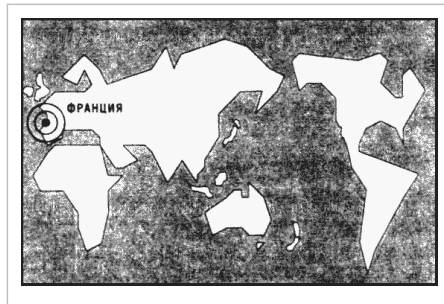
– Казвам се Уейд Брандайс. От Делта. Дойдохме от Аден. Не се безпокойте, капитан Скофийлд. При мен сте в пълна безопасност.

СЕДМА АТАКА
27 октомври, 07:00 (френско време)
ИСВ (Ню Йорк, САЩ) 01:00

Пазете се от яростта на търпеливия.

Джон Драйдън⁶

ФРАНЦИЯ

Скофийлд сънуваше.

Сънуваше, че го вдигат от разбитата седалка... завързват ръцете му с меки белезници... натоварват го в частен реактивен самолет „Лиър“... и че самолетът излита.

Глас в мъглата.

Брандайс:

– Първо го чух от двама в Афганистан. Казаха, че се появил при някаква пещера и се втурнал вътре. Било нещо свързано с лов на хора. После преди няколко часа ми се обади един познат от СРС – един от ония тиловащи, истинските агенти от ЦРУ от старата школа, знае всичко за всеки, та затова е недосегаем. И освен това е бил в ГРК. Свестен човек. Обаче е голям грозник. Прилича на плъх. Казава се Нунън, Кал Нунън, но всички му викат Плъха.

– Както винаги, Плъха знае всичко – продължаваше гласът. –

---

6. Джон Драйдън (1631–1700) – английски критик и драматург. – Б.пр.

Знаеше например, че съм в базата в Аден. Потвърди, че е обявена награда за главата на Скофийлд: осемнайсет милиона кинта. Освен това каза, че Скофийлд е на път за Йемен. Ако съм проявявал интерес, вика, той можел да ми уреди отпуска и неколцина верни хора. И също вика, само слушайте, че Алоишъз Найд бил със Скофийлд и че за неговата глава също била обявена награда: два милиона долара. По дяволите, аз съм готов да очистя Найд и безплатно. Обаче щом някой иска да ми даде два милиона, за да го направя, нямам нищо против.

Самолетът продължаваше да лети. Скофийлд заспа.

Събуди се за кратко. Все още носеше якето си, но всички оръжия бяха свалени. Не му бяха взели само плътно навития съветски химически чувал за трупове. Който не ставаше за оръжие.

Той се размърда – и зърна Найд и Руфъс, също завързани с меки белезници, седнали няколко реда по-назад и охранявани от въоръжени бойци от Делта. Руфъс спеше, но Найд бе буден. Той като че ли забеляза раздвижването на Скофийлд, ала морският пехотинец не можеше да задържи клепачите си отворени.

И отново потъна в сън.

Ново събуждане.

Небето през прозореца до него бе изсветляло от черно до бледосиньо.

Разсъмване.

И после пак гласовете:

– Тогава къде ги водите?

– В някакъв замък – отвърна Брандайс. – Някакъв замък във Франция.

*Крепостта дьо Валоа, Бретан, Франция
27 октомври, 07:00*

Самолетът кацна на частната писта на Джонатан Килиън на бретонското крайбрежие. Валеше проливен дъжд.

Бързо прехвърляне в закрит камион и – под бдителния поглед на Брандайс и неговия петчленен отряд от Делта – Скофийлд, Найд и Руфъс бяха откарани по стръмния крайморски път към замъка.

Към могъщата крепост дьо Валоа.

Обгърнат в пелената на дъжда, самотният камион мина по масивния подвижен мост, който свързваше замъка със сушата.

По време на краткото пътуване Найт бе разказал на Скофийлд за преживяванията си с Уейд Брандайс: за онази нощ в Судан и връзките на Брандайс с ГРК.

– Повярвай ми, знам достатъчно за ГРК – увери го Скофийлд.

– Отдавна се канех да си разчистя сметките с Брандайс отвърна Найт.

Докато разговаряха, Скофийлд отново видя двете татуировки на ръката на Найт, „СПИ С ЕДНО ОТВОРЕНО ОКО“ и „БРАНДАЙС“, и изведнъж разбра, че това всъщност е едно изречение: „СПИ С ЕДНО ОТВОРЕНО ОКО, БРАНДАЙС.“

– Въпросът е, че Брандайс не е ловец на глави и му личи – каза Найт.

– Защо?

– Той току-що наруши първото правило на лова на хора.

– А именно?

– Ако имаш възможност да избираш дали да предадеш някого жив, или мъртъв, по-добре да го предадеш мъртъв – поясни Найт.

В този момент камионът влезе в настлания с чакъл вътрешен двор и спря.

Скофийлд, Найт и Руфъс бяха изблъскани навън, охранявани от Брандайс и неговите хора от Делта.

Мосю Делакроа ги очакваше.

Швейцарският банкер стоеше на входа на гаража, елегантен, както винаги.

До него бяха Седрик Уексли и десетима наемници от Изпълнителни решения, личната охрана на Джонатан Килиън.

– Майор Брандайс – каза Делакроа. – Добре дошли в крепостта дьо Валоа. Очакваме ви. Насам, моля.

Оценителят ги въведе в гаража и после по каменното стълбище в преддверието, което Скофийлд си спомняше – но вместо да завие *наляво* към дългия мрачен тунел за кабинета, зави *надясно* през малка каменна врата, водеща към тясно средновековно стълбище, което се виеше надолу.

Осветено от пламтящи факли, стълбището се спускаше дълбоко в

недрата на замъка.

И свършваше с дебела стоманена врата, вградена в камъка.

Делакроа натисна електрически ключ и стоманената врата със зловещо скърцане се вдигна нагоре. Елегантният швейцарец се отдръпна настрана и пусна Брандайс и пленниците му да влязат първи.

Те минаха през вратата...

... и се озоваха в широка кръгла яма, в която между несиметрично разположени каменни подиуми плискаше морска вода. Във водата Скофийлд видя две дебнещи акули. На най-близкия подиум се издигаше...

... петметрова гилотина.

Той се вцепени и затаи дъх.

Това беше мястото, за което му бе разказал Найт. Ужасният зандан, в който беше срещнала края си Либи Гант.

Ямата на акулите.

Когато всички влязоха в Ямата на акулите, стоманената врата зад тях се затвори.

Мосю Делакроа благоразумно остана навън.

Вътре обаче ги очакваше друг човек.

Мъж с морковеночервена коса и зловещо мишо лице.

– Здравсти, Нунън. – Брандайс пристъпи напред и стисна ръката му.

Скофийлд си спомни ужасяващото описание на смъртта на Гант и на мъжа с червена коса и лице на плъх, дръпнал лоста, който беше сложил край на живота ѝ.

И яростно се вторачи в убиещата.

Плъха го изгледа нагло.

– Значи това е Плашилото – каза рижият. – Издържлив скапаняк си ти. Струваше ми много усилия да уредя оная операцията в Сибир. Подредих декорите. Пратих Изпълнителни решения да те чакат. После се погрижих да пратят тъкмо вас тримата с Маккейб и Фарел в капана. И тогава прекъснах връзката ви с Аляска. Маккейб и Фарел не ги биваше много. Обаче ти се спаси.

– Досега – продължи той. – Сега вече нямаш изход. Всъщност ще умреш по същия начин като гаджето си. – Плъха се обърна към мъжете от Делта, които държаха морския пехотинец. – Сложете го на гилотината.

Двама от хората на Брандайс изблъскаха Скофийлд до гилотината и нагласиха главата му на дръвника. Ръцете му останаха завързани на

гърба.

– Не! – разнесе се властен глас от отсрещния край на Ямата. Всички се обърнаха.

Джонатан Килиън се появи на балкона, придружен от Седрик Уекли и десетима наемници, плюс мосю Делакроа.

– Обърнете го с лицето нагоре! – заповяда милиардерът. – Искам капитан Скофийлд да види падащия нож.

Мъжете от Делта се подчиниха. Петметровите насочващи релси на дървената гилотина се издигаха към каменния таван. В горния им край Скофийлд видя лъскавия нож, увиснал високо над него.

– Капитане – каза Килиън. – Вашата храброст и дързост спасиха съществуващия световен ред. Спасиха живота на милиони хора, които никога няма да узнаят името ви. Вие сте герой в истинския смисъл на думата. Но победата ви в най-добрия случай е временна. Защото аз ще остана жив – ще продължа да управлявам – и все някога моето време ще дойде. На вас, от друга страна, ви предстои да откриете какво всъщност става с героите. Господин Нунън. Пуснете ножа и после застреляйте защитниците на капитан Скофийлд в главата...

– Килиън! – извика Скофийлд.

Всички се вцепениха.

Гласът на морския пехотинец бе спокоен, студен.

– Ще дойда. Чакай ме.

Килиън се усмихна.

– Не и в този живот, капитане. Спуснете ножа.

Плъха се приближи до гилотината, стисна лоста и погледна надолу към Скофийлд.

В същото време Уейд Брандайс насочи четирийсет и пет калибровия си колт към главата на Найт.

– Ще се видим в ада, Плашило – изсумтя рижият.

После дръпна лоста и освободи ножа.

Ножът полетя надолу по насочващите релси.

Скофийлд не можеше да направи нищо, освен да наблюдава приближаването му към лицето си.

Той затвори очи и зачака края.

Храс!

Ала краят не настъпи.
Скофийлд не усети нищо.
Отвори очи...

... и видя, че скосеният нож на гилотината е спрял на трийсет сантиметра от шията му, блокиран от петолъч шурикен, забит във вертикалната дървена насочваща релса.

Шурикенът още вибрираше от полета си във въздуха.

Алоишъз Найт също бе спасен само миг след забиването на шурикена в гилотината – куршум улучи ръката на Уейд Брандайс и го накара да изпусне пистолета си във водата. От раната на дланта му шурна кръв.

Скофийлд обърна глава... и видя от водите на Ямата да изплува неочаквано, но добре дошло привидение.

Имаше страховит вид – воин в сива бойна униформа и с акваланг, въоръжен с шурикени и огнестрелно оръжие. Адски много огнестрелно оръжие.

Ако смъртта съществува, тя се бои от един-единствен човек.
От Майка.

Майка избухна от водата, като стреляше с по един МП-7 в двете ръце. Двама от петимата командоси от Делта незабавно паднаха, улучени в гърдите.

После нещата започнаха да се случват едновременно навсякъде.

Появата на Майка привлече вниманието и Найт и Руфъс получиха възможност да изритат похитителите си. Двамата едновременно прескочиха меките си белезници като въже и протегнаха китки напред.

Майка нямаше нужда от инструкции.

Два изстрела – и меките белезници бяха история. Найт и Руфъс бяха свободни.

Седрик Уексли светкавично хвърли десетчлениния си отряд в действие: прати четирима направо от балкона в Ямата, а на другите шестима нареди да излязат през задната врата.

Самият той извади автомата си и двамата с Джонатан Килиън напуснаха балкона.

Найт вдигна автомата на един от убитите командоси от Делта и откри огън по четиримата, които бяха скочили от балкона.

До него все още невъоръженият Руфъс замахна и уби трети

командос от Делта със съкрушителен удар с длан по носа.

– Руфъс! – извика Найт. – Освободи Скофийлд от гилотината!

Пилотът се втурна към подиума.

Червенокосият Нунън се пазеше от куршумите недалеч от все още окования Скофийлд.

Когато в престрелката настъпи кратко затишие, той посегна към шурикена, задържащ ножа на гилотината над главата на морския пехотинец. Ако успееше да измъкне петолъчната метателна звезда, ножът щеше да падне и да обезглави Скофийлд.

Нунън стисна шурикена...

... и в същия момент Руфъс с мощен замах го запрати във въздуха.

Рижият се плъсна по корем на ръба на каменния подиум точно пред муцуната на една от тигровите акули и мигновено се отдръпна и скочи.

Руфъс обаче приклепна до Скофийлд и прикриван от стрелящия с автомата си Найт, освободи капитана от гилотината.

Един изстрел на Найт разсече меките белезници на морския пехотинец, но изведнъж, кой знае защо, Руфъс събори Скофийлд и го покри с тялото си.

След миг гърбът на исполина беше обсипан с дъжд от куршуми.

Той изрева. Тялото му се разтърсваше при всяко попадение.

Стреляше Уейд Брандайс – застанал наблизно на един от каменните острови и притиснал към себе си окървавената си дясна ръка, стреляше с лявата с автомат „Колт“.

– Не! – изкрещя Алоишъз Найт.

Той насочи оръжието си към Брандайс – ала пълнителят на автомата му вече беше празен, затова Найт се хвърли върху хлъзгавия подиум, плъзна се по гърди, блъсна се в краката на майора от Делта, повали го и двамата заедно се строполиха във водата.

Скофийлд се обърна и видя, че Нунън тича към стоманената врата в стената на Ямата.

Рижият в движение извади от самото си дистанционно управление и натисна един от бутоните.

Дебелата врата се вдигна и Нунън се хвърли към изхода.

– По дяволите! – изруга Скофийлд и хукна след него. – Майко!

Майка стоеше на един недалечен подиум и стреляше по двамата останали командоси от Делта с пистолет.

Чу вика на Скофийлд, мигновено се обърна и обстреля бягачия Нубън. Не го улучи, но куршумите ѝ му отрязоха пътя и го принудиха да се скрие зад един каменен блок.

Ала Майка нямаше възможност да види дали това наистина е помогнало на Скофийлд, защото междувременно двамата ѝ противници от Делта бяха получили възможността, от която се нуждаеха.

Единият я улучи в гърдите с автоматен откос. Естествено тя носеше бронирана жилетка, така че куршумите само я отблъснаха назад, изстрел след изстрел, изстрел след изстрел.

Под натиска на масирания обстрел Майка залитна и тъкмо когато командосът вдигна мерника си, за да я застреля в главата...

... ненадейно падна във водата и куршумът изсвири в празното пространство.

Майка потъна под повърхността.

Мимолетна блажена тишина.

После изплува – знаеше какво я очаква – с протегнат напред пистолет и улучи двамата от Делта точно преди отново да открият огън по нея.

Те се строполиха на земята с превърнати в кървава пихтия лица.

Майка облекчено въздъхна.

И тогава усети странно раздвижване във водата около себе си.

Обърна се...

... и видя високата гръбна перка на тигрова акула, пореща вълните към нея.

– А, как ли пък не! – извика тя. – Как ли пък не! Днес преживях прекалено много неща, за да нахраня някаква си риба!

И стреля с пистолета си по приближаващата се акула. Бам! Бам! Бам! Бам! Бам! Бам!

Чудовището не намали скоростта си.

Куршумите на Майка улучиха страшния хищник, но той просто продължи да цепи водата.

Бам! Бам! Бам!

Акулата не спираше.

Тя се надигна от кипящата вода, широко раззинала челюсти...

... и в този момент все още стрелящата Майка инстинктивно сви

крак и...

... Хряс!

Акулата ухапа левия ѝ крак.

Майка изобщо не реагира.

Левият ѝ крак бе изкуствен, титанова протеза. Спомен от някогашно приключение.

Два зъба на акулата се счупиха. Пръснаха се на парченца.

– Опитай да изплюскаш това, гадино – изръмжа Майка и опря дулото на пистолета си в главата на тигровата акула.

Бам!

Акулата се разтърси, после се отпусна мъртва, все още ухапала левия крак на Майка, сякаш в последния миг от живота си не желаше да се откаже от плячката си.

Майка само изрита триметровото чудовище от себе си и изскочи от водата, за да се върне в битката.

Докато Майка стреляше по акулата, от отсрещната страна на Ямата Скофийлд бе настигнал Нунън и се беше хвърлил отгоре му точно пред отворения вход на тунела.

Агентът от СРС риташе и се мъчеше да се отскубне, но Скофийлд го блъсна обратно в Ямата и започна да го удря – жестоко.

Един удар и Нунън политна назад.

– Знам, че ти си дръпнал лоста... – мрачно каза морският пехотинец.

Втори удар и носът на Плъха се счупи сред кървави пръски.

– Знам, че тя е умряла мъчително...

Трети удар и челюстта на рижия изхрущя. Той се подхлъзна и изгуби равновесие.

– Ти си убил нещо красиво...

Скофийлд го сграбчи с две ръце и го запрати към гилотината. Главата на Нунън падна върху дървника под острия нож, който все още бе блокиран от шурикена.

– Затова сега ще умреш мъчително – довърши капитанът.

И с тези думи дръпна шурикена от дървените насочващи релси на гилотината и освободеният нож падна върху шията на Нунън.

Храс!

Мишата му глава се удари в каменния под като подскачаща топка – със завинаги изцъклени от ужас очи.

Алоишъз Найт плуваше на десет метра от гилотината и водеше битката на живота си с Уейд Брандайс.

Получили еднаква подготовка в Делта, те бяха абсолютно равни и затова боят можеше да е само на живот и смърт.

После двамата изведнъж се издигнаха над повърхността лице в лице. Само че сега Брандайс притискаше малък пистолет под брадичката на Найт. Беше победил.

– Винаги съм те мразил, Найт!

– Знаеш ли, Брандайс, от оная нощ в Судан съм измислил хиляди начини да те убия – изскърца със зъби Черния рицар. – Но досега никога не се бях сещал за този.

– А? – изсумтя майорът.

В този момент Найт го завъртя във водата и го блъсна на пътя на връхлитащата втора тигрова акула.

Триметровото чудовище с пълна скорост се *заби* в Брандайс и го налага. Мощните зъби минаха само на сантиметри от тялото на самия Найт, но акулата имаше очи само за Брандайс, привлечена от кървящата му дясна ръка.

– Спи с едно отворено око, скапяняко – каза Черния рицар.

Заклещен в челюстите на грамадната акула, Брандайс можеше само да го зяпа – и да крещи, докато чудовището го изяждаше жив.

Найт изскочи от кървавата пяна и заплува към Скофийлд.

Завари морския пехотинец зад гилотината – току-що бе изтеглил ранения Руфъс от огневата линия на четиримата наемници, които в момента напредваха по каменните острови на Ямата.

Скофийлд бе събрал цял арсенал – два автомата „Колт“, един МП–7, един от деветмилиметровите пистолети „Х & К“ на Найт, плюс напълно комплектованото му яке, взето от един от убитите командоси от Делта.

Майка също дойде при тях.

– Здравсти, Майко – каза Найт. – Когато те видях за последен път, ти беше в оня навес на „Талбот“, точно преди да го вдигнат във въздуха момчетата на Демона. Как се измъкна, в пода ли се скри?

– Майната му на пода – отвърна тя. – Проклетият навес висеше от покрива на трюма. И в тавана имаше люк. Оттам се измъкнах. Обаче после целият кораб потъна...

– А как разбра, че сме тук? – попита Найт.

Майка извади от водонепроницаем калъф на якето си навигатор.

– Имаш много готини играчки, господин Найт. А ти – обърна се тя към Скофийлд – имаш микродоти по двете си ръце, младежо.

– Радвам се да те видя, Майко – отвърна капитанът. – Страхотно е, че се върна.

Наемниците от Изпълнителни решения обсипаха гилотината с куршуми.

Скофийлд бързо се обърна и погледна отворения тунел на десет метра от тях. После каза:

– Сега ще се кача горе за Килиън. Майко, ти остана при Руфъс и се погрижи за тия гадняри. Найт, ти можеш да дойдеш с мен или да останеш. Както предпочиташ.

Найт срещна погледа му.

– Идвам с теб.

Скофийлд му подаде единия автомат, деветмилиметровия пистолет и якето.

– Вземи. Ти ще ги използваш по-добре от мен. Да побързаме. Майко, прикривай ни, моля те.

Тя вдигна автомата си и отговори на огъня на командосите.

Скофийлд се хвърли към вратата. Найт отпраши подире му... но не и преди да грабне нещо от Майка.

– За какво ти е това? – извика тя след него.

– Имам предчувствие, че ще ми потрябва. – И Найт изчезна в тунела след Скофийлд.

Рицаря и Плашилото.

Тичаха нагоре по осветеното с факли, издигащо се от дълбините на тъмницата вито каменно стълбище – двама воини с еднакво страховити умения. Прикриваха се един друг и действаха в тандем, стреляйки с автоматите си.

Шестимата командоси от Изпълнителни решения, които вардеха стълбището, нямаха никакъв шанс.

Както предполагаше Скофийлд, Седрик Уексли бе пратил останалите си наемници от тази страна на Ямата, за да им отрежат пътя за бягство.

Наемниците се бяха разделили на три двойки, бяха се разположили на равни разстояния и стреляха от ниши в стените.

Първите двама бяха разкъсани на парчета от откосите на изкачващите се воини.

Следващите двама така и не разбраха откъде им е дошло, когато двата шурикена профучаха покрай ъгъла на витото стълбище, носейки се като бумеранги във въздуха, и се забиха в черепите им.

Третите двама бяха по-хитри.

Те чакаха в горния край на стълбището – в дългия каменен тунел зад преддверието, тунела с каналите за вряло масло, същия, който водеше към кабинета на оценителя. Кабинета, в който сега бяха Уексли, Килиън и Делакроа.

Скофийлд и Найт стигнаха горе и видяха двамата наемници в тунела, както и другите зад тях.

Но този път Найт не последва Скофийлд.

Морският пехотинец се затича през преддверието, откри огън по наемниците в тунела и ги повали в мига, в който те се опитваха да направят същото с него.

– Стой! – извика подире му Найт. – Това е ка...

Късно.

Трите големи стоманени врати се спуснаха от тавана на тунела и преддверието. Четвърта затвори стълбището, спускащо се надолу от кръглото помещение.

Бам! Бам! Бам! Бам!

Скофийлд и Найт бяха разделени.

Скофийлд: затворен в тунела с двамата повалени наемници.

Найт: изолиран в преддверието.

Скофийлд се вцепени.

Беше улучил и двамата наемници – и те лежаха проснати на пода, единият мъртъв, другият хленчещ.

От високоговорители в тавана се разнесе гласът на Килиън.

– Капитан Скофийлд, капитан Найт. Беше ми приятно да се запознаем...

Найт огледа преддверието и видя шестте микровълнови излъчватели, вградени в кръг около тавана.

– Мамка му!

Гласът на Килиън продължи да кънти:

– ... но сега играта свършва. Струва ми се напълно естествено

смъртта ви да е извоювана с мъка.

Милиардерът надзърна през перспексовото прозорче, което му позволяваше да наблюдава тунела, и погледна Скофийлд, хванат в капан като плъх.

– Сбогом, господа.

И натисна двата бутона на дистанционното управление, които задействаха микровълновите излъчватели в преддверието и каналите за вряло масло в тунела.

Килиън първо чу бръмченето в преддверието, бързо последвано от изстрели.

И преди се беше случвало.

Хората понякога се мъчеха да разбият стоманените врати. Не бяха успявали. На два пъти се бяха опитвали да счупят самите микровълнови излъчватели, но куршумите не бяха достатъчно мощни, за да пробият каменните им гнезда.

После перспексовото прозорче бе опръскано от жълто масло.

Но Килиън нямаше нужда да вижда морския пехотинец, за да разбере какво става.

Докато врялото масло заливаше тунела, милиардерът чуваше крясъците на Скофийлд.

След минута крясъците и изстрелите утихнаха и Килиън изчака малко и отвори стоманените врати...

... и видя изненадваща гледка.

Видя труповете на двамата наемници от Изпълнителни решения в тунела, целите обгорени от врялото масло. Ръцете на единия бяха пред лицето му – очевидно беше умрял в мъки, опитвайки се да се спаси от маслото.

Скофийлд обаче не се виждаше никъде.

Вместо него в дъното на тунела се различаваше странен силует.

Чувал за трупове, застанал изправен.

Чувал от черен полимер. По-точно „Марков“, тип III. Най-добрият, създаден от Съветите – и единственото нещо, което хората на Уейд Брандайс не бяха взели от якето на Скофийлд. Способен да задържи вътре всякакъв вид химическа отрова, сега той, изглежда, бе успял да задържи врялото масло навън.

Ципът на чувала рязко се смъкна и Скофийлд изскочи от него,

вдигнал своя МП–7.

Първият му куршум изби дистанционното управление от ръката на Килиън, за да не му позволи да затвори вратите.

Вторият изсвири над лявото ухо на милиардера. Видял оръжието, Килиън инстинктивно се беше хвърлил зад касата на вратата. Ако бе закъснял дори само с една наносекунда, куршумът щеше да му отнесе главата.

Скофийлд се затича по тесния тунел към кабинета, като стреляше с автоматата си.

Седрик Уексли отвърна на огъня от убежището си зад касата на вратата.

Куршуми полетяха във всички посоки.

От колоните край стените на тунела се отцепваха парчета камък.

Френският прозорец в кабинета зад Уексли се пръсна на безброй късчета стъкло.

Ала ключовият въпрос в това патово положение бе съвсем прост: кой пръв щеше да свърши патроните. Скофийлд или Уексли?

Пръв свърши патроните Скофийлд.

На три метра от вратата.

– Мамка му! – извика той и се хвърли зад една колона, която едва го скриваше.

Уексли се усмихна. Беше му в кърпа вързан.

Ала после някой отново откри огън по него – някъде иззад Скофийлд, от преддверието на тунела.

Морският пехотинец също се озадачи и се обърна...

... и видя Алоишъз Найт, който тичаше към него с насочен напред автомат.

Скофийлд за миг зърна преддверието зад Найт.

По каменния му под имаше деветмилиметрови гилзи – останали от стрелбата на Найт по време на активирането на микровълновите излъчватели.

Ала това не бяха гилзи от обикновени патрони.

Бяха с оранжеви пръстени.

Гнездата на шестте микровълнови излъчвателя в преддверието може да издържаха на обикновени куршуми. Но не и на газовите куршуми на Найт.

Уексли беше принуден да отговори на огъня на Черния рицар и след секунди неговите патрони също свършиха. За нещастие, и Найт бе останал без боеприпаси.

Скофийлд се хвърли напред.

Влята в кабинета и удари Уексли по вече счупения му нос.

Уексли изрева от болка.

Двамата се вкопчиха един в друг. Жесток ръкопашен двубой. Южноафрикански командос срещу американски морски пехотинец.

Ала сред мъглата от удари и блокове мосю Делаacroa пристъпи напред, от маншета на десния му ръкав се появи лъскав нож и той замахна към Скофийлд.

Острието беше на два сантиметра от гърба на американеца, когато нечия невероятно силна ръка стисна китката на швейцарския банкер. Ръката на Алоишъз Найт.

– Виж, това просто не е честно – каза Найт миг преди да бъде намушкан дълбоко в бедрото от втори нож, изсочил от другия маншет на Делаacroa.

Швейцарецът мълниеносно размаха ръце и принуди окуцелия Найт да заотстъпва.

Черния рицар никога не бе виждал толкова остри ножове. Върхът на единия одраска лицето му и остави кървава резка на бузата му.

Предишният елегантен мосю Делаacroa се беше превърнал в опитен воин, проявяващ изненадващо умение за бой с нож, което можеше да се свърже само с...

– Швейцарската гвардия, нали, Делаacroa? – попита Найт. – Никога не си го споменавал. Върхът. Направо супер.

– В моята работа човек трябва да може да се защитава – изсумтя швейцарецът.

Скофийлд и Уексли си разменяха удари до вратата.

Уексли бе по-едър и силен от Скофийлд. И по-ловък.

Скофийлд обаче беше по-бърз. Вече станалите му прословути рефлексии му помагаша да избягва опасните удари на противника си.

Но след тежкото последно денонощие, падането с X-15 и пътуването като пленник до Франция силите му бяха на изчерпване.

Затова не прецени един от ударите си.

Уексли го наказва за грешката – със съкрушително кроше в носа, което можеше да убие всеки друг – и Скофийлд залитна, ала докато

падаше, успя безмилостно да удари бившия южноафрикански майор по адамовата ябълка.

Двамата едновременно се строполиха – Уексли се просна на прага, а Скофийлд се опря на касата до него.

Южноафриканецът с пъшкане се изправи на колене и извади от кубинката си ловджийски нож.

– Късно, гадино – изсумтя Скофийлд.

Най-странното бе, че не държеше оръжие. Защото имаше нещо по-добро. Дистанционното управление на Килиън.

– Това е за Маккейб и Фарел – каза той и натисна един от бутоните.

Стоманената врата мълниеносно се стовари върху главата на Уексли като пневматичен чук, натисна я към каменния под и там – прас! – я спуска като голям, пълен с боя балон.

След като се справи с южноафриканеца, Скофийлд се обърна към човека, който всъщност му трябваше.

Видя го да стои зад бюрото.

Джонатан Килиън.

Найт, който все още се биеше с Делаacroa, видя Скофийлд да се приближава към Килиън до бюрото.

Не че Черния рицар се безпокоеше за милиардера. Нищо подобно. Безпокоеше се за онова, което се готвеше да направи Скофийлд.

Ала не можеше да се отскубне от Делаacroa...

Скофийлд спря пред Килиън.

Контрастът не можеше да е по-очевиден. Морският пехотинец: целият в мръсотия и кал, окървавен, пребит и изтощен. Килиън: чистичък и спретнат, с идеално изгладени дрехи.

Навън продължаваше да бушува гръмотевична буря. Мълнии разцепваха небето. Дъждът плискаше през счупения прозорец.

Скофийлд безизразно се вторачи в Килиън.

След като обаче не каза нищо, милиардерът се подсмихна.

– Е, капитан Скофийлд? Какви са намеренията ви? Да ме убие ли? Аз съм беззащитен граждански гражданин. Не притежавам военни умения. И не съм въоръжен. – Килиън присви очи. – Но пък и не мисля, че можете да ме убие. Защото, ако сега хладнокръвно ме очистите, това ще е моята окончателна победа и навярно най-големият ми успех. Така само ще докажете едно нещо: *че съм ви пречутил*. Че съм превърнал

последния добър човек на света в хладнокръвен убиец. При това само като убих момичето ви.

Изражението на Скофийлд изобщо не се промени.

Целият му вид бе неестествено неподвижен.

Когато най-после проговори, гласът му звучеше глухо и заплашително.

– Веднъж ми казахте, че западниците не разбирали пилотите камикадзе – бавно започна той. – Защото пилотите-камикадзе не се сражавали честно. Че за пилота-камикадзе битката няма значение, защото иска да спечели много по-важна война: психологическа война, която губи човекът, умиращ в състояние на ужас и страх, човекът, умиращ *въпреки волята си*. – Скофийлд замълча за миг. – Печели човекът, умиращ, когато е емоционално готов.

Килиън се намръщи.

Скофийлд дори не мигаше. На лицето му се изписа абсолютно фаталистична, нихилистична усмивка.

После грубо сграбчи Килиън за шията, доближи милиардера към лицето си и изръмжа:

– Ти не си емоционално готов да умреш, Килиън. Но аз съм. Което значи, че печеля аз.

– Господи Боже, не... – заекна милиардерът, разбрал какво ще се случи. – Не!!!

Без да обръща внимание на писъците му, Шейн Скофийлд го повлече към разбития френски прозорец, изтика го в бурята и двамата – герой и злодей – заедно паднаха в сто и двайсет метровата пропаст, на дъното на която стърчаха зловещо назъбени скали.

Точно в момента, в който Скофийлд притегли Килиън към лицето си, Алоишъз Найт най-после се справи с Делаacro.

Рязко отстъпване наляво накара швейцарца да забие единия си нож дълбоко в дървената ламперия на кабинета – и позволи на Найт да откачи от якето си горелката, да я навре в устата на банкера и да я натисне.

Синият пламък излезе от тила на Делаacro – проби черепа му и прати парчета горящ мозък във всички посоки. Швейцарският банкер мигновено се свлече мъртъв с овъглена дупка в главата.

Найт се измъкна изпод падналия Делаacro тъкмо навреме, за да види, че Шейн Скофийлд изтиква в бурята крещящия Килиън и скача с

него.

Скофийлд падаше в дъжда заедно с Джонатан Килиън.

Скалният склон се носеше покрай тях. Точно под себе си капитанът виждаше плисканите от вълните на океана скали, които щяха да сложат край на живота му.

И докато падаше, го обзе странен покой. Това беше краят и той бе готов да го посрещне.

После изневиделица нещо силно го удари по гърба, Скофийлд болезнено се разтърси и не щеш ли...

... спря да пада.

Джонатан Килиън се изплъзна от хватката му и изчезна в дъжда, за да се разбие в скалите в подножието на планината, където умря сред взрив от собствената си кръв. Крещя по време на цялото падане.

Но Скофийлд не падна.

Просто увисна под френския прозорец на кабела на магнитна кука: магнитна кука, изстреляна от Алоишъз Найт, магнитната кука, която беше взел от Майка – отчаян изстрел в последния момент миг след скока на Скофийлд. Облата глава на куката се бе качила за металната пластина на гърба на якето на морския пехотинец.

Скофийлд се остави да го изтеглят в кабинета като риба на въдица. Найт го издърпа вътре и каза:

– Съжалявам, приятел. Обаче просто не можех да ти позволя да го направиш. И въпреки това съм на мнение, че успя да докажеш правотата си на Килиън.

След десет минути, докато слънцето изгряваше на хоризонта, един самотен Астон Мартин се отдалечи от крепостта дьо Валоа. Зад волана седеше Алоишъз Найт. Вътре бяха и Шейн Скофийлд, Майка и Руфъс.

Астон-мартинът зави по пътя, който водеше нагоре към самолетната писта на замъка. Там след кратка престрелка четиримата откраднаха хеликоптер на „Аксън“ и излетяха към изгряващото слънце.

През следващите шест месеца по света се случиха странни инциденти.

Само седмица по-късно обяха, че в един от външните хангари на въздушното шоу „Аеростадия Италия“ в Милано имало взлом и бил откраднат самолет.

След разочароващото отсъствие на прословутите американски

ракетни самолети X-15 авиошоуто едва ли се нуждаеше от такава реклама.

Свидетели твърдяха, че самолетът бил аеродинамичен черен изстребител, който – така казваха – излятял вертикално. Макар това описание да съответстваше на експерименталния руски Су-37, представителите на авиошоуто и италианските военновъздушни сили побързаха да отбележат, че такъв самолет не фигурира в програмата.

За кратък период умряха представители на някои от най-богатите фамилии в света.

Рандолф Лох изчезна по време на сафари в Южна Африка. Така и не откриха цялата му частна ловна група.

През март гръцкият корабен магнат Корнелиус Копасус получи фатален инфаркт в съня си.

Артур Квант беше открит мъртъв с любовницата си в басейна на хижата си в Аспен.

Уорън Баркшир бе убит в усамотеното си провинциално имение.

Фармацевтичният магнат Дж. Д. Кеърнтън беше блъснат и убит от камион пред сградата на компанията си в Ню Йорк. Така и не откриха шофьора на камиона.

Империите им бяха оглавени от техните наследници.

Земното кълбо продължаваше да се върти.

Единствената връзка между смъртта на всички бе направена в поверителна докладна записка до президента на Съединените щати.

Тя гласеше просто: „господин президент, великолепната дванайсеторка вече не съществува“.

Майорка, Испания

9 ноември, 11:00

Взетият под наем фолксваген обикаляше очарователния калдъръмен площад на испанския остров Майорка, прочутото разкошно убежище на богатите.

– Е, къде отиваме? – попита Руфъс.

– На среща с човека, който ни нае да защитаваме капитан Скофийлд – отвърна Найт.

После паркира пред едно кафене.

Човекът, който ги беше наел, вече ги очакваше.

Седеше на една от масите на тротоара и пушеше. Очите ѝ бяха скрити зад огледални очила на Диор.

Дамата имаше изключително изискан вид – петдесетинагодишна, тъмнокоса, с високи скули, порцеланова кожа, с едновременно фина и самоуверена поза.

Казваше се Лилиан Матенкор.

Милиардерката, която притежаваше козметичната империя „Матенкор“.

Най-богатата жена на света.

– Та това е моят рицар в блестящата си броня – каза тя, когато двамата се приближиха до масата ѝ. – Алоишгъз, скъпи. Заповядай, седни.

По време на чая Матенкор топло се усмихна.

– О, Алоишгъз, справи се отлично. И ще бъдеш щедро възнаграден.

– Защо? – попита Найт. – Защо не искахте да го убият?

– О, мой смели млади рицарю – отвърна Лилиан Матенкор. – Не е ли очевидно?

Найт беше мислил за това.

– Великолепната дванайсеторка искаше да разпали нова Студена война. А Джонатан Килиън искаше световна анархия. Но вашето богатство се основава тъкмо на обратното. Вие искате хората да се чувстват сигурни, да са щастливи консуматори. Вашето богатство зависи от запазването на световния мир и благоденствие. Освен това колко хора купуват грим по време на война? Войната щеше да ви съсипе.

Матенкор махна с ръка.

– Скъпо мое момче, винаги ли си толкова циничен? Естествено това, което казваш, е абсолютно вярно. Но е съвсем малка част от основанията ми.

– Тогава защо?

Тя се усмихна. После гласът ѝ стана ледено сериозен.

– Алоишгъз. Въпреки че съм по-богата от повечето от тях, въпреки че баща ми някога беше член на тяхното клубче, Рандолф Лох и неговите приятели упорито отказваха да ме приемат в своя Съвет поради единствената причина, че съм жена.

– С две думи, след като години наред търпях инсинуациите и сексуалните им намеци, просто ми писна – продължи тя. – Затова, когато научих за организирането от тях лов на хора от източниците си във

френското правителство, реших, че моментът е подходящ да им дам урок. Реших да им нанеса удар, Алоишъз.

Тя го изгледа.

– И най-добрият начин да го направя беше да им отнема най-желаното – техния безценен план. Щом искаха смъртта на някои хора, аз щях да ги защита. Щом искаха да унищожат съществуващия световен ред, аз щях да го запазя... Бях чувала за капитан Скофийлд. Неговата репутация е широко известна. Също като теб, той е извънредно издръжлив младеж. Ако някой беше в състояние да разгроми Великолепната дванайсеторка, това беше той – с твоя помощ. Затова те пратих да го закриляш.

Лилиан Матенкор вирна нос и вдиша свежия средиземноморски въздух – признак, че срещата е приключила.

– А сега бягай, мой храбри войнико. Бягай. Ти си свърши работата, при това добре. До довечера парите ти ще са прехвърлени на твоя сметка. Всичките сто и трийсет милиона и двеста хиляди долара, равностойността на седем глави, струва ми се.

Тя се изправи, сложи си шапката, излезе от кафенето и се запъти към чисто новия си мерcedes бенц, паркиран от отсрещната страна на площада.

Вече бе в колата и се канеше да запали, когато Найт видя тъмната фигура, застанала на една недалечна уличка.

– Коварен гадняр – простена Найт миг преди Лилиан Матенкор да завърти ключа.

Експлозията разтърси площада.

По калдъръма се затъркаляха саксии с цветя. Чадърите от масите бяха отнесени. Минувачите се втурнаха към пламтящите останки от мерцедеса на милиардерката.

А човекът, който стоеше на уличката, нехайно се запъти към масата на Найт и седна до него.

Белязаното му от огън лице и плешивата му глава бяха скрити зад слънчеви очила и шапка.

– И това ако не е Демона – безизразно каза Найт.

– Здравейте, капитан Найт – отвърна Ларкъм. – Преди две седмици вие ми откраднахте нещо. От един товарен самолет, който пътуваше от Афганистан за Франция. Три глави, ако си спомням точно. На стойност петдесет и пет милиона и осемстотин хиляди долара.

Найт видя трима наемници от ИО–88 – стояха наблизко с оръжия под саката и покриваха него и Руфъс.

Нямаше къде да избягат.

– А, да, оня случай.

– Други щяха да ви убият за това, което направихте, но аз не съм такъв – тихо продължи Демона Ларкъм. – Според мен такива неща се случват в нашия занаят. Такава е природата на играта и това ми харесва. В крайна сметка обаче случилото се на терена си остава там. И като се има предвид този злополучен инцидент... – Демона посочи димящите останки от колата на Лилиан Матенкор – и сумата, която току-що видяхте да се изпарява, предлагам да считаме дълга за изплатен.

– Съгласен съм – безизразно отвърна Найт.

– Тогава до нови срещи, капитане. – Демона се изправи. – Ще се видим на следващото сафари.

И изчезна, последван от хората си. Алоишъз Найт можа само мрачно да ги изпрати с поглед и да поклати глава.

Домът на Майка, Ричмънд, Вирджиния, САЩ

1 февруари, 12:00

Четири месеца по-късно

Слънцето ярко огряваше купона в задния двор на Майка.

Беше неделя и се бяха събрали малко на брой, но много близки хора.

Там бе съпругът на Майка, Ралф, шофьор на камион – грижеше се за наденичките на скарата с огромна лопатка в ръка. Племенничките им бяха вътре и имитираха последния хит на Бритни Спийърс.

Дейвид Феърфакс седеше на съваем стол под въжето за пране, пиеше бира и си приказваше с Книга II и Майка за приключенията им предишния октомври: за гонитби на паркинги при Пентагона, офис сгради в Лондон, зулуски ловци на глави, британски ловци на глави и техните аналогични удари срещу супертанкери от двете страни на Съединените щати.

Приказваха си и за Алоишъз Найт.

– Чух, че властите изчистили досието му, отменили наградата и го свалили от списъка на най-търсените хора – каза Феърфакс. – Даже се говори, че можел да се върне в спецчастите, ако поиска.

– А той иска ли? – попита Книга II.

– Мисля, че едва ли има намерение дори да се завърне в Щатите – отвърна Феърфакс. – Майко? Ти какво знаеш за Найт?

– От време на време ми се обажда по телефона, обаче не, няма да се върне в Щатите. Ако бях на негово място, не знам дали и аз щях да се върна. Що се отнася до спецчастите, Найт вече не е военен. Мисля, че сега е ловец на глави.

Мисълта за Найт накара Майка да се озърне през рамо.

В ъгъла на двора седеше Скофийлд – съвсем сам, гладко обръснат, по дънки и тениска, с огледални очила. Пиеше кола и зяпаше в небето.

Откакто бе дошъл, не беше разговарял почти с никого, което напоследък не бе необичайно. Смъртта на Гант във Франция му беше нанесла тежък удар. Оттогава бе в безсрочен отпуск и като че ли нямаше намерение скоро да се върне на служба.

Всички го оставяха на мира.

Но докато Ралф запичаше лука, на вратата се позвъни.

Куриерска доставка. За Шейн Скофийлд. На адреса на Майка.

Голям плик от твърда хартия.

Майка го занесе на Скофийлд и той го отвори. Вътре имаше картичка с евина рисунка на каубой и надпис: „НОВИЯТ ТИ ЖИВОТ ЗАПОЧВА ДНЕС, КАУБОЙ“.

Имаше и писмо:

Плашило,

Съжалявам, че днес не успях да дойда, но се отвори нова работа.

След като напоследък разговарях с Майка, разбрах, че преди четири месеца е трябвало да ти кажа нещо.

Знаеш ли, че формално моят ангажимент да защитавам живота ти приключи, когато ти обезвреди ракетата над Мека? Моята задача беше да те пазя до дванайсет часа на обяд на двайсет и шести октомври или докато причината за елиминирането на капитан Скофийлд се реализира до пълния си потенциал.

Преди не бях вършил нищо повече от онова, което изискват договорите. Честно казано, всъщност си мислех да те оставя в оная дупка. – В края на краищата дотогава причината за елиминирането ти беше реализирана до пълния си потенциал.

Но след като видях как твоите хора стояха до теб през онзи ужасен ден, след като осъзнах верността им към теб, реших да остана и да се бия на твоя страна.

Верността не е нещо, което просто съществува, капитане. Тя винаги се дължи на независима самоотвержена постъпка: добра

дума, мил жест, непровокирана проява на доброта. Твоите хора са ти верни, капитане, защото ти си от тази най-рядка порода хора: добър човек.

Моля те, продължи да живееш. Това ще отнеме време. По-вярвай ми, знам го. Но още не напускай света – той може да е ужасно място, обаче може и да е красиво, а сега повече отвсякога се нуждае от хора като теб.

И запомни следното, Шейн Скофийлд. Ти спечели *моята* *вярност*, нещо, което много отдавна никой не беше постигал.

Ако някога – където и да е и когато и да е – имаш нужда от помощ, само ме повикай и аз ще дойда.

Твой приятел,
Черния Рицар

P. S. Сигурен съм, че тя те наблюдава.

Скофийлд затвори картичката.

Изправи се.

Излезе от двора и тръгна към колата си на улицата.

– Ей! – загрижено извика Майка. – Къде отиваш?

Скофийлд се обърна и й се усмихна – тъжна, но искрена усмивка.

– Благодаря ти, Майко. Благодаря ти, че се безпокоиш за мен. Обещавам, че няма да се налага да го правиш още дълго.

– Какво си намислил?

– Какво съм намислил ли? Ще се опитам отново да започна да живея.

На другата сутрин Скофийлд се яви в личен състав в базата на морската пехота в Куонтико и каза на дежурния:

– Добро утро, господин полковник. Аз съм капитан Шейн Скофийлд. Плашилото. Готов съм да се върна на работа.

КРАЙ

© Матю Райли
© 2003 Крум Бъчваров, превод от английски

Matthew Reilly
Scarecrow

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Матю Райли. Плашилото

ИК „Бард“

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-468-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11808>]